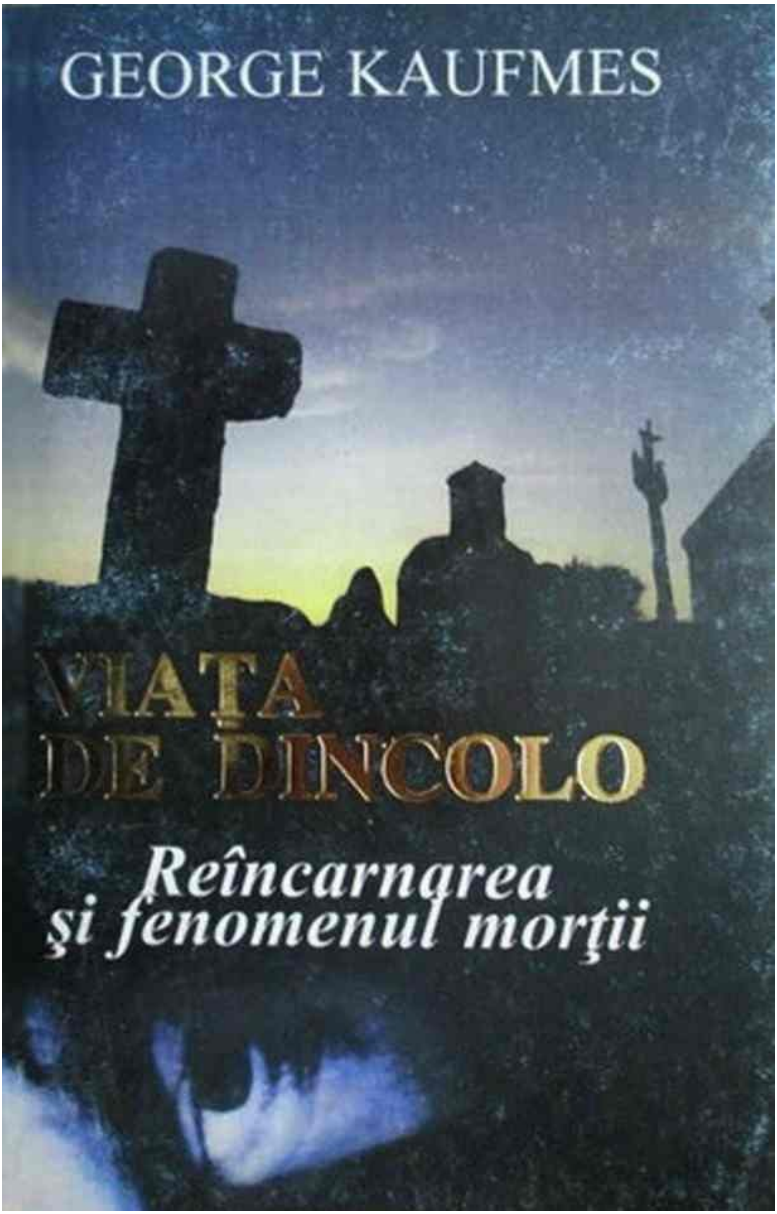

GEORGE ST. KAUFMES

VIAŢA DE REÎNCARNAREA ŞI FENOMENUL MORŢII

(DIN AMINTIRILE UNUI MAGNETIZATOR)

EDITURA GENEZE 1995

A

Închin această lucrare, în primul rând, atât memoriei mediumului B. Ioan, cât şi a doctorului P. Constantin care acum se află în planul astral.

Apoi, doresc să o dedic fiului meu, Gabriel, precum şi nepotului meu Gabriel-Cristian, de la care sper o continuare a studiilor în domeniul paranormalului.

GEORGE ST. KAUFMES

Motto:

„Este de dorit ca, atâta timp cât suntem pe pământ, să ne comportăm cât mai bine,

să studiem şi să acumulăm cât mai multe cunoştinţe despre viaţa astrală, pentru ca atunci când vom părăsi viaţa actuală să fim bine pregătiţi în faţa marilor probleme ce ni le rezervă lumea de „Dincolo”. Merită să ne dăm silinţa în această privinţă, chiar şi numai pentru a scăpa de teribila frică de moarte”.

GEORGE ST. KAUFMES

INTRODUCERE

De multe ori am avut ocazia să citesc în diverse publicaţii, mai mari sau mai mici, la paginile rezervate paranormalului, articole despre relatările unor persoane care au fost martore la aşa-zisele „fenomene paranormale”. Şi de fiecare dată am fost nemulţumit de faptul că nu persoanele direct implicate veneau să ne spună despre cele trăite şi văzute, ci eram puşi în faţa

unui text redactat de către altcineva, om de condei desigur, dar care, trecând relatarea prin filtrul creierului său, putea da cu uşurinţă o interpretare deviată întregului material.

Iată motivul pentru care, înlăturând reţinerea şi emoţia de până acum, încep să-mi aştern amintirile celor petrecute cu mai bine de patru decenii în urmă când, tânăr fiind, mă întrebam: De ce trăim? De unde venim? încotro mergem? Desigur, erau întrebări ce nu puteau fi puse cu glas tare înainte de decembrie 1989.

Era o adevărată sărbătoare pentru mine când reuşeam să împrumut o carte „subversivă” care trata despre nemurirea sufletului şi despre şedinţe spirituale în care aveau loc comunicări cu cei plecaţi în lumea de „Dincolo”. Dar, se pare că datorită

seriozităţii şi insistenţei cu care căutam răspuns la întrebările mele, soarta mi-a venit în ajutor căci, discutând într-un cerc restrâns de cunoştinţe despre asemenea subiecte, doamna Simona P. mi-a spus că foarte interesat de asemenea probleme este şi doctorul Constantin P. din Strada Cameliei. Fără niciun fel de recomandare prealabilă, m-am dus şi am sunat la uşa doctorului, preocupat şi el de asemenea întrebări. Din discuţiile noastre a reieşit că aveam dorinţa comună de a elucida aceleaşi enigme de înaltă spiritualitate. Am căzut de acord să ne mai vedem din când în când, să facem schimb de idei şi de cărţi şi să căutăm o persoană cu calităţi de medium, pentru că şedinţele de spiritism ţinute de mine până atunci cu masa sau cu ajutorul unor planşete alfabetice erau lente şi de un

nivel scăzut.

Personal, eram animat de dorinţa fierbinte de a găsi un medium. Nu cu mult înainte citisem în cartea lui Lloyd C. Douglas, „Obsesia”, că dacă ceri de la Pronia Cerească un dar preţios, trebuie mai întâi să dovedeşti că ştii să şi dai. Zis şi făcut, dar eu eram un funcţionar modest, cu un salariu destul de mic. Iată însă că pentru străduinţa depusă în serviciu am primit pe neaşteptate o primă. Era un venit nesperat. Am ales o persoană aflată în mare nevoie şi i-am dăruit acea sumă de bani după modelul medicului chirurg Hudson din romanul „Obsesia”. Am făcut acest gest cu gândul de a descoperi un medium. Şi nu mică mi-a fost mirarea când, după un timp, dactilografa noastră Eugenia C. mi-a spus, cu bucurie în glas, că a cunoscut un domn care spune că

pe când locuia la Satu Mare a fost adormit de cineva, de care acum soarta l-a despărţit. În continuare, totul s-a desfăşurat rapid. Acasă la Eugenia C., l-am cunoscut după câteva zile pe dl. Ioan B., pe care numai cu ceea ce ştiam din cele citite, am îndrăznit să încerc a-l adormi.

l-am luat mâinile într-ale mele, l-am privit calm dar insistent în ochi, după care am trecut la pase descendente. Nu am uitat desigur sugestiile verbale şi mentale prin care îi comandam somnul magnetic. Şi… iată că Ioan B. a adormit! Eram nespus de fericit, dar din prudenţă nu am înaintat prea mult în această primă experienţă, ci am trecut la pasele ascendente şi la sugestiile de deşteptare, Ioan B. a reacţionat prompt şi s-a trezit destul de repede şi bine dispus. L-am prezentat apoi pe Ioan B. Şi doctorului

Constantin P. Entuziasmaţi şi plini de speranţe, am intrat în cabinetul doctorului, unde l-am adormit pentru a doua oară pe Ioan B. Au urmat câteva şedinţe de tatonare în care nu s-au prezentat însă spirite prea evoluate. Acestea erau depăşite de întrebările noastre care ţineau de un nivel de spiritualitate superior cunoştinţelor lor. În acest fel cred că am atras atenţia unor spirite superioare, care şi-au luat sarcina de a ne dirija şedinţele de acolo, din spaţiul celest.

Urmează aşadar ca în lucrarea de faţă să ne străduim pentru a vă aduce la cunoştinţă comunicările spiritelor înalte referitoare la realitatea corpului fluidic; acel vehicul cu ajutorul căruia spiritul se poate degaja din corpul fizic (în anumite condiţii determinate) în timpul vieţii carnale, caz în

care îşi dovedeşte independenţa de acel corp fizic. Vom căuta să vă facem cunoscute şi comunicările privitoare la posibilitatea continuării vieţii şi evoluţiei în planul astral, după moartea fizică.

Sperăm din tot sufletul ca cele ce urmează să aflaţi din paginile următoare să vă fie de mult folos. Sperăm, de asemenea, ca, în curând, majoritatea pământenilor să-şi regăsească credinţa atât de simplă şi adevărată în supravieţuirea sufletului după moarte, pentru că altfel un eventual triumf al materialismului ar conduce nu numai la o stopare a evoluţiei, dar şi la un regres către barbarie şi animalitate. În legătură cu această situaţie, trebuie să arătăm că tocmai pentru evitarea unui asemenea recul, spiritele au hotărât să se manifeste ici şi colo, aprinzând din loc în loc câte o făclie

de lumină, care să călăuzească omenirea.

Suntem însă perfect conştienţi de faptul că dacă scrierea noastră devine cu totul inutilă, dacă începe pe mâna unora care n-au ajuns încă la punctul voit pentru a înţelege, pe aceştia nu-i putem convinge, pe aceştia nu-i pot urni dintr-ale lor nici probele pozitive, pentru că nu poţi dovedi niciodată nimic unora care *nu pot* înţelege. Singur timpul poate interveni în favoarea formării acestor oameni. De fapt, când spiritele sunt gata, vin ele singure la sursa cunoaşterii. De aceea, mărturisesc în mod sincer că nu pentru aceştia am scris. De altfel, un mare înţelept a spus foarte bine că: „Opiniile şi credinţele nu sunt rezultante ale unor discuţii raţionale; demonstraţia cea mai precisă este neputincioasă şi nu pot fi modificate atitudini şi convingeri în care nu

intră într-o măsură suficient de largă şi nişte sentimente secrete, în bună parte nedefinite”. Şi vom adăuga că însăşi faptele îşi pierd întreaga lor valoare de influenţă dacă în fiinţa respectivă nu se găseşte acel *deja cunoscut,* de *întâlnit mai înainte,* care este intuiţia, misterioasa intuiţie, care pentru noi nu mai este misterioasă pentru că, după cum se ştie, ea provine din amintirile persistente ale vieţilor noastre anterioare.

În legătură cu cele de mai sus, trebuie să arătăm că am întâlnit şi oameni de ştiinţă, cu poziţii înalte în societatea noastră modernă, la care am constatat dacă nu ură, cel puţin dispreţ şi ironie pentru supravieţuire şi reîncarnare.

Nu putem spune decât că, prin reacţia lor, aceşti oameni manifestă în mod vădit o

împotrivire faţă de greutatea apăsătoare pe care obscurantismul a impus-o inteligenţei timp de atâtea secole. Se pare că pentru ei misterul de „Dincolo” ar trebui să le furnizeze noi elemente destinate făuririi unor noi lanţuri puternice care să le înlocuiască pe cele vechi, pentru a căror sfărâmare au fost necesare atâtea secole de revolte şi martirii. Ei cred – şi poate că unii sunt de bună credinţă – că numai raţiunea îi îndeamnă să tot nege, neobservând că de fapt sunt conduşi de un ecou misterios al temerilor trecute.

Iată pentru ce îi salutăm politicos pe toţi aceşti indiferenţi şi dispreţuitori, care au dreptul să meargă liniştiţi pe drumul lor, aşa cum şi noi avem dreptul să mergem pe al nostru. Desigur că, la capătul drumului, fiecare îşi va recunoaşte situaţia în speţă.

În final, depinde de dumneavoastră, stimaţi cititori, ca fiecare să îşi stabilească opinia prin muncă şi cercetare personală.

Lucrarea de faţă ne-a prilejuit o muncă frumoasă şi pasionantă; şi am fi mulţumiţi să ştim că am reuşit să vă deschidem cât de cât dorinţa de a cunoaşte mai bine, încă de pe acum, ce se petrece în viaţa astrală, care are suferinţele şi bucuriile ei, la fel ca şi cea pământească. Numai că cea astrală este de neînchipuit mai fericită, este mult mai largă şi mai luminoasă…

Desigur că mulţi dintre cititori se vor întreba şi ne vor întreba: dar dacă spiritele există şi se pot manifesta, de ce nu o fac în mod deschis şi pe scară largă şi atunci toată lumea va trebui să creadă. Ei bine, în primul rând spiritelor nu le este permis să se amestece în viaţa noastră de pământeni. În

al doilea rând, dezvăluirea benevolă a misterelor şi cunoştinţelor date în mod facil şi gratuit nu ar contribui cu nimic la procesul de spiritualizare al oamenilor. O primă regulă spune ca fiecare să muncească şi să se străduiască pentru a-şi cuceri treptele evoluţiei sale.

În ce ne priveşte, noi am căutat să redăm totul în cuvinte cât mai puţine, rezumându-ne la strictul necesar, deoarece nu ne plac „umpluturile”.

Chiar şi numai o simplă parcurgere a acestei lucrări vă va aduce un mare folos; dar dacă o veţi studia cu atenţie, folosul va fi şi mai însemnat pentru că dezvoltarea dumneavoastră psihică va avansa cu paşi mari. Întrucât nu urmează să treceţi prin faţa unei comisii de examinare, nu e nevoie să memoraţi şi să repetaţi papagaliceşte

învăţăturile cuprinse în această carte Luaţi notiţe asupra punctelor cere vă deconcertează sau nu v-au fost clare. La citirea textelor, consultaţi notiţele şi reflectaţi asupra lor, căci trebuie să descoperiţi singuri soluţiile.

Din nimic nu se poate avea nimic. După cum se poate vedea şi din regula enunţată mai sus, trebuie muncit, deoarece lucrurile căpătate gratuit n-au în general nicio valoare. Trebuie să vă deschideţi sufletele, trebuie să vă imaginaţi cum cunoaşterea vă pătrunde întreaga fiinţă. Şi nu uitaţi niciodată – gândirea reprezintă omul. Capitolul I

Primele şedinţe de spiritism

Aşa cum am arătat în partea introductivă, se pare că am atras atenţia unor entităţi superioare care şi-au asumat

sarcina de a ne dirija şedinţele de sus, din spaţiul celest.

Ţineam câte două şedinţe pe săptămână. Pentru început, mi s-au dat indicaţii prin care mi-am îmbunătăţit tehnica de producere a somnului magnetic, tehnică adaptată la calităţile specifice mediumului nostru. Apoi ni s-a comunicat că şi doctorul Constantin P. are calităţi de magnetizator, urmând să-l adormim pe Ioan B., pe rând, fiecare câte o şedinţă. Ni s-a mai comunicat că natura energiilor noastre era diferită şi anume: fluidul meu era bun pentru calmul şi somnul mediumului, motiv pentru care m-au numit fluidul „roşu”, iar al doctorului Constantin P. era un bun energizant şi l-au numit fluidul „albastru”. Interesant era faptul că deşi contrastante, energiile noastre se armonizau perfect în

corpul eteric al lui Ioan B.

Am mai fost sfătuiţi (dacă doream să luăm legătura cu spirite elevate) să nu mâncăm carne în zilele în care ţinem şedinţe, zile în care se mai excludeau ţigările şi alcoolul.

Toate acestea erau absolut logice dacă ne gândim că, odată cu carnea, sunt ingerate şi resturile de fluid cu vibraţii grele ale animalului aflat în stare de şoc în momentul sacrificării. Cât despre tutun şi alcool, credem că nu mai are rost să vorbim. Se impunea, deci, asigurarea unei atmosfere cât mai curate, în care corpurile eterice ale asistenţei să aibă vibraţii cât mai elevate.

Mai târziu, ne-am confecţionat halate pe care, la şedinţe, le purtam peste hainele obişnuite, tocmai pentru ecrana rea

diverselor emanaţii ale acestor haine de toate zilele.

În urma progreselor noastre tehnice, mediumul (corpul său eteric), putea ti luat şi dus (în timpul transei), de către ghidul său personal, sus, în straturile superioare, de unde ne putea comunica cele ce ni se transmiteau nouă, pământenilor, din partea spiritelor înalte.

Aşa că acum, după ce intra în transă, Ioan B. Îşi întorcea capul spre dreapta şi, uitându-se în sus, ne anunţa: „Vine părintele Ilie (ghidul său personal), care mă duce sus la Gabriel” (ghidul şedinţelor noastre).

Pe părintele Ilie ni-l descria ca fiind un bătrânel simpatic şi blând, care se apropia cu paşi mărunţi, zâmbind binevoitor. Când, peste câteva secunde ajungea în faţa lui Gabriel, vedeam cum Ioan B. adopta o

atitudine de deosebită deferenţă. Deşi îi vorbea binevoitor şi liniştit, noi vedeam cum Ioan B. era totdeauna impresionat de apariţia lui Gabriel. Era desigur o consecinţă a faptului că se afla în prezenţa vibraţiilor unei entităţi foarte elevate.

Primele persoane admise la şedinţele noastre de miercurea şi vinerea au fost Ana P (mama doctorului) şi Dorina P. (soţia doctorului). Au mai asistat apoi soţia mea, Elefteria, surorile Afrodita şi Tiţa I., doamna Maria H. cu soţul, avocatul Mircea M. cu soţia, Gheorghe G. cu soţia şi de câteva ori Elena B. (soţia mediumului). Elena B. a venit numai de câteva ori pentru că, văzându-şi soţul în transă, era cuprinsă de o mare compasiune, fapt care influenţa în mod negativ derularea şedinţelor. Se ştie că gândurile şi sentimentele participanţilor

intră în contextul general al şedinţelor, având efecte favorabile sau nefavorabile, după caz. Numai şi numai din aceste motive sunt excluse persoanele cu vibraţii negative.

Din cele de mai sus se poate vedea (în linii mari) cum a luat naştere „Cercul spiritist Ioan B”, în toamna anului 1951, la Bucureşti.

Mai trebuie să arătăm aici un lucru foarte important şi anume că mediumul s-a pus la dispoziţia noastră în mod cu totul dezinteresat, el nefiind plătit sau răsplătit cu ceva pentru aceste şedinţe, lată pentru ce i-am făcut cinstea de a da numele său *cercului nostru spiritist;* şi i-am arătat întotdeauna simpatie, respect şi încredere, pentru că nu trebuie uitat faptul că un medium este o fiinţă de o sensibilitate extremă, care se tulbură uşor sub influenţa

neîncrederii, a îndoielilor, oricât de bine ar fi ele ascunse.

După un timp, în care ne-am pus la punct cu toate exigenţele unor şedinţe de înalt nivel, ne-am primit din plin răsplata.

Au urmat şedinţe extrem de interesante, una mai fascinantă decât alta. După fiecare dintre acestea eram tot mai entuziasmaţi, Ioan B. devenise un medium sensibil, bine antrenat şi bine acomodat cu magnetizatorii săi. Îmi amintesc emoţia trăită cu toţii, dar mai ales de mine, care conduceam şedinţa din acea seară, când s-a produs prima încorporare a unui spirit în corpul lui Ioan B. Nu ştiam ce să urmăresc mai întâi – transformarea trăsăturilor feţei şi a glasului său, gesticulaţia spiritului încorporat sau comunicarea sa propriu-zisă. Eram încântat de fenomenul în sine, dar şi

de bucuria şi surpriza ce iradiau de pe faţa celui care putea să comunice în modul cel mai direct cu una dintre rudele iubite, de mult plecate. Repetarea unor asemenea fenomene emoţionante ne prilejuiau seri minunate. Uneori se vărsau lacrimi de bucurie cu ocazia unor asemenea revederi între cei dragi.

Din relatările privind şedinţe de spiritism ţinute în Anglia, Franţa sau pe continentul american m-am mirat de abundenţa experienţelor în care aveau loc fel de fel de manevre pentru obţinerea unor fenomene fizice, numai şi numai pentru a le demonstra neîncrezătorilor câte ceva. Mărturisesc aici că am procedat o singură dată la o asemenea experienţă şi i-am pus mediumului mâna dreaptă în stare cataleptică. Câţiva bărbaţi (printre care şi

doctorul Constantin P.) au încercat să i-o îndoaie din cot, dar n-au reuşit cu niciun chip. Nu am mai repetat niciodată aşa ceva. Mi se părea o pierdere inutilă de timp şi energie pentru a cere, de exemplu, producerea unor bătăi în perete sau a altor zgomote, mişcarea unor mobile din cameră etc. Am evitat cu desăvârşire asemenea experienţe, mai ales fiindcă ştiam că pentru aşa ceva trebuiau aduse spirite inferioare pentru a le executa.

Din aceste considerente se poate uşor desprinde caracterul predominant intelectual al fenomenelor care au avut loc în cadrul cercului nostru de spiritism. Cu toate acestea, s-a întâmplat ca într-o seară, imediat după intrarea mediumului în transă, să fim vizitaţi de un spirit inferior, Ioan B. s-a uitat în partea stângă jos şi mi-a spus:

— Domnule Stanciu, a venit un om.

— Şi ce vrea? am întrebat eu.

— Zice că vrea să stea de vorbă cu noi.

Am bănuit imediat că dacă a venit din partea stângă jos, trebuie să fie ceva necurat la mijloc. Din priviri am înţeles că şi doctorul Constantin P. era de aceeaşi părere, dar dorea să convorbim cu acel spirit şi mi-a zis:

— Lasă, Stanciule, să vedem ce vrea!

Dar nici nu am vrut să aud despre aşa ceva şi pe loc am făcut semnul crucii în direcţia sa. Imediat, Ioan B. a ridicat privirea în partea stângă sus şi a strigat:

— Aoleu, dom Stanciuuu, ce-a fugit…

Iată cum fără să vrem sau, mai bine zis, fără să căutăm anume, am avut dovada efectului puternic al crucii asupra spiritelor malefice.

După un scurt interval de timp s-a încercat influenţarea mea, pentru a mă apuca de fumat, lată cum:

În timp ce călătoream cu tramvaiul pe str. Schitu Măgureanu şi priveam liniştit şi fără un gând anume spre Grădina Cişmigiu, m-am trezit în minte cu o frumoasă şi ispititoare imagine a unor rotocoale descrise de fumul unei ţigări bune. Imaginea era însoţită de ideea subtilă că asemenea obicei mi-ar amplifica imaginaţia şi mi-ar mări inspiraţia atunci când scriu versuri. Dar, brusc, am tresărit şi am revenit la gândirea proprie de nefumător convins, repudiind imaginea „perversă” şi străină de mine. Am relatat toate acestea pentru a scoate în evidenţă două moduri diferite de abordare în vederea infiltrării spiritelor inferioare printre noi. Capitolul ÎI De vorbă cu spiritele în mod obişnuit şedinţele noastre începeau la ora 21.00. Cu această ocazie am constatat un decalaj de 7 minute

între ora noastră pământeană şi ora cerească la care se prezentau spiritele.

Într-una din seri, am început şedinţa ca de obicei la ora 21.00, dar ea s-a terminat foarte târziu. Intrasem în iarnă şi, brusc, afară s-a pornit să ningă şi să viscolească. La plecare am constatat că se aşternuse un strat bun de zăpadă şi bătea un vânt tare rece. Am pornit îngrijorat căci aveam de mers pe jos din Strada Cameliei (nu departe de Gara de Nord) până acasă, în cartierul Ghencea, la capătul tramvaiului 8. Numai că la acea oră tramvaiele nu mai circulau de mult. Se mai întâmplase desigur ca, plecând târziu de la câte o şedinţă, să fiu nevoit să merg pe jos până acasă, acum însă aveam de înfruntat zăpada şi viforul. Dar, iată că ajuns în stradă, şi mai ales pe str. Ştefan Furtună, m-am simţit literalmente împins de

la spate. M-am gândit că mă ajută vântul care sufla din spate. Dar pe alte străzi, am avut vântul chiar în plină faţă, iar eu înaintam cu o uşurinţă extraordinară, cu un efort minim! Am fost intrigat de faptul că am ajuns atât de repede acasă şi fără să resimt oboseala inerentă după un asemenea drum.

La şedinţa următoare, am întrebat despre cele întâmplate cu două nopţi înainte şi mi s-a răspuns că spiritele m-au ajutat să străbat cu uşurinţă maximă acel drum. Ele m-au compătimit pentru faptul că trebuia să lupt din greu cu stihia, ca apoi să fiu în stare să fac faţă îndatoririlor de serviciu a doua zi. M-am bucurat mult că în acea noapte am fost înconjurat de entităţile binevoitoare, aşa cum bănuisem. Poate că mulţi oameni, aflaţi în situaţii dificile, au

bănuit sau au fost convinşi că, mai mult sau mai puţin, au meritat şi au fost ajutaţi de spirite. Acum, pentru mine era cu totul altceva, aveam confirmarea deplin verificată că asemenea fenomene sunt posibile!

Câteva luni mai târziu, cu prilejul unei alte şedinţe, am fost rugat să-i fac doctorului Constantin P. un serviciu. Pentru aceasta, am luat de acasă o damigeană de 10 litri, bine spălată, şi m-am dus cu ea la Stăvilarul Ciurel. Personal, nu prea cunoşteam locurile acelea, dar mi s-a spus că acolo, din taluzul malului stâng al Dâmboviţei, iese un izvor de apă curată, din care să umplu damigeana cu care să mă duc apoi direct în Strada Cameliei, la doctorul Constantin P. Totul trebuia făcut la miezul nopţii. M-am conformat întocmai, fără a mă teme să merg în locuri necunoscute,

noaptea, pe întuneric. Sunt născut în zodia Peştilor şi nu mă tem de întuneric, dar poate că eram şi încurajat de faptul că spiritele au avut încredere să-mi dea o asemenea misiune onorantă în care poate că mă însoţeau. Şi, într-adevăr, ele m-au însoţit, pentru că, odată ajuns la doctorul Constantin P., am constatat împreună cu toţi cei prezenţi că ceea ce adusesem în damigeană nu mai era apă de izvor, ci un dezinfectant de culoare viorie, cu un miros de dezinfectant, dar plăcut. Această soluţie i-a folosit doctorului pentru dezinfectarea instrumentelor sale de obstetrică.

În concluzie, în timp ce am străbătut pe jos distanţa dintre Stăvilarul Ciurel şi Str. Cameliei, apa de izvor a fost transformată de către spiritele prietene în dezinfectant. Menţionez că personal am spălat bine

damigeana mea, personal am luat apa de izvor, nu m-am oprit pe drum şi nu m-am întâlnit cu nimeni, în aceste condiţii pot garanta că transformarea apei nu s-a datorat unor fiinţe pământene, ci a fost opera unuia sau a mai multor spirite. Ajutorul a venit fără ca noi să-l fi cerut şi a fost un fenomen fizic pe care nu l-am căutat anume, dar care a avut darul să ne confirme, în mod practic, existenţa şi capacitatea spiritelor.

O şedinţă extrem de interesantă a avut loc, după un timp, în casa avocatului Mircea M. Am ţinut şedinţa acolo, întrucât doctorul Constantin P. era plecat din Bucureşti. Şi pentru că eram în casa avocatului Mircea M., asistenţa a cuprins, pe lângă membrii obişnuiţi ai cercului, încă trei persoane: mama, tata şi soţia avocatului.

La început, şedinţa a decurs în nota obişnuită a întrebărilor şi comunicărilor schimbate între noi, pământenii, şi fiinţele nevăzute din spaţiu, până când la un moment dat ni s-a cerut să aducem în dreapta mediumului (care era în transă), un lighean mare. După aducerea ligheanului (care era absolut gol), mi s-a cerut să mai adaug câteva pase asupra lui Ioan B. Trebuie să recunosc că la început am fost intrigat de toate aceste lucruri. Dar, în liniştea deplină ce domnea în încăpere, s-a auzit deodată un plescăit puternic şi cu toţii am văzut ligheanul aproape plin cu apă provenită dintr-un lac, pentru că era acolo vegetaţia obişnuită în apa lacurilor şi chiar câţiva melci vii.

Asistasem, aşadar, la un nou fenomen fizic, numit „aport”. Nu ceruse nimeni o

asemenea manifestare (cel puţin cu glas tare). Dar, probabil că cineva din asistenţă a dorit în mod mental această dovadă palpabilă. Reamintesc faptul că ne aflam în casa avocatului Mircea M. Şi a tatălui său, care fusese judecător.

Iată că după „încorporări" aveam acum şi primul fenomen de „aport".

Un al doilea fenomen de „aport", de o natură inedită, a avut loc în cursul unei şedinţe din anul 1954. Una dintre persoanele mai de curând venită în cercul nostru, şi anume S.V., trebuia să aducă altcuiva dintre noi, suma de cinci mii de lei. Însă înainte de începerea şedinţei, S.V. a telefonat că nu poate ieşi cu niciun chip din casă. Am început şedinţa fără S.V. După ce fiecare dintre noi şi-a îmbrăcat halatul său, l-am adormit în somn megnetic pe Ioan B.

care odată ajuns sus la spiritele evoluate, ne-a transmis din partea spiritului Gabriel să-l anunţăm telefonic pe S.V. să pună suma în chestiune pe masa aflată în sufrageria casei sale. Doctorul Constantin P. a făcut comunicarea şi s-a întors repede la şedinţă. Şi nu mică ne-a fost mirarea când, după câteva minute, mediumul nostru (care era în transă) s-a ridicat în picioare, a întins mâna dreaptă în care acum foşneau una după alta bancnote de câte 100 de lei, dintre care mai toate s-au împrăştiat pe jos. La finele şedinţei, după ce am aprins lumina mare, am cules bancnotele şi bineînţeles, le-am numărat. Erau numai 49 de bucăţi. Pe moment nu am ştiut ce să credem. Dar, la telefon, S.V. ne-a comunicat să nu fim îngrijoraţi, pentru că dintr-un impuls inexplicabil, când a văzut cum dispar

bancnotele una după alta, a pus mâna pe ultima dintre ele, care i-a rămas sub palmă. Ineditul a constat aşadar în faptul că fenomenul a fost observat atât la dematerializare, cât şi la rematerializarea aportului.

Un amănunt care, credem noi, are importanţă: toate bancnotele erau noi şi prin urmare nu erau impregnate cu vibraţiile unor zeci de persoane cu fluide grele.

Aceasta a fost ultima relatare despre fenomene fizice manifestate în cadrul cercului nostru de spiritism, pentru că nu acestea erau căutate de noi, ci fenomenele spirituale, doctrina şi morala spiritiste, subiecte grave şi serioase.

Dar, iată şi un episod mai amuzant. În finalul unei şedinţe, pe lângă sugestiile

post-hipnotice date lui Ioan B. de fiecare dată, pentru ca el să nu-şi mai amintească nimic din cele văzute şi auzite în timpul transei, precum şi sugestiile prin care îi asiguram o stare bună şi de mulţumire sufletească, de odihnă etc, etc., i-am sugerat ca la cinci minute după deşteptare, mediumul să-i smulgă doctorului Constantin P., în mod hotărât, ţigara din gură. Zis şi făcut. Am ieşit cu toţii în sufrageria casei, unde gazda noastră şi-a aprins o ţigară. Am urmărit atent şi cu discreţie ceasul brăţară ce-l ţineam ascuns în mână. Ioan B. era perfect liniştit. Mai erau două minute. Apoi, fără a se uita la vreun ceas, Ioan B., exact după trecerea celor cinci minute, s-a apropiat hotărât de gazdă şi i-a smuls ţigara din gură, după care, speriat de gestul făcut, s-a uitat la noi, pentru a vedea reacţia

noastră faţă de asemenea impoliteţe. Apoi a început să-şi ceară mii de scuze, spunând că nu-şi dă seama ce anume l-a îndemnat să comită gestul nesocotit faţă de doctorul Constantin P. Şi cu toate că acesta zâmbea amuzat şi se arăta total neafectat, Ioan B. nu mai contenea să se scuze. A trebuit ca în cele din urmă să-i explicăm că gestul său a fost numai efectul unei sugestii posthipnotice şi că tocmai neexecutarea sugestiei mele ne-ar fi nemulţumit. Pentru moment Ioan B s-a înseninat, dar mai târziu, l-am văzut adâncit în gânduri. Gândea desigur că poate fi îndemnat la orice fel de acţiuni contrare voinţei sale, căci lăsat în voia liberului său arbitru, el n-ar fi smuls ţigara din gura doctorului, pe care îl respecta. Îngrijorarea i-a trecut însă foarte repede întrucât deja ne cunoşteam destul

de bine, iar el avea deplină încredere în magnetizatorii săi, în mâna cărora se abandona în totalitate cu ocazia fiecărei şedinţe când se lăsa adormit.

x

XXX

După descrierea în paginile precedente a unor şedinţe în care au avut loc fenomene interesante, ne vom continua amintirile cu alte şi alte şedinţe în care primeam sfaturi de tot felul, printre care şi sfaturi medicale. Spre finele unei astfel de şedinţe, cineva a întrebat ce s-ar putea face pentru o rudă a sa, chinuită de nişte junghiuri curioase şi capricioase, cărora medicii nu le găseau leacul. Din acest motiv se cerea permisiunea de a o aduce la una dintre şedinţele următoare. Spre surprinderea noastră însă ni s-a răspuns că noi trebuie să

ne deplasăm la acea persoană, împreună cu Ioan B., pentru a depista şi dezgropa o lucrare de magie neagră care se afla la baza locuinţei acesteia.

Era pentru prima dată când discutam despre aşa ceva. Ni s-a explicat că acea femeie este chinuită cu acele junghiuri de mai mulţi ani, junghiurile urmând să mai dureze un timp, după care va urma să moară înainte de vreme. Desigur că ne-am declarat dispuşi s-o ajutăm şi, ca atare, am fixat data la care, asistaţi de spiritele protectoare, să mergem la faţa locului pentru a proceda la distrugerea lucrării malefice.

Drept urmare, într-una din serile următoare, ne-am deplasat la locuinţa victimei, înainte de miezul nopţii, l-am adormit pe Ioan B. pentru a primi ultimele

indicaţii, după care am ieşit cu mediumul în curtea casei respective, Ioan B. era în transă, iar noi, magnetizatorii, îl însoţeam îndeaproape. Am observat cum mediumul era condus de către ghizi spaţiali, îl auzeam conversând şi comentând comenzile lor. Deodată s-a oprit brusc, întrebând: Unde? Aici? apoi s-a aplecat, a săpat puţin, după care a scos de acolo ceva înfăşurat într-o cârpă. Imediat am intrat toţi trei în casă şi am primit instrucţiunile necesare pentru ca Ioan B. să anihileze acţiunea malefică a acelor moşmoande. Toate acestea fiind încheiate, l-am deşteptat pe medium. Acum eram cu toţii curioşi să vedem (fără însă a ne atinge de nimic), ce anume scosesem la lumină. Ei bine, pe lângă unele mărunţişuri, piesa principală consta dintr-o păpuşă mică, făcută din cârpe. Păpuşa era străpunsă de

mai multe ace cu gămălie. Toate acestea i-au fost date lui Ioan B., care conform instrucţiunilor dictate de către Gabriel, trebuia să le anuleze puterea malefică. În acest fel, magia neagră era învinsă prin magie albă! în consecinţă, victima a scăpat cu bine de junghiurile îngrozitoare şi de nopţile nedormite care îi măcinau sănătatea.

Aici este cazul şi locul să vorbim puţin şi în linii mari despre modul cum se fac şi cum acţionează astfel de farmece.

În general, femeile şi bărbaţii care practică magia neagră sunt persoane cu un nivel intelectual scăzut, care pentru nişte avantaje materiale imediate, îşi „vând sufletul” ca să spunem aşa, diavolului. Asemenea persoane, al căror spirit este puţin evoluat, se iniţiază fie citind o carte de

magie, fie sunt iniţiate, chiar analfabete fiind, de către o bătrână vrăjitoare care, simţindu-şi sfârşitul aproape, vrea să lase în urma ei pe r-W

altcineva care, în virtutea „darului magic”, să-i continue opera. Bineînţeles că totul decurge după un anumit ceremonial. Noaptea, în jurul unui loc, se pronunţă cuvintele de invocare a unui „şef de echipă” cu care se încheie contractul semnat cu câteva picături de sânge date de solicitator pe un petic de hârtie, act care apoi primeşte parafa (făcută cu copita) de către reprezentantul lui Scaraoţchi. Acesta este aşa-zisul „pact cu diavolul”, prin care entităţile diabolice se angajează să o servească pe vrăjitoare, iar vrăjitoarea sau vrăjitorul primesc toate aceste servicii, cu obligaţia ca după moartea fizică să-l

servească la rândul lor, pe diavol, în cadrul uneia dintre echipele sale însărcinate cu acţiuni malefice. Frumoasă învoială, nu-i aşa? Şi dacă ne mai gândim că de multe ori Nichipercea, Sarsailă sau Michiduţă, îşi pierde răbdarea şi grăbeşte de multe ori sfârşitul unei colaboratoare terestre devenite în ultimul timp cam ineficientă. Uimitor este faptul că asemenea persoane nu-şi dau seama că, intervenind în mod brutal în destinul altor fiinţe, se apropie de cruzimea specifică animalelor, caz în care spiritul lor poate retrograda din regnul uman, urmând a se încarna într-un corp de animal.

x

XXX

Nici nu ieşisem bine din luna februarie a anului 1953, când într-o seară, imediat

după ce Ioan B. a ajuns sus, la spiritul Gabriel, ni s-a comunicat că alături de noi se află un spirit care doreşte să se încorporeze, pentru a ne da o ştire importantă. Şi aşa a şi fost, numai că era vorba de spiritul unui rus, fapt care iniţial ne-a mirat şi nu ştiam ce să credem, atunci când s-a recomandat şi ni s-a adresat în limba rusă, „oameni buni”. Cât despre comunicarea lui, era într-adevăr foarte importantă, nu numai pentru cercul nostru de spiritism, ci pentru întreaga lume pământeană. Spiritul rus ne spunea şi repeta că „Stalin este mort” sau „Stalin kaput” aşa cum ar fi spus germanii. Ne-am privit cu toţii stupefiaţi şi ne întrebam cum de nu ştia nimeni dintre noi absolut nimic despre un asemenea eveniment politic de proporţii. Atunci spiritul rus ne-a desluşit că

autorităţile sovietice ţin totul în secret până se vor fi înţeles asupra unui urmaş al dictatorului de la Kremlin. Ştirea era formidabilă pentru noi toţi şi am fi fost încântaţi dacă a doua zi s-ar fi confirmat comunicarea „rusului”. Dar, nimic! Nu puteam răsufla uşuraţi şi nu ne puteam bucura în voie de ceea ce aflasem. Era riscant şi chiar periculos să vorbim despre aşa ceva cu persoane străine de activitatea cercului nostru, deşi am fi dorit să-i bucurăm pe cât mai mulţi dintre semenii noştri asupriţi de jugul sovietic.

Am trăit zile încordate şi pline de aşteptare, mai ales că unele persoane începuseră să creadă că am fost victime ale unei mistificări crase. Dar a venit şi măreaţa zi când ziarele şi chiar clopotele bisericilor au „deplâns moartea Tătucului”. Venise ziua

când şi cei mai sceptici au trebuit să recunoască veridicitatea comunicării spiritiste şi implicit dovedirea incontestabilă a supravieţuirii sufletului după moartea fizică şi ca atare posibilitatea minunată de a comunica în mod sigur cu cei aflaţi în planul astral.

Asemenea dovezi nu le-ar putea contesta decât ignoranţii sau cei de rea-credinţă. În ce mă priveşte, am avut încredere şi răbdare şi am aşteptat întotdeauna ca dovezile să apară singure, una după alta.

În cele ce urmează, vom reda o altă întâmplare care vine să confirme din nou aceste lucruri minunate.

Intrasem în cel de-al treilea an al activităţii cercului nostru de spiritism, când s-a întâmplat să moară unul dintre unchii

mei, Florea V. În aceste împrejurări, am dorit să aflu ce se întâmplă cu spiritul său. Atunci, spiritul Gabriel a permis ca Ioan B. să fie condus într-un loc unde se afla spiritul defunctului meu unchi. Ajuns acolo, Ioan B. l-a găsit pe unchiul meu înconjurat de mai mulţi membri ai familiei sale, toţi decedaţi anterior. Dar, interesantă a fost descrierea celor văzute acolo. Mirat, mediumul ne spunea, uitându-se în toate părţile, că vede tot felul de calapoade şi scule de cizmărie. Eram gata să cer lămuriri asupra celor ce vedea el acolo, dar brusc, mi-am amintit ceea ce mi se povestise în copilărie şi anume că bunicul mamei mele avusese atelier de cizmărie cu mai mulţi lucrători, la locul lui de baştină, în Transilvania, întrucât nu îl cunoscusem niciodată pe acest străbunic şi nici nu-i văzusem atelierul,

aproape că uitasem aceste amănunte. M-am bucurat de faptul că mi-am amintit la timp ce rost puteau avea cele văzute de Ioan B., în imaginile create în spaţiul eteric, în jurul unei familii de spirite de acelaşi nivel evolutiv.

A fost încă o şedinţă de la care am plecat cu o nouă dovadă de netăgăduit, din care reieşea că nimeni nu influenţează pe niciunul dintre noi şi că suntem ghidaţi de spirite superioare. Capitolul III

Câteva considerapi privind „Reîncarnarea*

Doresc ca de la bun început să precizez că, prin prezentarea învăţăturilor primite acum mai bine de patru decenii, nu urmăresc deloc să conving cu tot dinadinsul pe toată lumea că sufletul există, că el supravieţuieşte morţii fizice, după care

evoluează în continuare prin alte vieţi succesive, precum şi faptul că există posibilitatea minunată de a comunica cu spiritele celor „morţi”.

Las la latitudinea fiecăruia să analizeze şi să tragă concluziile care va crede de cuviinţă.

De altfel, suntem convinşi că de fapt nu este bine să insistăm asupra unor astfel de probleme în faţa unor persoane incapabile să conceapă că în afara lumii materiale pe care o pot vedea, pipăi, măsura şi cântări, mai există şi altceva, de esenţă spirituală.

Majoritatea acestor materialişti persistă în poziţia lor şi pentru motivul că ei nu au nici cea mai slabă intuiţie despre stările lor anterioare. Din adâncurile lor nu răzbate nici cea mai vagă reminiscenţă care să combată argumentele de natură grosieră

şi de extremă simplificare, pe care ei le adoptă chiar de bună credinţă fiind. Înainte de a se fi încarnat, mulţi dintre aceştia au rătăcit prin Astral, într-o stare apropiată unui somn. Acum, neavând nici cel mai slab ecou al trecutului, ei merg pe linia celei mai simpliste logici. În mod firesc, această categorie îi cuprinde pe cei din grupa materialiştilor de val sau „mediocri”. Dar sunt şi materialişti care dovedesc intelectualitate şi oarecare calităţi, fără a fi totuşi evoluaţi. Aceştia au avut norocul să se încarneze într-un organism foarte sensibil, cu un creier foarte mlădios, care de fapt face tot ce trebuie. Este ca şi atunci când realizările unui cal bine dresat sunt atribuite călăreţului.

Aşa stând lucrurile, devine clară inutilitatea oricărei discuţii asupra

reîncarnării. Având în vedere nivelul scăzut al acestor oameni, puţin evoluaţi, este normal ca ei să se înfurie chiar dacă perseverăm asupra unor subiecte aflate în afara materiei solide, lichide sau gazoase.

Suntem în pragul mileniului III, dar veţi fi uimiţi de numărul mare al acelora care nu au habar de existenţa unei a patra stări a materiei! Şi atunci cum să-i convingi pe aceştia că şi ei au un suflet nemuritor, că au avut şi vor mai avea şi alte vieţi succesive şi că, în fiecare dintre aceste vieţi, le este dat să mai înveţe câte ceva? Spuneţi unui asemenea bărbat că în altă viaţă a fost femeie şi invers, spuneţi unei femei că ar fi fost bărbat. Sau spuneţi-le că dacă acum au o oarecare stare materială, în altă viaţă au fost sau vor fi în alta, un biet cerşetor. Vor crede că sunteţi nebun şi mai rău, poate le

va spune şi altora că vă „filează o lampă”. S-ar mai putea ca unii să fie deranjaţi sau chiar tulburaţi de astfel de idei pur spiritualiste, total contrare concepţiilor lor profund „materialiste.

La una dintre şedinţele noastre, am întrebat cine am fost în viaţa precedentă şi mi s-a răspuns că am fost E.H. M-am găsit în „Dicţionarul Enciclopedic Român” şi am constatat că şi atunci am criticat, ca şi acum, agnosticismul şi obscurantismul şi am combătut şi atunci ideologia socialistă sau comunistă a unora ca Feuerbach, Engels sau Marx. Apoi, că E.H, am fost adeptul darwinismului pe care l-am propagat şi popularizat ca fiind o teorie perfect valabilă; reminiscenţă care a persistat şi în prima parte a vieţii actuale.

Cele de mai sus pot fi socotite ca un

exemplu practic despre reîncarnare.

Din punct de vedere teoretic, ideea de reîncarnare se sprijină pe trei principii de bază şi anume:

1) Libertatea personală;

2) responsabilitatea individuală;

3) evoluţia şi cunoştinţele acumulate prin observare şi logică.

Dacă în continuare raţionăm, adică rămânem pe linia unei gândiri logice, vom constata că de fapt omul este o fiinţă potenţial liberă şi răspunzătoare de actele sale. Dar pentru ca această răspundere să se realizeze în totalitate, această fiinţă complexă are nevoie, în timp şi spaţiu, de nişte condiţii care depăşesc o singură viaţă terestră. Ca atare, numai în cadrul mai multor vieţi succesive individualitatea şi responsabilitatea acestei fiinţe complicate

se pot exprima în întregul ei.

În lumina celor de mai sus, ne dăm uşor seama de faptul că biografia unei singure vieţi terestre reprezintă în fond doar un fragment dintr-o existenţă completă pe care fiinţa spirituală a unei entităţi, ajunse în planul umanului, trebuie să o parcurgă. De aceea la întrebarea care pentru unii a devenit exasperantă: „Cine sunt eu de fapt?”, putem răspunde că, în mod sigur, nu actuala personalitate terestră la care s-a adăugat un nume, o scurtă biografie de câteva atribute ale corpului fizic constituie întregul nostru „Eu”. Mai trebuie să adăugăm că, în afara acestui „Eu” de toate zilele, unii oameni situaţi pe un plan de conştiinţă superioară ajung să realizeze în cele din urmă şi un „Eu superior” în care este inclus şi „Eul” cel de fiecare zi.

Pe lângă întrebarea: „Cine sunt eu de fapt?”, menţionată mai sus, constatăm că, în toate timpurile şi în toate civilizaţiile, omul şi-a pus problema: De ce trăim? De unde venim? încotro ne vom duce? Ce este viaţa? Ce este moartea?

La toate aceste întrebări, unii au căutat răspunsul în Biblie. Dar acolo nu au găsit decât puţine referiri la natura spirituală a fiinţei umane, a vieţii după moarte şi la natura precisă a vieţii de „Dincolo”. Despre ideea reînvierii, găsim foarte puţin în Vechiul Testament la Isaia, 26,19 şi la Daniel, 12,2, precum şi în Cartea înţelepciunii (3,1 – 8)

Mai găsim ceva în celebrul episod cu prezicătoarea din Endor, la Samuil, cap.28.

În capitolul X din Republica, Platon evocă mitul lui Ei, fiul lui Armenicos, care s-

a întors din lumea de dincolo.

Mult mai multe informaţii ne dă Emanuel Swedenborg (1688 – 1772) prin redarea dialogurilor sale cu spiritele.

Despre fenomenul morţii găsim ceva mai mult în „Cartea Morţilor Tibetană”, apărută şi la noi în anul 1992. Este vorba despre o analogie de învăţături răspândite de-a lungul secolelor de către înţelepţii Tibetului. Iniţial, ea a fost transmisă pe cale orală din generaţie în generaţie până în jurul secolului al VIII-lea e.n., când a fost consemnată în scris şi ţinută în mare taină până în anul 1927, când a fost tradusă în limba engleză.

La ora actuală, graţie unei cunoaşteri dezvoltate la şcoala ştiinţelor oculte, beneficiem de descrierea procesului în concepte precise. În baza acestora, putem

analiza o persoană în profunzimea ei, după care putem trece la stabilirea legilor conform cărora corpul ei fizic, temperamentul, realizările şi limitele sale potenţiale din viaţa actuală reprezintă rezultanta gândurilor individualităţii sale, formată în decursul vieţilor sale anterioare. În acest fel, ni se revelează şi cauza pentru care cineva este atras în mod deosebit către un anumit curent ereditar, sau pentru ce reacţiile noastre faţă de persoanele întâlnite diferă în mod vizibil de la caz la caz. Se poate merge până acolo încât individualităţile celor destul de evoluaţi să-şi aleagă singuri, înainte de a veni la reîncarnare, ţara, părinţii, sexul etc., datorită unei înţelepciuni superioare celei manifestate după naştere, aflate în corpul fizic, al cărui creier carnal le limitează

capacitatea intelectuală.

Cunoaşterea acestor legi are o influenţă puternică asupra motivaţiei noastre. Având în faţă perspectiva unor alte vieţi, putem porni spre o dezvoltare individuală care ne permite ca, împreună cu alţi semeni, să păşim pe calea unei umanităţi pornite spre maturizare. În această situaţie, evoluţia noastră devine conştientă şi este condusă de noi în postură de liberi arbitri, noi trebuind să ţinem tot timpul seama de faptul că orice gândire sau acţiune pozitivă, recunoscută sau nu, ne propulsează pe scara evolutivă, în timp ce orice gândire sau faptă rea are efectul de frânare şi stagnare evolutivă.

Devenind conştienţi de toate acestea, ne dăm seama că Pământul este un fel de laborator unde au loc experienţe care nu se

pot face în altă parte. Şi la fel ca în cazul unui laborator, unde la intrare ne acoperim cu un halat, pe care la plecare îl lăsăm la vestiar, tot aşa şi la venirea pe Pământ ne luăm învelişul carnal pe care la plecare îl redăm Pământului din care l-am luat. În acest context, iată ce ne-a transmis spiritul părintelui ghid Ilie: „Musafiri sunteţi în această viaţă

(pământeană), care vouă vi se pare lungă”.

Având în vedere cele de mai sus, vom înţelege poate mai uşor de ce devine absolut necesară depăşirea egoismului din noi dacă vrem să ne găsim adevăratul „Eu”, acel „Eu superior” prin care identitatea noastră devine una cu acea entitate care nu se naşte şi nici nu moare, ci devine elementul de legătură între încărnările

noastre succesive.

Se constată că în prezent creşte numărul pământenilor dotaţi cu un dezvoltat simţ al individualităţii, libertăţii şi autodeterminării. Odată căpătată, această maturitate devine un bun preţios, care nu mai poate fi pierdut niciodată. Apreciem că actualmente circa 25 la sută dintre contemporanii noştri acceptă ideea reîncarnărilor succesive şi pe măsură ce cunoaşterea acestui proces fundamental al existenţei umane devine tot mai cunoscut, suntem siguri că şi evoluţia noastră se va accelera şi vom tinde şi mai mult spre spiritualitate. Capitolul IV

Corpul camal şi corpul fluldic

Mai înainte de a încerca să înţelegem natura „Eului superior”, trebuie să fim siguri că am înţeles bine natura corpului

carnal atunci când este în viaţă la drept vorbind, chiar şi după ce a murit, corpul carnal dă naştere la viaţă, pentru că procesul de descompunere creează o nouă formă de viaţă I

Într-o vedere de ansamblu, corpul fizic este o masă de molecule ce gravitează tot timpul în mare viteză. Această mişcare generează un fel de electricitate care, unindu-se cu „electricitatea” produsă de corpul eteric, declanşează viaţa. Este adevărat că moleculele, la rândul lor, sunt compuse din particule şi mai mici, numite atomi. Atomul este un sistem solar în miniatură. Nucleul său reprezintă Soarele în jurul căruia gravitează electroni negativi, asemenea planetelor care gravitează în jurul Soarelui nostru.

Aparent, corpul nostru carnal pare a fi

solid, dar este doar o iluzie; pentru că grupele moleculare au densităţi diverse, după cum între molecule există spaţii mai mari sau mai mici. Astfel, în părţile moi ale corpului (carnea), moleculele sunt mai dispersate, pe când la oase ele sunt mult mai dense.

Se ştie că la baza corpului uman stă molecula de carbon; mai există în corp şi urme de metale, cum ar fi de exemplu zinc, mai sunt apoi substanţe chimice, cum ar fi magneziu, potasiu etc. Şi multă apă. Din combinaţia acestora se produce un curent electric care, deşi foarte slab, poate fi detectat şi măsurat. În acest fel, creierul uman produce propria sa electricitate care poate fi interceptată prin fixarea unor electrozi pe craniul omului. Nişte scriptori minusculi traduc apoi informaţiile cu

ajutorul cărora se obţine în final un grafic al undelor cervicale. De aceea, creierul joacă rolul unui receptor-emiţător care primeşte mesaje din afara corpului carnal şi transmite la rândul său mesaje în afară.

Asemenea creierului este şi restul corpului prin ale cărui vene şi artere sângele transportă urmele metalelor, substanţe chimice şi apa, din combinarea cărora rezultă un câmp magnetic alternativ care înconjoară întregul corp. Acesta este corpul nostru eteric sau dublul nostru fluidic. I se spune dublu fluidic deoarece reprezintă o copie fidelă a corpului fizic, al cărui contur îl depăşeşte. În stare de veghe, depăşirea conturului variază de la un centimetru până la 10 – 12 centimetri şi uneori chiar mai mult, în funcţie de evoluţia fiecărui individ în parte. Acest corp fluidic,

emanat din efluviile magnetice, este cel care face legătura între spirit şi corpul fizic. În consecinţă, el are la bază atât influenţa spiritului, cât şi pe cea a organismului carnal. Spiritul determină culoarea albastră, iar organismul carnal determină culoarea roşie a efluviilor.

La *fiinţele inferioare* preponderent este elementul roşu. Prin evoluţie, se atinge mai întâi o etapă în care proporţia celor două elemente este egală, după care urmează etapa în care începe să predomine, din ce în ce mai puternic, elementul albastru.

Prin experienţe provocate, aceste două elemente pot fi separate în mod temporar, după care se unesc din nou, pentru refacerea completă a corpului fluidic. Când sunt separate, substanţa albastră stă de obicei în partea stângă şi cea roşie în partea

dreaptă a corpului. Dar dublul fluidic degajat în stare de veghe, fără a fi separate cele două elemente, stă mai cu seamă la stânga corpului (lucru constatat de altfel şi de către cei senzitivi); şi este bine să fie aşa, pentru că dacă ar sta la dreapta, s-ar contraria mişcările inimii.

Dar înainte de a merge mai departe cu descrierea dublului fluidic, trebuie să precizăm că acea coloraţiune organică şi însufleţită pe care o prezintă are cauze deosebite de coloraţiunea sau radiaţiile anorganice (magnet, electricitate, metale). Mai trebuie să arătăm că efluviile roşii reprezintă părţile grele şi dense ale dublului, adică acele elemente care constituie legăturile pământeşti: tendinţe, gusturi, dorinţe, obiceiuri etc. Vibraţiile acestui câmp magnetic alternativ sunt atât

de rapide, încât nu le putem percepe mişcarea. Dar privindu-l, putem aprecia starea de oboseală sau de sănătate şi chiar vitalitatea specifică fiecărei persoane în parte. Dacă cineva a muncit intens în timpul unei zile, etericul va fi foarte aproape de epidermă; dar după un repaus bun, etericul se va îngroşa din nou şi va lua conturul precis al corpului, al părului, al negilor şi chiar al sfârcurilor. În continuare, vom vedea ce se întâmplă cu corpul fluidic după moartea corpului carnal.

La *moartea naturală,* spiritul se degajează puţin câte puţin, foarte uşor, filtrându-se ca o „boare” din întreaga suprafaţă a corpului fizic. În acest fel, degajarea dublului fluidic este completă. Din acest punct de vedere, moartea naturală se aseamănă cu mutarea unui

locatar făcută pe îndelete, când el are timp suficient să-şi transporte toate mobilele şi toate lucrurile, cu scopul de a le aranja liniştit în noua locuinţă.

La *moartea violentă,* spiritul iese brusc, plecând din creier prin gură. La o asemenea degajare rapidă, el lasă în corpul carnal acele părţi grele şi dense, datorită cărora era legat de materia greoaie a Pământului. Această ieşire se poate asemăna cu fuga precipitată dintr-o locuinţă cuprinsă în flăcări, când omul caută să-şi salveze viaţa, fără a mai avea timp să ia nimic altceva cu sine. Iată pentru ce moartea violentă este necesară în cazul unor fiinţe a căror evoluţie stagnează datorită faptului că sunt prea tare legate de viaţa pământească. Acest fenomen este valabil desigur şi în cazul catastrofelor (cutremure, naufragii,

războaie etc), când pier mii de oameni prin morţi violente.

În cazul când spiritele sunt destul de evoluate, substanţa de origine organică se va retrage după un timp care variază în funcţie de gradul lor evolutiv. Această substanţă revine pe Pământ pentru a forma noi combinaţii în planul fizic, spre deosebire de elementul cel mai subtil (etereean) care rămâne să constituie singurul înveliş al spiritului aflat în planul astral.

Este locul să menţionăm că după moartea corpului fizic, spiritul mai rămâne legat, pentru un timp, de cadavrul său printr-un fir fluidic ce iese din gură, care pleacă de fapt din creier şi nu din plexul solar cum se afirmă de către unele credinţe oculte. În cazul în care un individ a fost decapitat, sau când într-un accident i s-a

separat capul de corp, este bine să se ştie că dacă i se pune capul alături de corp, legătura fluidică rămâne prinsă de capul decapitatului cu câteva infiltraţii în corp. În caz contrariu, firul fluidic rămâne numai la cap, corpul despărţit devenind o simplă grămadă de substanţe organice, fără niciun fel de legătură cu spiritul dezîncarnat. Dacă însă capul este distrus, spiritul rămas fără nicio legătură fluidică îşi reia libertatea completă şi este rupt de condiţiile fizice ale materiei pământeşti. După ce am văzut ce se întâmplă la decapitare, să arătăm efectele îmbălsămării şi incinerării.

La *îmbălsămare,* când creierul este scos şi aruncat, firul fluidic rămâne legat de pereţii interni, de cavităţile şi de micile neregularităţi ale cutiei craniene. Dar pentru spirit, îmbălsămarea este o

adevărată nenorocire. Să ne gândim numai că atâta timp cât cadavrul dăinuie în cripta sa, spiritul rămâne legal de el, neputând să se elibereze şi în consecinţă neputând să evolueze prin noi încarnări succesive. În aceste condiţii el suferă intens, dar nu se poate plânge, căci de obicei el însuşi a dorit în mod expres îmbălsămarea. Mulţi îşi satisfac în acest fel un orgoliu, fără a cunoaşte însă consecinţele negative ale îmbălsămării.

Desigur că aici se poate ridica problema preoţilor şi a demnitarilor de înaltă evoluţie, care au fost marii iniţiaţi ai Egiptului şi care trebuiau să ştie mai mult. Dar, se pare că acolo îmbălsămările erau făcute cu scopul de a ţine spiritele în oarecare dependenţă, pentru a fi mai uşor evocate şi folosite în operaţiuni de magie.

Se mai poate ca preoţii egipteni, cu toată ştiinţa lor profundă, să se fi încăpăţânat şi să se fi înşelat în ideea lor asupra valorii îmbălsămărilor. Realitatea este că spiritele mumiilor egiptene suferă foarte mult atunci când curiozitatea savanţilor sau hazardul circumstanţelor le distruge corpurile mumificate şi le eliberează.

În lumina celor expuse mai sus, se naşte întrebarea: este oare posibil ca spiritele acelor iniţiaţi să nu se fi reîncarnat nici până acum după atâta amar de ani? Aici trebuie să ţinem cont că timpul, atât de important pentru noi, pământenii, nu înseamnă acelaşi lucru în lumea astrală, unde spiritele stau dezîncarnate timp de secole. Nu-i nici mult şi nici puţin, fiindcă pot exista condiţii care să le împiedice sau să le întârzie în mod indefinit încarnarea.

Uneori poate fi vorba chiar de o alegere voită.

Incinerarea ar fi recomandabilă din punct de vedere higienic, dar numai atât. Odată cu distrugerea integrală a cadavrului, se împiedică retragerea treptată a corpului fluidic şi se taie firul fluidic. În această situaţie, spiritul rămâne complet liber şi pierde legătura cu lumea de care a aparţinut, devenind asemenea unui balon fără lest, care pluteşte în voia vânturilor. Cine crede că a atins evoluţia maximă şi nu mai are nevoie de Pământ, poate cere să fie incinerat. Asta înseamnă că nu mai are nevoie să revină într-o nouă viaţă, că nu mai doreşte să-şi viziteze fiinţele scumpe rămase pe Terra etc. Dar pentru spiritele inferioare şi mijlocii, incinerarea este contraindicată, pentru că tot urcând la un

nivel prea înalt, unde nepercepând vibraţiile prea subtile pentru ele, se plictisesc într-un fel de vid opac, timp de secole sau milenii, deoarece posibilităţile captării lor pentru reîncarnare devin mult mai dificile. Re lângă faptul că această rătăcire este extrem de plictisitoare, marele neajuns îl constituie stagnarea evoluţiei lor spirituale. Căci până ce aceste spirite ajung să coboare în straturi mai joase, corespunzătoare evoluţiei lor, până ce îşi regăsesc apoi din nou circumstanţele favorabile unei captări terestre, trece un timp foarte îndelungat. De multe ori, ieşirea dintr-un asemenea impas se poate face numai cu ajutorul unor spirite superioare.

Dar îmbălsămarea şi incinerarea mai au şi alte consecinţe nefavorabile şi anume:

— prin distrugerea corpului carnal se

pierde posibilitatea evoluţiei care are loc cu ocazia descompunerii cadavrului, învăţătură de care spiritul respectiv este lipsit;

— se ştie că materia omenească este un teren minunat de progres pentru un mare număr de mici fiinţe abia ieşite din inconştient, pentru care încarnarea în substanţa omenească constituie un mare avantaj şi nu este deloc drept să lipsim aceste fiinţe de acest avantaj, oricât de infime ar părea ele;

— În plus, ne-am face vinovaţi de întârzierea ascensiunii lor spre conştiinţă, pentru că toate vieţuitoarele trebuie să-şi găsească mijloacele şi căile de evoluţie.

Dar se mai pune şi o altă întrebare: dacă incinerarea s-afăcut fără consimţământul prealabil al celui în cauză, şi numai din intenţia rudelor, care au crezut

că îi fac un bine? Desigur că nu este just ca cineva să suporte osânda unui determinism mecanic al unei legi funcţionând în mod fatal, dar pe care respectivul nu a cunoscut-o. În principiu, nimeni nu poate fi pedepsit pentru un act săvârşit în necunoştinţă de cauză. De aceea aici nu poate fi vorba de o pedeapsă propriu-zisă; iar spiritele respective nu vor suferi remuşcări dureroase. Vor suporta însă oarecare dificultăţi în ceea ce priveşte reîntruparea, lată pentru ce trebuie evitate îmbălsămarea şi cremaţiunea!

Am văzut că spiritul este legat de corpul său fizic. În funcţie de legătura mai mult sau mai puţin puternică a acestuia cu corpul carnal, ne vom afla în faţa unui rol mai mult sau mai puţin dominator al carnalului asupra spiritului. O legătură

puternică faţă de carnal îl va face să revină mereu pentru a-l vedea, de unde suferinţa văzându-l cum se descompune. Dacă spiritul este mai evoluat, sau indiferent, el va avea puterea să se bucure văzând cum cadavrul său poate fi util, servind la dezvoltarea altor fiinţe şi aşa dispar în mod implicit şi motivele de suferinţă.

În lumina celor de mai sus, nu se recomandă sicriele de plumb sau din lemn tare, nici dalele de piatră, raclele din ciment etc., care împiedică putrefacţia în urma căreia spiritul devine liber.

x

XXX

Desigur că despre corpul fluidic sunt încă multe de spus. Noi nu pretindem că suntem în măsură să epuizăm acest subiect, chiar dacă pe lângă cele scrise până acum

vom adăuga şi cele ce urmează.

În timpul somnului natural, spiritul pleacă cu o parte a corpului fluidic în căutarea fluidelor hrănitoare, sau în căutarea informaţilor privind problemele care îl preocupă în viaţă. În astfel de ieşiri, atât naturale cât şi provocate, etericul iese prin gură ca un fum de culoare gri-albăstruie, care depăşeşte apoi mai mult sau mai puţin conturul corpului carnal, întoarcerea făcându-se tot prin gură.

Dar se poate întâmpla ca la reîntoarcerea dintr-o ieşire naturală să se producă, în mod accidental, o schimbare organică în creier care obturând intrarea se opune reintrării corpului fluidic şi a spiritului. Organismul rămas fără spirit va continua totuşi să trăiască într-un fel de somn, care poate dura câteva minute sau

câteva săptămâni, până când un şoc, o scuturătură sau o intervenţie brutală produc redeschiderea porţi, îngăduind reîntoarcerea corpului fluidic. Acesta este aşa-zisul fenomen de „moarte aparentă” sau „moarte clinică”.

Mai grav poate fi cazul în care omul, fiind considerat mort, a fost îngropat de viu, urmând a muri abia mai târziu, zbătându-se în sicriu. Şi au fost cazuri când, cu ocazia unor deshumări, s-a găsit mortul cu faţa în jos. Din aceste considerente, în unele părţie ale lumii, cei bogaţi îşi instalează sonerii sau posturi telefonice în morminte.

Dar mai numeroase s-au dovedit a fi cazurile când sufletele multora s-au întors din „lumea de dincolo”, după o moarte aparentă de scurtă durată. Noi am stat de vorbă cu câteva persoane trecute printr-un

asemenea fenomen, dintre care prima a fost chiar soţia mea, Elefteria. Surprinzător este faptul că, fără a se fi cunoscut între ele, aceste persoane mi-au relatat în cuvinte şi fraze diferite, în esenţă, aceleaşi lucruri.

Aşa spre exemplu, toţi cei rămaşi în afara corpului fizic s-au aflat la început amplasaţi undeva într-un colţ al încăperii, deasupra corpului fizic, de unde vedeau şi auzeau tot ce se întâmpla în jurul lor. Vedeau eforturile făcute de personalul medical pentru a-i readuce la viaţă, plânsetele şi zbuciumul rudelor etc. Toate acestea se petreceau după ce în prealabil această stare fusese precedată de un vâjâit puternic sau de un zgomot neplăcut de sonerie, uneori de metal, alteori de lemn, după care a urmat întotdeauna o trecere printr-un tunel, canal obscur, vale

întunecoasă etc. La început au fost uimiţi văzând că cei din jur nu-i văd şi nu-i simt atunci când erau chemaţi sau erau atinşi fără a opune o rezistenţă materială. Era o constatare stranie de *izolare* şi imposibilitate de a comunica. Ei au constatat că sunt invizibili pentru cei din jur şi uneori au auzit cum medicul sau rudele le decretau moartea. După un timp, au apărut spiritele părinţilor sau ale altor rude şi prieteni decedaţi mai de mult, precum şi o entitate pe care unii au numit-o „fiinţă luminoasă”, alţii au asemuit-o cu Iisus Christos, Maica Domnului, sau alţi sfinţi patroni, de o blândeţe inimaginabilă. În prezenţa acestora, şi-au revăzut într-o derulare ameţitoare, aproape instantanee, întreaga viaţă de până atunci. A urmat apoi momentul când s-au aflat în faţa unei ape ce

trebuia traversată cu o barcă, în faţa unui pod sau în faţa unei câmpii îngrădite cu un gard mai îndepărtat, aşa cum mi-a relatat soţia mea, Elefteria. Toţi aceştia n-au trecut dincolo de aceste obstacole pentru că au fost respinşi de cei aflaţi pe celălalt mal, capăt de pod sau dincolo de gard. Soţia mea s-a auzit strigată şi s-a întors. S-a întors însă cu greu. S-a întors regretând părăsirea acelor locuri minunate. Câmpia aceea avea o iarbă de o prospeţime şi o nuanţă verde extraordinare, nemaiîntâlnită până atunci. De asemenea, aceste persoane nu găseau cuvinte spre a-mi descrie senzaţiile sublime de pace senină, de dragoste şi bucurie, de nemaipomenită uşurinţă, scăpaţi de orice dureri fizice avute mai înainte. O altă trăsătură comună: toate persoanele erau fascinate de cele văzute în timpul aventurii

lor extraterestre, dar niciuna nu a putut preciza cât timp a durat şederea lor în planul astral. De altfel, nimeni nu şi-a pus problema timpului petrecut acolo, pentru simplul motiv că acolo timpul nu avea nicio importanţă. Important de semnalat este însă faptul că în timpul acelei întâmplări, percepţiile auditive şi vizuale precum şi inteligenţa erau, în mod incredibil, mult mai puternice; şi de fapt nu „auzeau" voci, ci de cele mai multe ori înregistrau „gândirile".

Revenirile în corpul fizic au avut loc în mod mai mult sau mai puţin brusc. În orice caz, la cei mai mulţi, aceste „morţi aparente" au avut repercusiuni benefice asupra conduitei lor în viaţa ce a urmat după aceea; au deveni mai buni şi NU AU MAI AVUT TEAMĂ DE MOARTE!

Să continuăm însă studierea corpului

fluidic sau corpului eteric, cum i se mai spune de multe ori, reamintindu-ne că i se mai spune şi dublul fluidic, pentru faptul că ne depăşeşte corpul fizic cu câte unu până la 12 centimetri. Această depăşire permanentă în stare de veghe depinde în general de evoluţia fiecăruia dintre noi; şi tot în funcţie de această evoluţie are loc şi o degajare mai mare sau mai mică a acestui fluid.

De la regula de mai sus fac excepţie persoanele cu un organism chimico-fizic adecvat pentru mediumitate. În acest sens, un medium foarte bine antrenat poate prezenta o mare celeritate în degajarea dublului fluidic, fără ca această uşurinţă să se datoreze unui înalt grad de evoluţie spirituală din partea sa. Cazul în speţă prezintă o facultate ce rezultă din

constituţia sa organică, constituţie ce permite filtrarea cu multă uşurinţă a substanţei fluidice. În fond, tocmai această facultate caracterizează natura mediumnică a cuiva. Pentru dezvoltarea unor asemenea capacităţi mediumnice, s-a constatat că în trecutul îndepărtat se practicau trepanaţii pe cranii – mai ales la copiii destinaţi magiei religioase, în afara acestor trepanaţii găsite pe cranii preistorice de copil, s-au mai găsit şi mutilaţiuni speciale, regulate la mâini şi picioare, făcute în acelaşi scop.

Se înţelege de la sine că în timp ce un medium se află în transă, rolul corpului fluidic este de a fi intermediarul dintre lumea astrală şi cea pământeană. Prin corpul eteric, spiritul rămâne în oarecare dependenţă de organismul său carnal prin care poate face comunicările şi observaţiile

ce sunt transmise din spaţiul eteric, în această stare, spiritul mediumului îşi păstrează caracteristicile personajului său actual, în care regăsim şi un accent slab, desigur, al ultimelor sale organisme avute în vieţile precedente, de la care substanţa fluidică a păstrat anumite trăsături esenţiale.

Din cele de mai sus rezultă, aşadar, că printre medium! putem găsi presoane de toate gradele evolutive. Dar vom găsi şi indivizi cu o slabă evoluţie spirituală care, deşi dotaţi cu un organism mediumnic, sunt împotriva folosirii acestuia în direcţia paranormalului. Unii trăiesc şi mor fără a bănui măcar ce dar posedă. Alţii, dându-şi seama de aceste calităţi, le folosesc aproape întotdeauna în manifestări mai mult sau mai puţin rele, datorită faptului că sunt nişte

biete spirite inferioare. Aceşti mediumuri inferiori sunt ajutaţi şi inspiraţi de către spirite de evoluţie egală cu ei, spirite care trăiesc printre noi, în atmosfera noastră. Din acest motiv, ele sunt la curent cu influenţele ce stăpânesc viaţa noastră de relaţii pământeşti, condiţii în care pot prezice micile evenimente viitoare. În această categorie intră somnambulii vulgari, cărturăresele, ghicitoarele în palmă, în cafea etc.

Revenind la mediumuri, trebuie să mai arătăm că în timpul somnului lor magnetic, când stau aşezaţi comod într-un fotoliu, trebuie să avem grijă ca picioarele şi mâinile lor să nu se poată încrucişa. Trebuie ştiut că astfel de încrucişări ar forma un gen de circuit închis, care ar împiedica o bună degajare a corpului fluidic. Mai trebuie ca în

timpul şedinţelor să existe o armonie, un sincronism vibratoriu între fiinţele de categorii diferite prezente la şedinţe. Luate fiecare în parte, aceste fiinţe nu au exact aceleaşi grade de evoluţie şi au individualităţi puternice, deosebite, dar care trebuie ca, din punct de vedere fluidic, să ajungă la unison.

Tot un fel de mediumuri sunt şi *izvorarii.* Ei sunt oameni cu o sensibilitate specială, apţi pentru a practica radiestezia. Se ştie că substanţele din sol emit radiaţii pe care izvorarii le percep şi le semnalează cu ajutorul unei crenguţe de alun sau cu cele două baghete pe care le ţin cu mâinile întinse. Reacţiile lor diferă în funcţie de zăcămintele metalifere sau izvoarele de apă deasupra cărora se plimbă. Uneori li se mai spune şi fântânari.

Cât priveşte ghicitoarele, clarvăzătorii, prezicătoarele şi alte persoane menţionate mai sus, pot fi oameni de o bună moralitate care se vor feri să vă surprindă gândurile intime, fără voia dv. În cazul în care vor avea o moralitate reprobabilă, le va fi greu să vadă ceva.

Trebuie să fim convinşi că prezicătoarea care prezice viitorul pentru bani este de cele mai multe ori lipsită de puterea efectivă de a realiza acest lucru. De obicei este vorba de o femeie sărmană care nu îşi poate câştiga existenţa în alt mod. Se poate ca la început ea să fi fost clarvăzătoare, dar dacă din asta a făcut un comerţ, ea nu mai „vede” şi nu mai poate prezice viitorul, pentru simplul motiv că aceste tranzacţii îi înceţoşează facultăţile telepatice. Dar pentru că primeşte bani, ea

se simte obligată să spună totuşi ceva. Şi pentru că de obicei este o bună psihologă, vă va lăsa să vorbiţi şi vă va repeta apoi ce i-aţi spus, lucru ce vă va minuna dacă nu veţi înţelege cum de a putut „citi” atât de exact fondul gândirii dv., ghicind ce doriţi să ştiţi. O persoană de o bună moralitate nu-şi va permite niciodată să vă citească gândurile la tot pasul, iar una indiscretă nu este capabilă să vi le citească deloc. Este o lege a ocultismului: persoanele cu moralitate reprobabilă nu sunt clarvăzătoare. Există anumite legi ale ocultismului şi pătrunderea prin efracţie în intimitatea gândirii cuiva se pedepseşte la fel ca şi nesocotirea legilor terestre. Spuneţi clarvăzătorului ce doriţi, iar el va şti dacă. Îi spuneţi adevărul, asiguraţi-vă însă că ceea ce îi spuneţi este purul adevăr, altfel vă

înşelaţi chiar pe dv., niciodată pe clarvăzător. În concluzie, repetăm: un clarvăzător autentic nu va căuta niciodată să vă citească gândurile pe furiş, iar unul fals *nu va putea să o facă.*

Înainte de a încheia acest capitol privitor la corpul fluidic, se impune să vorbim şi despre firul fluidic.

Firul fluidic, numit uneori şi „coarda de argint”, este o masă de molecule ce gravitează pe frecvenţe foarte înalte şi extrem de variate. Acest fir este intangibil şi invizibil deoarece moleculele sale sunt prea rare pentru a putea fi văzute de ochiul uman. Menţionăm că firul fluidic are dublu sens, unul de la corpul carnal spre spirit şi altul de la spirit spre corpul carnal de care este legat. Lungimea acestui fir este practic nelimitată, el se întinde şi menţine legătura

oricât de departe s-ar depărta spiritul de corpul fizic.

În încheiere, vom concluziona că dublul fluidic este în fond manifestarea exterioară a forţelor magnetice ale carnalului, pe care unii îl mai numesc şi suflet. În vechile cimitire de ţară lipsite de instalaţii de iluminare, se pot observa în nopţile fărălună vagi licăriri albastre ridicându-se deasupra mormintelor proaspăt săpate. Este încărcătura eterică ce se risipeşte după ce a părăsit cadavrul celui îngropat.

— v – W: –, f <

v. f, y»

y i „i

Vir

,4 „> – M|*l*

A. v *W** – r”:

Îl p: „*S…* *f}*

vii 4V

*M*ĩ

vi

Capitolul V Aura şi culorile el în capitolul precedent am văzut cum corpul carnal este învăluit de un altul mai fin, de corpul fluidic, dar iată că şi acest corp fluidic este înconjurat de un înveliş şi mai subtil, numit aură.

Aura este un fel de cochilie ovoidă care poate atinge o înălţime de doi metri şi jumătate şi chiar mai mult şi o lăţime de peste un metru în centrul ei. Apoi ea se diminuează, astfel că partea sa cea mai restrânsă se află la picioare.

Aura este o forţă vitală reală constituită din radiaţii colorate ce pornesc din diverse părţi ale corpului carnal.

Privită mai atent, aura se înalţă până la ochi, după care urmează aşa-zisul halou sau nimb. Nimbul are o culoare vie, galbenă sau bleu. Sus în vârf, ţâşneşte un fel de izvor de lumină, cel care în Orient este numit Floarea de Lotus. De fapt este un adevărat curcubeu şi oricât de puţină imaginaţie am avea, vom crede totuşi că vedem desluşindu-se o floare de lotus cu şapte petale.

Asemenea corpului fluidic, nici aura nu poate fi văzută de ochiul omului obişnuit, dar animalele pot vedea atât aura, cât şi firul fluidic, deoarece acestea vibrează pe o frecvenţă perceptibilă vederii lor.

Am scris mai sus că aura nu poate fi văzută de ochiul omului obişnuit, dar ea poate fi văzută de persoane dotate şi special antrenate pentru a percepe frecvenţa

radiaţiilor culorilor pe care le numim „bleu” sau „roşu”. În prezenţa unei asemenea persoane, feriţi-vă de a pronunţa o minciună pentru că imediat acel „nimb” albăstrui sau gălbui va fi străbătut de radiaţii verzi-gălbui care, ţâşnind acolo, în creasta aurei, trădează minciuna.

Cu cât spiritualitatea unei persoane este mai înaltă, cu atât culoarea nimbului va fi de un galben şofran. Gândurile rele sunt trădate de o culoare cafeniu închis a nimbului şi de acea culoare verde-gălbui a minciunii.

Despre culori putem spune că ele pot fi culori pure, plăcute, a căror influenţă înnobilează, sau culori contrastante care agasează nervii. În aura omenească există un număr incalculabil de culori şi combinaţii de culori. Dintre acestea, unele

depăşesc posibilităţile de percepţie vizuală ale observatorului neantrenat; astfel că nu avem nume pentru ele.

Ştim că sunetele sunt vibraţii care pot fi armonioase sau discordante. Culorile sunt şi ele nişte vibraţii mute care pot fi armonioase sau discordante.

În paginile ce urmează vom vorbi despre culorile aurei şi întrucât este imposibilă alcătuirea unei liste cu nenumăratele culori şi diversele lor nuanţe, ne vom referi numai la cele principale, bine marcate, cu alte cuvinte, la culorile fundamentale ce ne indică „fondul” omului. Menţionăm că aceste culori fundamentale îşi schimbă nuanţele în funcţie de progresele sau regresele spirituale ale respectivei persoane, când se ameliorează sau se deteriorează, după caz. Aura se

învolburează şi joacă asemenea unui curcubeu, rotindu-se în jurul corpului în spirale concentrice, coborând de la cap, la picioare.

În rândurile ce urmează vom prezenta câteva culori ale aurei, şapte la număr, pentru a vă putea orienta în linii mari asupra aurei şi a semnificaţiilor sale.

Roşu

Când aura cuiva este de un roşu foarte deschis, plăcut la vedere, putem spune că persoana îşi îndreaptă intenţiile spre bine, că este generoasă. Marii conducători ai oamenilor au mult roşu deschis în aurele lor, iar dacă aceasta este tivită şi cu galben deschis, aceştia sunt dintre aceia care-şi ajută cu pasiune aproapele. Un roşu ce tinde spre brun ne indică persoanele care „se amestecă în toate”. Fâşiile sau radiaţiile

de roşu deschis provenite de la diferite organe ne indică sănătatea acelui organ.

Un roşu murdar, foarte închis sau spălăcit, indică un caracter reprobabil, răutate. Omul acela este iritabil, mişel şi profitor. Roşu spălăcit înseamnă întotdeauna excitaţie nervoasă. Cu cât roşul este mai spălăcit, cu atât persoana este mai nervoasă, mai instabilă, exagerat de activă, fără „stare în loc”, cum se mai spune în popor. Un roşu închis ce bate spre cafeniu, aflat în radiaţiile unui organ, indică un cancer pe punctul de a se declara.

Un roşu marmoreal, vibrând de la o falcă, indică un abces sau o carie dentară.

Stacojiul (roşu aprins) caracterizează persoanele prea sigure de ele însele, care nu se gândesc decât la persoana proprie. Este culoarea falsului orgoliu şi a

egocentrismului. Tot stacojiul, aflat la femei în jurul şoldurilor, indică prostituţia.

Aurele de culoare roz (o nuanţă corai) aparţin adolescenţilor, indicând imaturitatea. La adulţi, culoarea roz indică nesiguranţă şi infantilism.

Radiaţiile de roşu ieşind din capul pieptului (la stern) dovedesc o boală de nervi, persoanele în cauză trebuind să-şi coordoneze acţiunile cu mai mult calm dacă vor să-şi prelungească viaţa.

Portocaliu

Anumite religii ale Orientului consideră oranjul drept culoarea Soarelui pe care îl respectă şi-l salută. Deşi o variantă a roşului, trebuie să-i acordăm portocaliului o clasificare aparte. Cei care au aura într-o frumoasă nuanţă portocalie sunt deosebit de buni şi vin totdeauna în ajutorul celor

nefericiţi, iar un galben-portocaliu este excelent şi denotă multe alte virtuţi, precum şi o bună stăpânire de sine.

Un portocaliu-brun trădează persoanele trândave, care-şi „bat ºC de toate”. Tot această combinaţie indică o boală de rinichi şi dacă deasupra rinichilor apar nişte striuri gri, acestea indică prezenţa unor calculi renali.

O combinaţie de oranj cu verde denotă un temperament coleric, şicanator, o persoană lipsită de imaginaţie, pentru care totul este ori alb ori negru. Lipsa de subtilitate o face să nu poată distinge nuanţele de opinie, persoana porneşte în discuţii interminabile doar pentru plăcerea de a se auzi, fără a se preocupa de valoarea argumentelor sale.

Galben

O aură de un galben frumos auriu ne indică o fiinţă de înaltă evoluţie spirituală. Persoana cu un galben aprins în aură este de o cinste şi sinceritate admirabile şi demne de încrederea noastră. În schimb, un galben murdar indică laşitatea. Un galben roşiatic indică din păcate o timiditate atât fizică şi morală, cât şi o slăbiciune de spirit. Asemenea persoane nu ştiu ce vor, ele îşi schimbă opiniile, religia, chiar şi sexul, căutând mereu altceva, sunt lipsite de perseverenţă.

O notă şi mai agravantă o constituie o combinaţie de galben cu brun roşiatic. Asemenea persoane îşi vor petrece viaţa alergând după sexul opus… în zadar.

Când galbenul este puternic colorat în roşu, persoana suferă de un serios complex

de inferioritate şi, cu cât roşul domină mai mult, cu atât persoana este mai afectată. Un galben maroniu relevă gânduri foarte imorale şi o regretabilă slăbiciune de spirit. Vagabonzii, rataţii, beţivanii au în aurele lor această combinaţie nefastă, iar dacă mai sunt şi foarte răi, li se adaugă şi o culoare de verde murdar.

Atunci când galbenul este striat de cafeniu şi dacă acest cafeniu predomină, avem indiciul unei boli mintale. Persoanele cu dublă personalitate (în sens psihiatric) au adesea o jumătate de aură de un galben albăstrui şi cealaltă jumătate de un galben brun sau verzui. Este un amalgam dizarmonic, îngrozitor de neplăcut.

Înainte de a spera la un progres semnificativ pe calea evoluţiei este aşadar necesar efortul de a rămâne pur în gândire

şi intenţie, spre a ajunge la obţinerea unei aure de un galben auriu strălucitor, aşa cum l-am descris mai sus.

Verde

Verdele nu este o culoare dominantă, el este însoţit întotdeauna de altele. Toţi cei care se ocupă de sănătatea oamenilor şi a animalelor au mult verde în aura lor. Ei îşi iubesc meseria şi sunt buni ocrotitori. Verdele este deci o culoare bună care ne arată că cel cu mult verde în aura sa este o fiinţă miloasă, compătimitoare. Marii medici şi chirurgi au mult verde în aura lor, dar şi roşu, cu care se combină în mod armonios, fără a ne da disonanţe. Verdele însoţit de un bleu frumos indică reuşita în învăţământ. Unii mari profesori, care au verdele în aura lor combinat cu striuri de bleu de-l şi linii fine de galben auriu, posedă o înaltă

spiritualitate indispensabilă vocaţiei şi devotamentului care-l au faţă de elevii lor.

Dar dacă verdele bate în galben, nu putem avea încredere în asemenea persoane şi, cu cât galbenul predomină, cu atât mai mult trebuie să ne ferim de aceştia. Escrocii au o aură de un verde galben dezagreabil.

Însă dacă verdele bate spre un bleu de-l frumos, atunci putem fi siguri că ne aflăm în faţa unei persoane de o cinste ireproşabilă.

Albastru

Adeseori, se consideră că albastrul este culoarea lumii spirituale şi că ne indică facultăţile intelectuale, dacă bineînţeles este de nuanţa cerută pentru acestea. Am văzut că dublul eteric are o culoare albăstruie, asemănătoare fumului produs de un foc de lemne.

La aură, o culoare bleu pal aparţine persoanelor fricoase, indecise, veleitare.

Cu cât culoarea bleu este mai luminoasă, cu atât persoana care o are în aură este mai viguroasă. Albastrul închis este al celor care progresează prin eforturi susţinute. La misionarii care şi-au pus îndatoririle mai presus de orice, albastrul devine şi mai închis datorită vocaţiei lor înalte. Din cele de mai sus rezultă că putem judeca în mod favorabil pe cineva după claritatea galbenului sau albastrul cât mai închis al aurei sale.

Indigo şi violat întrucât deosebirea celor două culori se face mai greu, considerăm că este bine să le studiem împreună.

Persoanele care au culoarea indigo în aura lor au convingeri religioase sincere şi

profunde. Dacă unii simulează profesarea religiei, iar alţii nu fac decât să vorbească în mod nesincer, nu putem şti exact ce gândesc. Indigoul din aură însă ne aduce dovada sincerităţii lor în mod categoric.

Dacă însă în indigoul aurei se amestecă şi o nuanţă de roz, persoana are un caracter prost pentru că acel roz este degradant şi scade puritatea aurei.

S-a observat că persoanele cu aura de culoare violet sau indigo şuiera de multe ori de inimă sau stomac, motiv pentru care este bine să evite grăsimile şi prăjelile.

Gri (cenuşiu)

Griul este un modificator al culorilor din aură. El nu semnifică nimic în sine, cel mult că persoana e toarte puţin evoluată. Copleşirea uneia dintre culorile studiate până acum cu cea cenuşie indică slăbiciune

de caracter şi de sănătate. Dacă deasupra unui organ apar fâşii cenuşii, este un semnal care avertizează îmbolnăvirea în curând a acelui organ. În cazul migrenelor, nimbul bolnavului va prezenta un nor cenuşiu şi, indiferent de culoarea acelui nimb, fâşiile cenuşii îl vor traversa vibrând în ritmul junghiurilor date de durerea de cap.

x

XXX

Din studierea aurei putem concluziona din nou că venim pe lume cu anumite potenţiale, cu anumite limite în coloraţia aurei noastre, în frecvenţa vibraţiilor noastre. În aceste condiţii, omul hotărât va căuta să-şi îmbunătăţească aura. Din păcate sunt şi dintre aceia care găsesc mai uşoară calea prin care să şi-o deterioreze.

După cum vedem, indivizii aparţin unor tipuri determinate, iar cei de acelaşi tip, având o frecvenţă comună, au tendinţa de a trăi în grup. Vedem adesea, mai ales în ultima vreme, câte o ceată de fete plimbându-se împreună sau un grup de băieţi hoinărind pe străzi, încurajând vagabondajul. Datorită faptului că aceşti indivizi au o frecvenţă sau un tip de aură comună, ei depind unii de alţii, au o atracţie magnetică unii pentru alţii şi, cum este şi normal, cel mai puternic dintre ei îi va domina, îi va conduce şi îi va influenţa pe toţi ceilalţi în bine sau în rău. În această situaţie, devenită tot mai gravă, tineretul trebuie educat prin disciplină şi autodisciplină. Va trebui să i se studieze şi să i se controleze impulsurile (şi cele mai elementare), în scopul unei ameliorări

substanţiale a rasei umane.

Prin voinţă, fiecare îşi poate înălţa gândirea pentru a-şi ameliora vibraţiile aurei sale. Dacă de exemplu cineva are în aura sa o culoare roşie-cafenie care denotă o sexualitate excesivă, respectiva persoană îşi poate spori frecvenţa vibraţiilor roşii înnobilându-şi dorinţele sexuale prin transformarea lor în voinţă constructivă.

Din cele de mai sus rezultă că vibraţiile joase produc culorile spălăcite confuze şi murdare din aură şi că, dimpotrivă, cu cât vibraţiile sunt mai rapide, cu atât culorile aurei devin mai strălucitoare, mai pure. Mai trebuie să reţinem că în fond culorile de bază rămân constante doar atât timp cât nu sunt supuse unei ameliorări sau deteriorări intervenite în caracterul pământeanului.

După moarte, aura dispare imediat, pe

câtă vreme etericul mai rămâne un timp mai mult sau mai puţin îndelungat, în funcţie de starea de sănătate avută de persoana decedată.

În încheierea acestui capitol vom menţiona că la contemplarea unei aure clarvăzătorul va trebui să ia în considerare următoarele:

1. Care este culoarea de bază?

2. Este această culoare clară, murdară, transparentă?

3. Se leagănă ea deasupra anumitor locuri sau, dimpotrivă, este localizată în permanenţă într-un singur punct?

4. Este ea o fâşie de culoare care îşi păstrează forma sau, dimpotrivă, are creste şi adâncituri?

5. Contemplând o aură se poate foarte uşor greşi aprecierea cuiva considerându-i în mod eronat culorile ca fiindspălăcite sau murdare. Nu trebuie neglijată posibilitatea ca propriile gânduri negative ale celui care contemplă să întunece culorile celui testat, care au trebuit să treacă în prealabil prin cele ale clarvăzătorului. Capitolul VI

Pentru ce trăim? Prima încarnare. Mecanismul fecundapel

Şi acum, după ce am încercat să răspundem cât mai bine la întrebarea, exasperantă pentru unii, „Cine sunt eu de fapt?”, vom căuta să răspundem şi la altele, cum ar fi de exemplu: Pentru ce trăim? Ce rost are viaţa pământească? De ce nu rămânem tot timpul în planul astral, ca spirite nemuritoare? Astfel de întrebări se aseamănă foarte bine cu întrebarea pe care

un copil preşcolar ar pune-o părinţilor săi: „De ce trebuie să merg la şcoală?”

Iată că, asemenea unor preşcolari neinstruiţi, spiritele trebuie să înveţe pentru a evolua. Şi în acest caz, viaţa pământească este de fapt o şcoală cu clase multiple prin care trebuie să treacă orice spirit pentru a căpăta cunoştinţele care îl vor ajuta să progreseze. Luptele cu vicisitudinile vieţii, suferinţele – mai rar bucuriile – pe care le încearcă în vieţile succesive sunt de fond studiile, experienţele necesare dezvoltării facultăţilor sale virtuale, în vederea transformării dintr-o stare de inconştienţă primitivă într-alta de conştiinţă tot mai înaltă şi mai largă. Acesta este de fapt caracterul esenţial al evoluţiei.

În cursul vieţii lor terestre, oamenii atrag, potrivit tendinţelor proprii, influenţa

spiritelor superioare sau inferioare, atrăgând sau respingând în acest fel influenţele bune sau pe cele rele după firea şi voinţa lor, creându-şi în mod automat propria societate astrală. Spiritele protectoare (sau cele care le dau îndemnurile) sunt la rândul lor sub conducerea unor spirite de un ordin mai înalt, investite cu puterea de a modifica destinele omeneşti.

Prima încarnare – afectele el practice

Să presupunem, în mod teoretic, că ne aflăm în faţa unui spirit care urmează să se încarneze pentru prima dată. În acest caz, corpul său fluidic este compus dintr-o substanţă fără vibraţii speciale. Întruparea sa se va produce odată cu a altor spirite, într-una din perioadele în timpul cărora spiritele se încarnează în mod fatal. Aceste

perioade sunt determinate de trecerea unor planete sau de apropierea unor astre. Atunci se produc anumiţi curenţi fluidici care, prin influenţa lor, abat spiritele către Pământ, plasându-le în acest fel în vârtejurile de captare a raporturilor sexuale. Trecerea acestor astre este neregulată, cel puţin intervalele dintre ele nu sunt deloc egale. Nu există o regulă de continuitate a încarnărilor, există în schimb o creştere maximă şi o descreştere a influenţei încarnaţive.

Preluând această temă, astrologii ar putea urmări efectele acestor legi, stabilind o statistică a natalităţii în funcţie de mişcările planetare!

Dar să revenim la spiritul nostru de mai sus care, neputându-se sustrage acelei influenţe fluidice, a trebuit să se apropie de

regiunile joase ale atmosferei terestre, a fost prins într-un vârtej încarnaţional şi în momentul când spermatozoidul a pătruns ovulul, spiritul a fost captat şi încorporat acolo. Apoi, în cursul formării sale fetale, el va fi impregnat şi însemnat în chip profund cu vibraţiile propriilor săi părinţi. Tot părinţii săi pământeni îi vor procura un organism, după urma căruia corpul său fluidic va suferi o reacţie şi o amprentă indestructibilă. După naştere, când fiinţa nou creată îşi va trăi propria viaţă personală, vibraţiilor date de părinţi li se vor adăuga reacţiile spiritului său. Se naşte aşadar un alt corp fluidic, mai mult sau mai puţin modificat, astfel încât, după moartea corpului fizic, la înapoierea în viaţa astrală, spiritul în cauză va avea o substanţă fluidă influenţată în primul rând de vibraţiile

părinţilor săi şi de vibraţiile organismului său ce emană din el şi în al doilea rând de reacţiile provenite din spiritul său în cursul primei sale vieţi de încarnat. Acest amestec formează acum o compoziţie originală care-i aparţine într-un mod cu totul propriu.

La următoarea întrupare, spiritul în cauză va trece exact prin acelaşi proces. Acum, asupra compoziţiei originale din prima încarnare va urma, fără însă s-o distrugă:

a) impregnarea de neşters a stării vibratorii părinteşti; b) reacţia modificatoare a spiritului asupra substanţei fluidice.

Acesta este procesul ce se va repeta cu ocazia tuturor reîncarnărilor viitoare care vor avea loc în scopul evoluţiei corpului fluidic original, în a cărui compoziţie se vor

regăsi urmele stării vibratorii a tuturor părinţilor trecuţi.

Printr-o gândire logică ajungem în mod paralel la chestiunea evoluţiei substanţei organice însăşi. În acest sens, observăm că, prin intermediul corpului său fluidic, spiritul încarnat are o reacţie asupra substanţei organice din care îi este format corpul fizic. Potrivit tendinţelor, aspiraţiilor şi voinţei sale, el îşi poate modela acum instrumentul de experimentare terestră, putând să-l facă mai sensibil la comenzi, mai delicat, mai mlădios etc. Această modelare a substanţei organice se poate transmite prin ereditate, de unde reiese că descendenţii vor profita de condiţii mai bune pentru evoluţia lor.

Fiinţele care nu au deloc descendenţă vor ajuta şi ele întrucâtva la evoluţia materiei, căci elementele constitutive ale

fizicului lor organic vor merge, după moarte, să formeze noi substanţe încărcate de acum cu valoarea acumulată în plus.

În lumina celor de mai sus, este normal ca fluidele membrilor aceleiaşi familii să prezinte o oarecare similitudine.

Mecanismul fecundapel

După cum am văzut şi mai înainte, raportul sexual este o provocare la încarnaţiune. Condiţia expresă pentru aceasta este pătrunderea ovulului de către spermatozoid. Această fecundare ar trebui să se producă în chiar timpul raportului. Dar fenomenul poate fi influenţat de unele iregularităţi provocate de circumstanţe de sănătate, temperament etc., când pătrunderea spermatozoidului poate avea loc după câteva ore sau chiar după câteva zeci de ore. În astfel de cazuri, există riscul

ca încarnaţiunea să nu aibă loc datorită absenţei unui spirit. În asemenea situaţii poate avea loc o formaţiune fetală neviabilă, care va determina un avort, o naştere prematură sau naşterea unui „copil mort”. Dar sunt şi cazuri mai rare când încarnarea poate avea loc prin prezenţa unui spirit venit în mod conştient pentru o reîncarnare voluntară, ca urmare a unui act deliberat, a unei voinţe şi a unei alegeri personale. Dar dacă la încarnare trebuia să vină un spirit în stare de rătăcire inconştientă, care trebuia captat şi legat acolo printr-o legătură fluidică în urma unui vârtej vibrator determinat de conjugarea spermatozoidului cu ovulul fecundat, este normală absenţa acelui spirit după atâtea ore sau zile.

De menţionat mai este şi faptul că nu pot fi captate două sau mai multe spirite în

acelaşi timp. Prin urmare, o femeie care ar fi avut un singur raport nu poate avea decât un singur copil. Numai printr-un al doilea raport sexual (după o perioadă de câteva zile) se permite receptivitatea şi ocazia captării unui nou spirit, prin pătrunderea unui spermatozoid în acelaşi ovul, pentru că *nu poate fi fecundat decât un singur ovul.* Este adevărat că pol şi introduşi mai mulţi spermatozoizi în acelaşi timp; dar numai unul se va conjuga şi va determina fecundaţia, ceilalţi se scurg şi dispar.

Modificarea fenomenului de fecundare este posibilă într-un timp de aproximativ opt zile, când în urma unui nou raport sau în urma unui şoc determinant (rar altul decât un nou raport), ovulul se poate contracta sau deschide, lăsând să-i scape substanţa primită sau lăsându-se pătruns din nou de

către un spermatozoid. Dar înaintea unei noi fecundaţii este absolut indispensabilă pornirea formării fetale şi crearea în ovul a unei diviziuni celulare independente. În lipsa intervalului de timp necesar diviziunii celulare independente, suprapunerea unei a doua recepţii ar conduce la procrearea unui monstru (copil cu două capete etc.). Se pune întrebarea care ar fi cea mai potrivită epocă pentru a da încarnaţiunii o vitalitate maximă. Răspunsul este: o zi sau două după menstruaţie când ovulul a coborât bine în uter şi când spermatozoidul nu mai are un drum prea lung de străbătut pentru a-l întâlni. De fapt, vibrionul poate urca până în trompă (şi în mod excepţional în ovare), în căutarea ovulului; dar în măsura timpului folosit în căutarea ovulului îşi pierde din „căldură”, iar sarcina va fi mai puţin bună.

Fecundaţia poate avea loc şi în timpul ciclului, cu toate că ovulul nu coboară decât după această perioadă, însă raportul ar putea provoca o surescitare vibratorie suficientă pentru ca ovulul să aibă o cădere rapidă şi să fie fecundat. Dar pătrunderea spermatozoidului se face cu riscul introducerii în ovul a unor elemente impure ale substanţei.

Să vedem însă cum stau lucrurile în cazul unei fecundaţii artificiale, întrucât această fecundaţie se produce fără acea scuturare voluptuoasă care este la rândul ei o condiţie favorabilă procreaţiei, generalul se va afla în condiţii dintre cele mai nefavorabile formării sale letale. De aici rezultă în mod clar că dacă momentul când spermatozoidul pătrunde în ovul este lipsit de scuturarea voluptuoasă, fecundaţia este

în detrimentul generalului, căruia îi creează condiţii rele în formarea sa fetală.

S-a mai pus întrebarea dacă relaţiile sexuale afectează calităţile mediumnice şi dacă trebuie impusă castitatea. Răspunsul a fost că nu trebuie instituită castitatea decât cu o zi înainte de ţinerea unei şedinţe. De fapt, aceste relaţii nu sunt decât o funcţie naturală a organismului. Ele exercită o influenţă sensibilizantă, lucru ce nu poate fi decât favorabil prin faptul că scutură trupul, animă substanţa organică, dezvoltând prin aceasta impresionabilitatea.

Trecând în domeniul macrocosmosului, observăm că fiecare astru sau planetă are un sâmbure ce provine dintr-o întregire din ce în ce mai intensă a centrului de condensare primitiv – întregire produsă de acţiunea moleculară, mişcarea de rotaţie,

presiunea formidabilă etc. În jurul acestui sâmbure substanţele sunt din ce în ce mai întărite, ele rămân cvasilichide până la periferia limitativă, formată dintr-o scoarţă tare, de compoziţie complexă, unde îşi au originea primele modulaţiuni de materii sensibile.

În această perioadă evolutivă a astrului are loc prima cădere a Spiritului (grăuntele vieţii, germenele conştiinţei viitoare, ieşit din absolut). Această venire a lui provoacă centralizarea, limitarea formei şi ierarhia în substanţa protoplasmică şi evoluează fiinţa diferit.

Fiecare fiinţă îşi are deci Spiritul-centru, progresând sub acţiunea şi reacţiunea substanţei şi a mediului său ambiant. Orice plantă, orice arbore, are un spirit-centru învelit într-un corp fluidic cu

rol de mijlocitor în relaţiile spiritului cu organismul. Când arborele moare, spiritul lui se degajează şi rătăceşte până ce găseşte condiţiile unei noi cufundări în materie. Să zicem că am îngropat un sâmbure de caisă. Atunci, în momentul în care condiţiile fizice şi chimice determină germinaţia, spiritul rătăcitor are condiţiile captării. Spiritele dematerializate ale vegetalelor şi animalelor pot fi văzute. Cele ale vegetalelor sunt de o subţirime extremă, dar perfect vizibile pentru cei din Astral.

Determinarea sexului în continuarea importantului capitol al întrupării, vom trece acum la elucidarea unui alt aspect interesant legat de formarea corpului carnal şi anume acela al elementului determinant al sexului. Menţionăm că în privinţa elementului determinant al sexului s-au

emis mai multe ipoteze, şi anume:

a) spiritul care vine la reîncarnare; b) mama viitorului copil; c) tatăl viitorului copil; d) condiţiile fiziologice ale momentului; e) alimentaţia mamei; f) pretinsele cauze modificatoare ale unor specialişti.

Din toate supoziţiile de mai sus, adevărul este că numai starea vibratorie a spermatozoidului determină sexul. Această stare vibratorie depinde la rândul ei de calitatea vibratorie a stării speciale a tatălui în momentul actului. Ca atare, dacă sămânţa tatălui are o vibraţie slabă, formaţiunea fetală va fi feminină şi invers, dacă are o vibraţie puternică, sămânţa va determina o formaţiune masculină, conform originii de la care provine. În concluzie, sexul este determinat în momentul actului

numai de starea vibratorie a bărbatului şi a seminţei sale. De la această regulă fac excepţie cazurile în care un spirit foarte evoluat, reîncarnându-se de bunăvoie, îşi poate alege sexul fie profitând de o stare favorabilă a genitorului, fie modificând în prealabil această stare.

Capitolul VII

Clasificarea spiritelor – Gestaţia în acest capitol vom consemna informaţiile reale ce le-am primit în legătură cu destinul omului pe scara cea mare a timpului cosmic, ca rezultat al cercetărilor directe întreprinse în cadrul şedinţelor ţinute de către membrii „Cercului de spiritism Ioan B”.

Pentru început, vom trece în revistă o clasificare succintă a spiritelor după culorile rezultate din vibraţiile corpurilor lor eterice

sau astrale.

Spiritele negre. Au vibraţiile cele mai grele, sunt malefice; se pretează numai la influenţe nefaste şi acţiuni negative. Marea majoritate a acestor spirite este lipsită de inteligenţă sau au o inteligenţă redusă la minimum. Din lipsă de discernământ, ele se supun şi execută orbeşte ordinele conductorului lor de grup.

Spiritele mşll. Multe dintre ele sunt dotate cu multă vitalitate şi ceva inteligenţă, pe care le folosesc însă pentru a face rău sau pentru a pune la cale minciuni şi farse, spre a-şi petrece timpul în mod amuzant. În fond, ele se comportă în conformitate cu caracterul lor individual avut în viaţa sa de încarnat pe Pământ. Chiar şi acum, după moartea corpului fizic, ele ştiu să iasă din încurcătură. Acestea

sunt de cele mai multe ori spiritele care învârtesc mesele. Dar în cadrul acestei categorii de spirite sunt şi unele care la început se află într-o stare greoaie de somnolenţă, care le face improprii oricărei activităţi precise.

Spiritele albastre. Au un grad ridicat de evoluţie, informaţiile lor sunt corecte, iar eforturile lor sunt pline de înţelepciune. Aceste spirite au o individualitate bine conturată şi sunt conştiente de necesitatea evoluţiei prin încarnări succesive. Pentru aceasta ele vin în mod voluntar la reîncarnare, alegându-şi o viaţă în care să poată evolua, dând bune exemple de cercetători, educatori etc.

Spiritele ***albe.*** Evoluţia lor foarte înaltă le scoate în afara condiţiilor fizico-chimice care domină fenomenele planului terestru.

În mod obişnuit, ele nu se mai reîncarnează decât numai în cazul în care vin de bunăvoie pentru misiuni foarte importante. Ele îşi exercită influenţa asupra fiinţelor şi asupra evenimentelor planetei noastre, de obicei în mod indirect, prin intermediul spiritelor albastre. Dar în cazul unor situaţii importante, ele pot acţiona şi direct, producând imagini sau reprezentări ale formei lor sau ale altor persoane, cu scopul de a lămuri o problemă sau pentru a impresiona pe cineva în mod pozitiv. În acest fel se explică apariţii cu imaginea lui Iisus Christos sau a Fecioarei Maria, ale îngerilor, ale sfinţilor etc. Asemenea celorlalte categorii de spirite menţionate mai sus, şi spiritele albe mai evoluează încă şi în Astral, până când ajung suficient de pregătite şi apte de a putea trece pe altă

planetă, superioară Pământului.

În concluzie, evoluţia stă la baza tuturor acţiunilor, a tuturor activităţilor nu numai pe Terra, ci în întregul Cosmos.

După această succintă trecere în revistă a spiritelor, le putem împărţi în două mari grupe şi anume: spirite inferioare şi spirite evoluate.

Reamintindu-vă că actul sexual este cursa în care spiritele sunt prinse şi reîncarnate, vom arăta că reîncarnarea se produce conform gradului evolutiv prin:

a) captare în condiţii de completă ignoranţă – pentru spiritele inferioare şi neevoluate; b) captare în perfectă cunoştinţă de faptul că sunt captate şi vin la captare din proprie voinţă, cunoscând condiţia că din acel moment aparţin Pământului – în cazul spiritelor evoluate.

După captare, indiferent de gradul lor evolutiv, în primele 2 – 3 luni spiritul se bucură de o libertate relativă. Mai exact, după ce au fost legate de corpul mamei printr-un fir fluidic, ele nu vizitează decât rar locuinţa lor aflată în formare. Apoi, odată cu scurgerea timpului, pe măsură ce lăcaşul se construieşte, aceste ieşiri şi pătrunderi intermitente devin mai dese. În tot acest timp, spiritul este asistat de unul sau mai multe spirite destul de evoluate, care vin să-l ajute în activitatea de pregătire a noii locuinţe.

În cursul acestei formări fetale, spiritele sunt impregnate şi marcate în mod profund cu vibraţiile propriilor părinţi. Şi tot părinţii le procură un organism de pe urma căruia vor suporta o reacţie şi o amprentă indestructibilă.

Cu ocazia şederilor tot mai dese în corpurile lor fetale, spiritele vin să participe la finisarea acestora în măsura cunoştinţelor lor, imprimându-le caracterul personal care le va marca individualitatea inconfundabilă.

Se înţelege de la sine că în cazul spiritelor suficient de evoluate nu este necesară asistenţa altor spirite pentru desăvârşirea acestor corpuri deoarece spiritul în cauză este capabil să-l construiască şi singur. El va şti să-i dea însuşirile dorite în acest timp al gestaţiei, când au loc modificările produse de evoluţie asupra operei ereditare şi organice.

În cadrul acestei activităţi se are în vedere tot timpul planul de viaţă hotărât încarnatului, plan avut în vedere şi atunci când s-a ales ţara, familia şi mediul în care

trebuie să se nască viitorul copil.

Către a şaptea lună, spiritul intră definitiv în micul corp pe care nu-l va mai părăsi aproape deloc.

Naşterea

Odată cu naşterea, spiritul devine în mod definitiv prizonierul corpului fizic atât prin legătura sa cu organismul.

cât şi prin faptul că din acest moment propria sa conştiinţă, memoria sa ele, sunt complet abolite Acesta este şi motivul pentru care spiritul nu-şi va aminti nimic nici din viaţa astrală şi nici din vieţile anterioare. La această regulă generală pot apărea însă şi unele excepţii.

a) în cazurile când copilul trebuie să moară la naştere sau foarte mic, pătrunderile şi ieşirile intermitente continuă, iar încorporarea completă nu mai

are loc. Menţionăm că aici este vorba de spirite care se dovedesc a fi de un înalt grad de evoluţie, dotate cu o conştiinţă de o claritate perfectă.

b) în general, spiritele neevoluate, captate la întâmplare, se supun forţelor superioare pe care nu le cunosc şi acceptă liniştite captarea. Dar se poate ca un asemenea spirit (şi aici intervine excepţia) să se zbată ca un animal prins în cursă şi, vagabondând cât mai departe, să nu revină decât în luna care precede naşterea. Este o chestiune pendinte de forţa de reacţie a spiritului captat, de caracterul său. Aşadar, nevenind la timp pentru a-şi pregăti şi modela noua locuinţă, el riscă mult să aibă o locuinţă inadecvată, riscă deci o nepotrivire între locatar şi locuinţă. Nu trebuie însă ca o asemenea nepotrivire,

rezultată din rezistenţa sau indolenţa unui spirit inferior, să fie confundată cu anumite infirmităţi impuse sau acceptate, la care spiritele sunt supuse în vederea unor ispăşiri, sau cu infirmităţi menite să formeze sau să dezvolte nişte sensibilităţi.

În lumina celor de mai sus, putem spune că spiritul evoluat, care se încarnează de bunăvoie şi în deplină cunoştinţă, îşi poate alege genitorii; el cunoaşte Legea Reîncarnării şi ştie că rezultatele ei sunt benefice. Este o supunere meritorie la această absorbire lentă a conştiinţei de către inconştienţă prin materie; este o grea încercare în sinea ei, dar suficientă uneori pentru a încorona evoluţia unei fiinţe.

Acum, după ce am vorbit despre procesul neplăcut prin care trebuie să treacă un spirit venit la încarnare sau

reîncarnare, când în mod automat îşi pierde libertatea vieţii din Astral şi intră în materia grea a Pământului, vom spune câte ceva despre Maternitate.

Pentru femeia-mamă, maternitatea reprezintă una din cele mai reale posibilităţi de evoluţie a femeii, care prin sacrificiile ei creează condiţiile necesare încarnării şi evoluţiei unei entităţi dornice să avanseze pe scara spirituală a eternităţii. Chiar şi femeile mai puţin evoluate au avantajul că, prin maternitate, sunt modelate şi înălţate, chiar dacă este vorba de maternitate la întâmplare sau de o impunere a copilului prin plăcerea bărbatului. Capitolul VIII

Influenţe astrale legate de întrupare şi

O altă problemă legată de întruparea şi evoluţia spiritelor pe Pământ o constituie influenţele astrale. Faptul de a fi fost

concepute şi născute sub aceleaşi influenţe astrale conferă spiritelor (mai ales celor mijlocii) aproape aceeaşi longevitate. Ele se întorc la viaţa astrală cam în aceeaşi perioadă, după care revin la viaţa de pe Terra, tot împreună. În acest fel iau naştere aşa numitele „valuri de încarnaţiune”, asemenea unor contingente prezente la încorporare în acelaşi regiment. Şi, la fel ca într-un regiment, în care sunt elemente diverse, adică soldaţi, subofiţeri, ofiţeri şi stat major, tot aşa şi în cadrul fiecărui val de încarnaţiune găsim spirite aflate pe diverse trepte de evoluţie.

Pe cele mai înalte trepte ale valului vom găsi spiritele foarte evoluate care, datorită surplusului de evoluţie câştigat în această ultimă viaţă terestră, le-a dat independenţa de a se încarna în mod voluntar, multe

dintre ele nemaiavând nevoie să revină pe Pământ. Acum ele vor sfârşi ultima lor încarnare de copii morţi foarte mici, urmând să-şi continue evoluţia prin încercări şi misiuni în planul astral.

Spiritele mijlocii vor rămâne solidare, ca şi la un regiment în care au făcut războiul împreună şi revin cu toţii în patrie, doar că unii înaintează în grade superioare, părăsind regimentul pentru a merge în posturi mai importante, iar alţii sunt eliberaţi de tot.

Câteva considempi asupra evoluţiei temetre şi astrale

Pentru o mai bună înţelegere a celor ce urmează, propunem să analizăm pe scurt situaţia unui copil intrat în clasa I întâi primară. Mai întâi constatăm că, în mod brusc, el şi-a pierdut libertatea avută până

la 14 septembrie. Acum, el trebuie să stea locului în banca rece şi tare, uneori şi cu mâinile la piept, de parcă ar fi un condamnat obligat să stea cu ochii la tabla aceea neagră şi la profesor, când pe fereastră se vede cerul liber sub care alerga fericit după o minge, după fluturaşi sau după „baba oarba”. Iar dacă se răzvrăteşte, e pus la colţ sau, mai rău, primeşte câteva linii la palmă. Vedem aşadar că pentru a învăţa carte este nevoie de renunţări, de sacrificii şi de suferinţă.

Ei bine, tot cam aşa stau lucrurile şi cu sufletele noastre, când, intraţi în materia greoaie, devenim pământeni veniţi pentru a evolua, adică pentru a acumula cunoştinţe, pentru a învăţa să fim buni, pentru a învăţa să iubim.

În comunicările lor, spiritele superioare

ne-au precizat că timpul necesar unei evoluţii complete pe Terra ar fi între patru şi şase mii de ani, adică timpul necesar pentru treizecipatruzeci de vieţi succesive, inclusiv intervalele lor de repaus în Astral.

Însă pentru totalitatea spiritelor dintr-un val venit de pe altă planetă pentru a suferi încercările ciclului pământean este necesară o perioadă de aproximativ 25600 de ani tereştri, adică o perioadă ce corespunde ciclului de precesiune a echinoxurilor. Trebuie menţionat că intrarea noastră în planul fizic nu s-a făcut în mod simultan, ci treptat, în serii de valuri, venite în mod succesiv pentru a-şi face stagiul pe Pământ. Aşa se face că primii încarnaţi ai rasei albe, a căror „cădere” în planul fizic s-a produs acum aproape 5.000 de ani, nu vor mai avea nevoie în următorii 300 de ani să

revină pe Pământ (cu excepţia îndeplinirii unor sarcini deosebite sau a unor exemple de dat). În locul acestor spirite rămase în Astral au venit la încarnare spirite noi, tinere, care în momentul de faţă sunt mult mai numeroase, din care cauză societatea noastră se afla la un nivel mental – moral din ce în ce mai scăzut.

Pe măsură ce aceste spirite vor evolua, ele vor beneficia de mai multă rapiditate, deoarece noii încarnaţi vor găsi condiţii educative superioare celor avute de predecesorii lor şi anume:

— organisme din ce în ce mai maniabile şi mai sensibile care, mai bine dotate pentru dobândirea experienţei, vor fi mai accesibile influenţelor astrale:

— o organizaţie socială din ce în ce mai raţională, ceea ce va spori în mod

considerabil randamentul fiecărei vieţi individuale.

În multiplele lor încarnări pe o planetă, spiritele îşi fac evoluţia cu acelaşi corp fluidic, care se modifică pe măsură ce evoluează. Dar după trecerea ultimei încercări, atât pe Pământ, cât şi pe alte astre de ierarhie asemănătoare, spiritul atinge un grad de evoluţie care îl aşază deasupra necesităţilor de reîncarnare în planul fizic. În această situaţie devine clar că el nu mai are nevoie de un intermediar între spirit şi organismele carnale, motiv pentru care va părăsi pentru totdeauna substanţa fluidică (corpul fluidic), liberă de acum încolo să formeze noi combinaţii pe planeta proprie. În acest fel, eliberat de orice piedică, spiritul nu mai este decât spirit... stare de a fi, pe care inteligenţa

omenească nu o poate concepe câtuşi de puţin.

Cât priveşte conştiinţa individuală, ea se fortifică tot mai mult, pe măsură ce evoluează. Tot ceea ce fiinţa câştigă şi cucereşte îi precizează individualitatea. Acest câştig este al ei şi pentru ea. De aceea, *spiritele albastre* sunt mai individuale decât cele roşii. La rândul lor *spiritele albe* sunt mai individuale decât cele albastre. Mergând şi mai departe, spiritele superioare celor albe au individualitatea şi mai pronunţată. Graţie evoluţiei lor, a conştiinţei lor înalte şi înţelegerii lor, aceste spirite pot evolua şi prin fericire, lucru pe care fiinţele mediocre nu l-ar putea înţelege. De asemenea, acestor fiinţe mediocre nu le-ar fi de mare folos dezvăluirea acestor mistere şi

învăţături date în mod gratuit pentru că, fiind neînţelese, nu le-ar ajuta să avanseze cu nimic în spiritualitatea lor. În mod logic, trebuie să recunoaştem că fiecare trebuie să muncească pentru a-şi cuceri evoluţia lui!

Influenţe şi considerapi legate de destnipare

Asemenea determinismului care influenţează încarnarea, există şi un determinism al dezîncarnării care provine din cauze analoage, cu deosebirea că planetele „dezîncarnate” trec la perioade regulate şi egale. Apropierea lor produce curenţi fluidici potrivnici, chemând, atrăgând spiritele încarnate, provocând desprinderea celor care sunt pe punctul de ruptură.

Cât priveşte comportamentul spiritelor ajunse în faza pierderii corpului carnal,

reacţia lor diferă în funcţie de evoluţia fiecăruia în parte. Pentru a simplifica explicaţiile, vom distinge patru grade evolutive, descriindu-le maniera caracteristică de trecere în viaţa de dincolo.

— *Primul grad* – cel mai de jos – cuprinde încarnaţii care fac uz de corpul lor fizic până la limitele extreme. Acest gen de spirite se cramponează cu înverşunare de moştenirea lor organică, uneori fiind necesare intervenţii superioare pentru a le desprinde. Acesta este motivul pentru care dezîncarnaţii respectivi, complet lipsiţi de conştiinţă, vor rătăci greoi în stratul inferior al atmosferei, într-un fel de comă, până în momentul unei noi încarnări.

— ***Al doilea grad.*** La ieşirea din corp, sufletul acestora percepe că este primit de câteva spirite (pot fi şi unele cunoscute în

timpul vieţii), care caută să-i trezească conştiinţa şi să-l facă să-şi dea seama de responsabilităţile sale. Ele îl ajută să capete oarecare noţiuni despre fenomenul morţii, potrivit capacităţii sale de pătrundere, aşa încât la viitoarea reîncarnare să resimtă un fel de reacţie a actelor din viaţa precedentă (acte bune sau rele), reacţii prin care capătă

O noţiune a responsabilităţii.

— *Al treilea grad* include fiinţele cu oarecare conştiinţă; acestea sunt *responsabile*. În delirul dinaintea morţii sau în somn, ele presimt deja ceea ce le aşteaptă. Aceste presentimente au loc în stare de obscuritate permanentă şi determină de regulă atitudinea lor dinaintea morţii. Unii se manifestă sub imperiul fricii, iar alţii cu seninătate.

Imediat după părăsirea trupului, sufletul este condus, de către un mesager funerar, înaintea unei adunări de spirite albe, care îl fac să-şi revadă în mod conştient, ca într-un film cu derulare rapidă, actele din viaţa recent încheiată, precum şi responsabilităţile ce-i incumbă. Ajunse la această stare de evoluţie, spiritele acceptă cu bună ştiinţă şi resemnare încercările viitoare deoarece de acum înainte ele sunt capabile să le înţeleagă rostul şi necesitatea.

— *Al patrulea grad.* Aici suntem în faţa unor spirite perfect conştiente de situaţia lor şi se poate merge până acolo încât

I se poate oferi muribundului o modificare a destinului în favoarea lui.

Determinismul elementelor (evoluţii siderale, fenomene meteorologice, convulsii

terestre etc.) poate fi fatal, dar evenimentele rezultate din jocul pasiunilor şi caracterelor omeneşti pot fi modificate într-o oarecare măsură de către spiritele superioare.

Astrologia, în principiile ei, este adevărată; cu alte cuvinte, astrele, planetele etc, au influenţe reale asupra pământenilor. Pe baza acestor principii, astrologii trag anumite concluzii din diferitele faze ale astrelor şi evenimentele unei vieţi date, în baza unor legături ce există între acestea.

Este adevărat că, uneori, nici cele mai evoluate spirite nu pot întrevede unele evenimente aflate în pregătire datorită faptului că sunt evenimente ce se află mai presus de orice influenţă. Legea vine de mai sus. În acest sens, nu se pot evita războaiele înscrise cu o precizie atât de riguroasă, nu

se poate schimba însăşi esenţa lucrurilor. Există doar o oarecare posibilitate de a modifica sau de a amâna evenimentele, în cele din urmă însă drumul trebuie făcut pe traseul jalonat de către Destin.

Spiritele superioare vor putea să reducă sau să accentueze obstacolele existente şi la nevoie vor crea altele noi. Tot spiritele superioare pot amplifica forţele alergătorului, îi pot însufleţi energia, îl pot ajuta după o cădere etc. Capitolul IX Fenomenul destrupârii

Am văzut în capitolul trecut cum pământenii, al căror suflet este inferior, se apără şi se cramponează cu înverşunare împotriva morţii. Comportarea lor poate fi uşor înţeleasă dacă ne gândim că, în mod instinctiv, ei au frică de necunoscut.

Se ştie că viaţa unei fiinţe este

determinată de Fatalitate, începând cu concepţia şi naşterea care au avut loc sub influenţa unor aştri sau planete. La fel se întâmplă şi cu epoca morţii care, de asemenea, decurge prin aceasta în chip normal. Este adevărat că acest determinism este susceptibil de modificări şi că aici pot interveni voinţele unor spirite superioare. Dacă de exemplu se constată o evoluţie stagnantă la un individ oarecare, spiritele superioare au capacitatea de a interveni pentru a o activa prin devansarea sau întârzierea scadenţei fixate, a influenţelor astrale.

Dar, în general, fenomenul morţii trebuie să aibă loc la data scadentă şi pentru aceasta, spiritele destrupătoare sau mesagerii funerari se prezintă pentru a-l ajuta (la nevoie pentru a-l obliga) pe

muribund să se desprindă. Să vedem însă cine sunt aceşti mesageri funerari. Aceste sprite, fără a aparţine unei categorii speciale, sunt detaşate pentru a îndeplini această funcţie de destrupare. Ele pot veni mai multe sau singure pentru a se ocupa de cel care trebuie să treacă în viaţa de dincolo.

Odată destrupate, sufletele sunt conduse de către aceşti mesageri înaintea unei adunări de spirite superioare (spirite albe), care le recunosc starea şi gradul de evoluţie. Prin faptul că este adus şi compare în faţa unei asemenea adunări, chiar şi un spirit mai puţin evoluat, care nu are încă o conştiinţă a responsabilităţii, va resimţi în mod vag, dar persistent, o impresie ce va răsări la un moment dat în viaţa sa rătăcitoare din Astral, despre această

responsabilitate.

Prin reflexie şi cercetare se va grăbi momentul în care un astfel de spirit devine capabil să-şi înţeleagă responsabilitatea, în timp ce actele vieţii i se vor înfăţişa mereu. Amintirile, părerile de rău, remuşcările determinate de această viaţă integrală vor constitui tema care va sta la baza pregătirilor sale privitoare la progresele care şi le propune pentru viaţa viitoarei încarnări.

Spiritul, îndeajuns de evoluat, va avea avantajul de a-şi alege noua lui soartă. El nu va mai fi supus valului de încarnaţiune, ci va putea să îşi continue în mod voluntar evoluţia rămânând în Astral, sau se poate reîncarna pentru un scop special, cum ar fi de exemplu activarea evoluţiei fiinţelor din rasa sa.

Evoluţia în Astral este cea mai profitabilă, dar şi cea mai grea. De aceea unele spirite preferă o ascensiune mai lentă şi mai puţin dureroasă. În situaţia noastră de pământeni e foarte greu să înţelegem în ce constă evoluţia în Astral. Singurul lucru inteligibil pentru noi ar fi că cel care îşi alege continuarea evoluţiei în Astral trebuie să se elibereze, în primul rând, de orice legătură cu fiinţele sau interesele vieţii pământeşti pe care tocmai a părăsit-o.

Revenind la chestiunea „judecării sufletelor”, trebuie să observăm că ea nu se face în vederea pronunţării unei sentinţe de condamnare sau achitare. Singurul scop al acesteia este recunoaşterea responsabilităţii vieţii trecute, ca şi cum sufletul s-ar privi într-o oglindă ţinută de către spiritele albe. Conştiinţa sa proprie

face în mod automat clasarea şi poziţionarea sa în spaţiul astral.

Dar să vedem cum se petrec lucrurile la moartea celor ajunşi la un grad însemnat de evoluţie. Aceste fiinţe pot vedea, cu câtva timp înainte de epoca fixată de către Destin pentru moartea lor, spirite superioare cu care să se întreţină în timpul somnului sau în stare de comă, când se degajează parţial sau total din corpul fizic. Cu ajutorul acestora, au ocazia de a atinge condiţiile complete ale responsabilităţii vieţii lor trecute precum şi ale consecinţelor ce trebuie să urmeze.

Sunt şi cazuri când o fiinţă, deşi foarte evoluată, mai are de făcut o singură încarnare de scurtă durată. Ea poate alege între moartea la termenul prevăzut iniţial sau prelungirea vieţii actuale cu câteva luni

sau câţiva ani în suferinţele de până atunci, pentru a termina prin aceasta evoluţia pe Pământ, evitând astfel încă o întoarcere în materie şi implicit procesul lent al reîncarnării. Bineînţeles că aceasta ar fi o mare favoare oferită de către spiritele superioare. Vedem aşadar că *Marile Spirite pot modifica Fatalitatea scrisă* când socotesc necesar acest lucru; inclusiv fatalitatea morţii.

Durata viepi

Tratând subiectul despre „Fenomenul Morţii” observăm desigur că acesta depinde în bună măsură de durata vieţii. În această problemă este interesant de ştiut dacă durata vieţii noastre de încarnaţi este stabilită chiar de la naştere.

La asemenea întrebări la fel de interesant este şi răspunsul şi anume că

indivizii care vor avea, să zicem aşa, o viaţă mai mult sau mai puţin „normală”, au prilejul să-şi determine durata vieţii în chiar timpul efemerei lor existenţe, când durata vieţii lor este în funcţie de modul cum a decurs evoluţia respectivă. În acest sens, dezvoltarea conştiinţei lor apropie sau depărtează termenul fatal, care spre finalul vieţii este totuşi prevăzut cu destul timp înainte. La această regulă generală intervine excepţia cazurilor de copii care urmează să moară de mici.

Dintre comunicările spiritelor superioare care ne-au surprins mult, au fost şi cele referitoare la problema copiilor morţi cu ocazia naşterilor la termen sau înainte de termen prin accident ori operaţie chirurgicală. Şi ne-au surprins aceste comunicări, pentru că prin ele am aflat că

spiritele unor astfel de copii sunt întotdeauna de o înaltă evoluţie spirituală, ele fiind spirite cărora le mai lipseşte o ultimă experienţă penibilă de încătuşare cu materia, când devenim prizonieri ai învelişului carnal, prizonieri pe nefericita noastră Terra. Să ne gândim numai că pe Pământ suntem în mod practic lipsiţi de anumite simţuri şi percepţii. De fapt, suntem nişte bieţi infirmi închişi într-un înveliş de lut, copleşiţi de dorinţe şi duşmănii, îngreunaţi de o alimentaţie de cele mai multe ori greşită. Avem o gamă de culori limitată, distingem prost nuanţele şi suferim de miopie, de astigmatism şi alte afecţiuni care ne împiedică să vedem lucrurile aşa cum sunt.

Este cazul să arătăm aici că întruparea nu este suportată, în majoritatea cazurilor,

în mod conştient. În general, vârtejul vibraţiilor de captare are proprietatea de a cufunda în noapte orice spirit intrat în raza lui de influenţă. Excepţie fac doar spiritele ajunse spre finalul evoluţiei terestre, care posedă de acum o conştiinţă suficient de puternică şi au, în mod special, siguranţa puterii de rezistenţă la căderea în materie, iată aşadar că un spirit care mai are nevoie doar de o asemenea trecere lucidă prin procesul reîncarnării se va mai întrupa o dată, pentru o perioadă foarte scurtă, murind la naştere.

O altă problemă, puţin diferită, o constituie aceea a copiilor a căror moarte survine după o viaţă scurtă de câteva săptămâni sau câteva luni, inclusiv aceia a căror scurtă existenţă s-a desfăşurat în stare de degenerare. Într-un corp bolnav,

într-o substanţă pe jumătate descompusă, lipsiţi fiind de orice posibilitate de exteriorizare psihică.

Mai sunt apoi mulţi copii care mor între cinci şi zece ani şi care par foarte inferiori din punct de vedere mintal, uneori chiar idioţi. Şi aici este vorba numai de o inferioritate a organismului, pentru că spiritul acestora este cu totul în afara acestor cauze.

Întrucât în aceste cazuri spiritele au conştiinţa morţii apropiate a corpului lor fizic, ele nu-şi mai dau silinţa unei ameliorări a instrumentelor de expresie. Se mai întâmplă ca unele spirite să nu se întrupeze complet în organismul lor carnal, motiv pentru care nu se mai ostenesc să-şi modeleze corpul, lăsând formarea lui în seama eredităţii.

Toate aceste lucruri nu trebuie să ne mire dacă ne gândim că, la acest grad de evoluţie, spiritele nu mai au nevoie de constrângerea corpului carnal pentru alte experimente terestre.

Simplul fapt că spiritul este legat şi menţinut în contact efectiv (prin legătura fluidică) cu materia este suficient pentru evoluţie şi pentru această operă de perfecţionare finală prin şi în planul fizic.

În altă ordine de idei, nu trebuie neglijat nici faptul că aceste experienţe penibile cu care spiritele foarte evoluate îşi încheie ciclul încarnărilor pe planeta Pământ constituie o cauză interesantă pentru evoluţia părinţilor respectivi, prin suferinţele încercate de către aceştia de pe urma unor asemenea copii.

Pe de altă parte, dacă spiritul nu se află

în trup, acesta din urmă poate suporta cu indiferenţă orice mizerie fiziologică sau situaţie umilitoare. În asemenea cazuri, corpul nu este decât ancora de care, în Oceanul Substanţei Omeneşti, stă legat pentru o clipă Spiritul luminos…

După ce am văzut ce anume concură la determinarea duratei vieţii în cazurile „normale”, vom trece la comunicările primite în legătură cu determinarea duratei de viaţă, atunci când este vorba de morţile violente.

Trebuie ştiut că morţile violente depind în mare măsură de Fatalitate. Acest ordin fatal stăpâneşte aproape jumătate din diversele circumstanţe ale unei vieţi date. Din jumătatea rămasă, o parte este sub conducerea încarnatului, reprezentând liberul său arbitru, iar ultima parte a acestei

jumătăţi rămâne în puterea modificatoare a spiritelor. Cu alte cuvinte, pentru mai multă claritate, vom preciza că influenţele care stăpânesc viaţa fiecărei fiinţe sunt împărţite în trei, şi anume: o jumătate a vieţii este dominată de către Fatalitate, un sfert îi aparţine liberului arbitru, iar ultimul sfert cade sub influenţa modificatoare a spiritelor înalte.

Aici trebuie remarcat faptul că influenţa modificatoare a spiritelor înalte este de multe ori necesară pentru a reduce din absolutismul Fatalităţii atunci când aceasta ar zdrobi fiinţele, întârziindu-le în consecinţă evoluţia. Ori evoluţia constituie una dintre misiunile importante ale spiritelor superioare, care caută să lumineze, cât de cât, întunericul Fatalităţii implacabile care stă deasupra vieţii tuturor

fiinţelor. De aceea, unele evenimente, fericite sau nefericite, sunt inevitabile tocmai pentru că enigmatica şi misterioasa Fatalitate le determină de mai înainte.

Desigur că cititorul va fi poate surprins de posibilitatea ca spiritele superioare să fie în măsură să judece şi să hotărască prelungirea sau scurtarea unei vieţi, fapt cu consecinţe grave şi importante. Dar răspunsul primit din spaţiul astral a fost clar şi edificator, în sensul că spiritele superioare nu se pot înşela niciodată, iar modificările aduse destinului sunt totdeauna în folosul evoluţiei încarnatului şi ambianţei sale.

Durata viepi th cazul morplor violente Sinuciderea. Este întotdeauna şi în orice caz o întrerupere a cursului vieţii şi produce suferinţele de rigoare, pentru că nu există

scuze pentru o astfel de oprire a vieţii, fie proprie sau a altcuiva. Sinucigaşii sunt osândiţi la fel ca asasinii. Spiritele sinucigaşilor rătăcesc în beznă şi în vid, fără să înţeleagă nimic din situaţia lor. Această rătăcire este foarte îndelungată, penibilă şi deplorabilă pentru evoluţia lor, care poate stagna la infinit.

În cazul sinucigaşilor şi a sinuciderilor determinate de un act de sacrificiu personal sau pentru a salva viaţa sau onoarea unei fiinţe scumpe, gestul este tot o stopare a evoluţiei, dar pentru că actul a fost comis pentru un scop lăudabil, spiritele superioare au în vedere acest lucru atunci când se pune problema reluării evoluţiei normale.

Pentru a înţelege mai bine gravitatea întreruperii vieţii şi a evoluţiei normale, vom menţiona că judecătorii şi juraţii care

pronunţă condamnări la moarte, precum şi toţi participanţii la execuţii, îşi au partea lor de responsabilitate şi vor suferi consecinţele unor asemenea fapte până în momentul în care vor înţelege că viaţa nu trebuie curmată niciodată.

În încheierea acestei probleme, vom arăta că evenimentul sinuciderii este pus înaintea încarnatului de către Fatalitate. Dar sfertul său de libertate trebuie să-l respingă; el poate lupta împotriva circumstanţelor şi trebuie să reacţioneze împotriva tendinţelor atavice. Atunci, potrivit meritelor sale, spiritele protectoare îl pot ajuta sau nu.

Accidentele, care adeseori taie brusc firul vieţii, sunt întotdeauna prevăzute şi determinate. Ele se produc exact la data şi în condiţiile prevăzute.

În concluzie, putem spune că aceste morţi violente nu sunt niciodată întâmplătoare. Ele sunt impuse de către Fatalitate pentru activarea evoluţiei la fiinţele stagnante, prea legate de viaţa pământeană şi care altfel ar trebui să reînceapă mereu alte reîncarnări succesive. Bineînţeles că aceste motive sunt valabile atât în cazurile accidentelor individuale, cât şi în cazul unor catastrofe care implică moartea a zeci şi sute de mii de indivizi (cutremure, naufragii, războaie etc.).

Capitolul X

Condiplle viepi în planul astral în capitolul de faţă vom încerca să răspundem cât mai explicit la întrebările: Unde ne vom duce? Ce fel de viaţă ne aşteaptă în lumea de „Dincolo”?

Să vorbim aşadar despre ce vom face,

ca spirite dezîncarnate, în planul astral.

Prima regulă este că în Astral viaţa decurge în funcţie de gradul evolutiv al fiecăruia dintre noi, adică după categoria de spiritualitate atinsă în momentul ieşirii din sclavia materiei. Ajunşi în planul astral ne vom continua evoluţia până la viitoarea reîncarnare şi tot aşa până când, odată cu atingerea punctului maxim, părăsim planeta Pământ ca spirite apte de a continua un nou ciclu de evoluţie pe o planetă superioară Pământului.

Conştiinţa proprie este aceea care efectuează clasarea dezîncarnatului la nivelul (stratul) căruia îi corespunde. Clasarea se face în mod automat şi nimeni nu se poate plânge că altcineva l-a judecat greşit sau prea aspru, că l-a nedreptăţit sau l-a protejat. Mai popular spus, fiecare

doarme după cum şi-a aşternut.

A doua regulă spune că libertatea şi fericirea în Astral sunt în raport direct cu gradul de evoluţie a fiecăruia.

Spiritele Inferioare îşi încep viaţa în Astral rătăcind un timp mai mult sau mai puţin îndelungat în atmosfera densă a Pământului, revăzându-şi propria viaţă şi înţelegând acum răspunderea ce le revine faţă de cele făcute sau nefăcute. Asistând la luptele pământenilor, ele au ocazia să-şi dezvolte cunoştinţa, lucru ce constituie de fapt cea mai importantă învăţătură. De multe ori este nevoie ca la început aceste spirite să fie călăuzite, după care, singure sau înconjurate de spirite de acelaşi nivel, îşi continuă viaţă astrală, aşteptând epoca mai mult sau mai puţin îndepărtată când spiritele mai evoluate le vor trimite din nou pe Pământ pentru o nouă întrupare, pentru o nouă încercare binefăcătoare. Insistăm aici asupra faptului că o mare parte a spiritelor inferioare se află la început într-o

stare greoaie (un fel de comă), care le face improprii oricărei activităţi precise, în timp ce altele sunt, dimpotrivă, pline de vitalitate, folosindu-şi bruma de inteligenţă pentru a face rău sau pentru a se amuza cu tot felul de glume în timp ce urmăresc activitatea pământenilor. Şi cu toate că sunt inferioare, unele ştiu să folosească forţele mediumnice. Ele învaţă acest lucru observând şi ascultând la spiritele mai evoluate, profitând apoi de o reuniune spiritistă sau de un bun medium de ordin inferior, ca să se amuze puţin. Se întâmplă însă ca uneori să facă asemenea fapte chiar şi cu intenţii bune. Fac şi ele ce pot, pe măsura nivelului lor intelectual. Interesant este că spiritele superioare nu intervin pentru a opri asemenea manifestări, decât în cazuri extreme, deoarece păstrând

anumite limite spiritele sunt libere. Pământenii având datoria de a-şi găsi singuri calea cea bună pentru ca atât sforţările cât şi cercetările perseverente să constituie o evoluţie.

Am arătat mai înainte că spiritele inferioare au nevoie de noi şi noi întrupări pentru a progresa. Şi de la această regulă generală sunt posibile modificări sau derogări. Se ştie că după ruperea cordonului fluidic de cadavrul intrat într-o fază înaintată a descompunerii, spiritul inferior capătă în mod automat o oarecare independenţă. Dar dacă spiritul inferior n-ar trage niciun folos din această independenţă şi dacă, dimpotrivă, ar evolua mai mult prin urmărirea descompunerii lente a cadavrului său cu care rămâne în legătură, spiritele superioare îl obligă să rămână legat în

continuare de cadavru pentru ca prin această suferinţă să progreseze mai mult.

Luăm la întâmplare un alt exemplu de derogare. Dacă un spirit inferior, dezlegat de cadavrul său, deci independent, rătăcind printre straturile inferioare ale atmosferei terestre, ar fi captat în mod prematur printr-un vârtej de încarnare pripită şi păgubitoare pentru spiritul respectiv, atunci spiritele superioare împiedică dezlegarea. Se înţelege de la sine că aici nu este vorba de o prelungire a suferinţei în scopul unei evoluţii mai rapide, ci numai de o piedică mecanică pusă unei reîncarnări nepotrivite prin care spiritul inferior ar pierde beneficiul unei încarnări în cadrul valului de care aparţine, când este înconjurat de spirite cu evoluţii aproape egale, oarecum solidare între ele. Din aceste motive s-a

considerat că este mai bine să aştepte întoarcerea pe Terra odată cu valul de care aparţine, pentru a nu fi întârziat în evoluţie într-un val inadecvat. El ar fi ca un ostaş rătăcit de regimentul său; şi s-ar simţi stânjenit printre solaţii altei unităţi, nepotrivite lui.

Demn de menţionat mai este şi faptul că spiritele inferioare aflate în planul astral sunt afectate acolo în mod diferit. Urmărindu-le în treacăt numai, se observă deja că ele reacţionează conform caracterului individual avut în viaţa de încarnaţi. Unele sunt stupefiate şi suferă de pe urma nepătrunderii lor şi se simt prostite. Pe multe dintre ele această nepătrundere le cufundă într-un fel de somn stupid (aşa cum am arătat şi mai înainte). Altele sunt însă vesele şi nu-şi bat capul

pentru a înţelege viaţa din Astral.

Mai trebuie să adăugăm, în mod pueric (sau poate că nu), faptul că aceste spirite slab evoluate îşi păstrează felul lor pământean de gândire şi se exprimă prin cuvintele vechiului lor grai când, ieşind din comă, încearcă să definească senzaţiile ce le resimt în Astral. Din practica şedinţelor de spiritism s-a constatat că abia mai târziu, după un oarecare stagiu şi după ce mai evoluează, aceste spirite dobândesc capacitatea de a gândi fără cuvinte, capacitate de altfel atât de neînţeleasă de mulţi pământeni.

Din cele de mai sus se poate înţelege cu uşurinţă că printre alte misiuni, spiritele superioare o primesc de multe ori şi pe aceea de a se ocupa de spiritele inferioare pentru a le grăbi evoluţia, chiar şi prin

derogări de la regulile generale, evitând uneori influenţa valurilor de încarnare sau dezîncarnare, a căror periodicitate depinde de influenţele planetare şi astrale.

În legătură cu toropeala spiritelor inferioare descrisă mai sus, trebuie să arătăm că această comă este într-un fel atât o reacţie normală în urma şocului morţii, cât şi o stare impusă de către spiritele superioare, care obligă spiritele inferioare la o muncă serioasă de trezire şi dezvoltare a conştiinţei lor. În acest scop, în tot timpul acestor come, ele au posibilitatea de a reflecta, de a ancheta pentru a se instrui. În aceste condiţii, vorbirea devine pentru ele instrumentul de lucru necesar şi indispensabil sine qua non.

Am insistat asupra celor de mai sus pentru a nu se face cumva o analogie între

această comă din Astral şi starea de comă sau paralizie, de idioţenie etc. a pământenilor, care îşi pierd o parte sau toate facultăţile cerebrale când le este afectată în primul rând vorbirea (afazie). Să nu se confunde aşadar o stare patologică a creierului carnal, atins de o leziune, de o revărsare de sânge etc, cu starea de toropeală a spiritelor inferioare, caz în care nu mai avem de-a face cu un creier carnal.

În lumina celor arătate mai sus rezultă că cea mai mare parte a morţilor puţin evoluaţi nu-şi dau seama de trecerea lor în lumea de dincolo datorită faptului că degajarea spiritului lor s-a produs fără ca ei să fi avut cunoştinţă de acest lucru; fie în stare de agonie, de comă sau printr-un şoc. La aceasta contribuie foarte mult şi faptul că densitatea relativ mare a perispiritului

lor păstrează forma tiparului din care iese, reţinându-le astfel în atmosfera terestră, de unde, în lipsă de altceva, urmăresc mersul evenimentelor zilnice.

Toate acestea le dau convingerea că îşi continuă viaţa pământească şi îi face să nege cu încăpăţânare că ar fi morţi. Această convingere se accentuează şi mai mult dacă erau materialişti convinşi şi dacă au trecut „Dincolo” printr-o moarte violentă (bruscă). Pentru convingerea unor astfel de spirite neînţelegătoare, singura soluţie valabilă şi rapidă este de a-i trimite să-şi vadă corpul îngropat.

Spiritele de evoluţie medie îndată după şocul morţii, aceste spirite încep să descopere în natura însăşi, în peisaje şi scene diferite, frumuseţi neînchipuite pe care ca pământeni nu le puteau percepe. De remarcat mai este şi faptul că aceste spirite văd fiinţele şi lucrurile din afară şi dinăuntru. Ele capătă în planul astral o cunoaştere profundă pe care încarnaţii nu şi-o pot imagina. Când se amestecă în viaţa intimă a pământenilor, ele disting mai mult sau mai puţin clar situaţiile. Aptitudinile lor individuale se dezvoltă pe linia şi în domeniul interesului care-l poartă în anumite direcţii. Majoritatea comunicărilor cu pământenii este făcută de către aceste spirite mijlocii, care de obicei păstrează şi în Astral opiniile lor pământeşti. De multe ori, moartea produce schimbări radicale

numai în starea fizică a fiinţei lor, modificând sau îmbogăţind prea puţin cunoaşterea sau opiniile avute în ultima lor existenţă. Din această cauză ele pot avea, şi în Astral, unele opinii greşite.

În cele din urmă, atât pe Pământ, cât şi în Cer, atât în viaţă cât şi în moarte, unii sunt grijulii, iar alţii sunt nepăsători. Şi totuşi, multe dintre spiritele mijlocii sunt fericite în Astral pentru că în cele din urmă îşi regăsesc luciditatea şi sunt capabile de interes pentru plăceri spirituale, ceea ce le face apte de a trece la o stare superioară.

iată un exemplu: datorită unor activităţi depuse în planul astral şi a unor prezenţe şi comunicări făcute în şedinţe de spiritism, spiritul M.O. a contribuit la scrierea unor comunicări notabile despre spiritism. Interesul său pentru aceste cercetări a

dezvoltat un element nou în conştiinţa sa. Printr-o mai bună înţelegere a anumitor lucruri, concepţiile sale au ajuns la un nivel mai ridicat, iar el a trecut într-o sferă superioară.

În concluzie se poate spune că trecerea la o treaptă superioară se realizează prin simplul fapt al înţelegerii unor noţiuni superioare celor avute mai înainte. Cu alte cuvinte, se poate spune că spiritele câştigă în superioritate de îndată ce înţeleg că sunt superioare. Avansarea nu este decretată de alte spirite mai evoluate (spirite Directoare, spirite Judecătoare) şi nu constituie niciodată vreun fel de recompensă. Avansarea are loc în mod automat şi rezultă în mod efectiv din schimbarea densităţii substanţei perispirituale într-o substanţă etereeană mai subtilă.

Spiritele care, pentru a fi fericite, au nevoie de plăceri materiale şi regretă Pământul vor fi în mod logic mai puţin fericite.

Mai trebuie să menţionăm faptul că dacă spiritul trecut „Dincolo” este destul de evoluat, după un timp (care variază în funcţie de gradul său evolutiv), substanţa de origine organică îl părăseşte şi revine în planul terestru, pentru a forma noi combinaţii. Eliberat şi de acest lest, elementul cel mai subtil (etereean) rămâne să constituie singurul înveliş al spiritului aliat în planul astral.

Spiritele superioare în continuarea studiului asupra vieţii în Astral vom trece la evoluţia acelor spirite care, ajunse la o înaltă evoluţie, nu mai au nevoie să revină pe Pământ. Acestea au parcurs întreg ciclul

evoluţiei terestre şi au atins nivelul maxim ce se poate atinge din întrupările în lumea materială. Sunt spirite albe, luminoase care nu mai revin pe Pământ decât dacă îşi vor alege de bunăvoie o întrupare cu un scop determinat precis, în vederea împingerii înainte a evoluţiei societăţii în perioada de stagnare. Astfel de încarnări voluntare sunt sacrificii care le înalţă şi mai mult.

În mod normal spiritele superioare avansează prin activitatea depusă în Astral, ajungând spirite Judecătoare, spirite Directoare etc.

În genere, aceste spirite albe sunt cu totul deasupra şi în afara problemelor pământeşti, care sunt prea neînsemnate pe lângă misiunile majore ce le au de îndeplinit şi în care se adâncesc. Ele resimt o tristeţe adâncă atunci când nu pot pătrunde ceva

din „Marile Mistere”. De asemenea, prin degajarea lor faţă de materie, ele au o capacitate însuşită de a se bucura de plăcerile spirituale; dar au în acelaşi timp şi o sensibilitate deosebită cu care percep durerile astrale, datorită cărora suferă (un nou motiv de evoluţie).

Am aflat deci că spiritele evoluate sunt foarte ocupate cu sarcinile pe care le au de îndeplinit în mod solitar sau în cadrul unor grupuri alcătuite în vederea rezolvării unor anumite probleme. Şi acestea sunt motive pentru care spiritele mari nu vin decât foarte rar în atmosfera terestră care le face să sufere, deoarece substanţa lor rarefiată, de înaltă puritate, se simte oarecum otrăvită. În rarele ocazii când, datorită unor afinităţi de ordin spiritual, vin în ajutorul unor fiinţe pe care le iubesc, o fac numai

pentru câteva momente şi *niciodată pentru experienţe materiale!*

Menţionăm că în planul astral nu mai contează rudenia ci, aşa cum am arătat, totul se petrece în funcţie de *afinitatea de ordin spiritual.* Exemplu: spiritul unui bunic este rugat să caute şi să aducă spiritul unui nepot al său. Bunicul răspunde că este o treabă anevoioasă, deoarece nu ştie deloc ce modificări a putut suferi fluidul nepotului său. Numai în posesia unui obiect de la nepot, care să-i dea vibraţia fluidului familiar modificat prin două generaţii, l-ar putea găsi şi aşa numai cu condiţia ca nepotul să nu se afle cumva într-un strat superior, unde el nu poate ajunge. Capitolul XI

Rolul modificator al marilor spirite

Vom porni de la faptul că fiecare

planetă este înconjurată de propria ei atmosferă, în mod logic, această atmosferă devine o extensie a condiţiilor de habitat pentru spiritele dezîncarnate. Astfel, dacă ne depărtăm de Pământ, trecem de la o atmosferă greoaie şi densă la un aer mai uşor şi apoi la eterul subtil.

Dar imediat, la suprafaţa Pământului, vom întâlni aşa numitele „creaturi elementare”. Este vorba de o populaţie de spirite aflate în primele stadii de dezvoltare. În lumea spirituală astrală ele se aseamănă cu maimuţele din lumea terestră, care sunt iresponsabile, cicălitoare, adesea rele şi n-au nici pic de raţionament. În fond, „elementarele” nu sunt decât fragmente de protoplasmă animată. Ele umblă prin Astral la întâmplare, ţipă, fac grimase oribile şi gesturi ameninţătoare pentru a speria omul

ce călătoreşte în planul astral. Important este însă faptul că ele nu au nicio putere pentru a face rău. Vizitând nivelele astrale foarte inferioare, pot fi întâlnite şi asemenea creaturi ciudate. Când călătorul este fricos, ele îl înconjoară pentru a-l sperie, vrând parcă să vadă „cum se descurcă" atunci când trei-patru dintre aceste „elementare" se adună în jurul său. „Elementarele" se distrează asistând la derularea călătorilor şi dacă aceştia se enervează, dacă îşi trădează frica, ele vor fi încântate şi-şi vor repeta şi mai mult gesticulaţiile şi expresiile ameninţătoare. Adevărul însă este că ele nu pot face absolut nimic, ci numai să vă enerveze în măsura în care le-o veţi permite.

Cu ocazia unor ieşiri în Astral, autorul a experimentat fenomenul de bilocaţiune, dar

nu a întâlnit asemenea creaturi.

Poate şi pentru faptul că nu am peregrinat deloc în jurul locurilor, ci am pornit direct şi în grabă spre ţinta propusă, atât la plecare, cât şi la înapoierea în corpul carnal. S-ar putea ca şi lipsa fricii să-mi fi asigurat o protecţie absolută. Dar să ne continuăm ascensiunea.

De la suprafaţa Pământului până la înălţimea norilor mijlocii se vor întâlni mai întâi spiritele roşii. Mai sus, spiritele au iniţiat o culoare care se aseamănă cu un fel de gri care, pe măsură ce urcăm, devine din ce în ce mai deschis devenind apoi, deasupra norilor, spirite albastre. Urcând mai departe în aerul rarefiat, care în mod progresiv devine eterul interstelar, ajungem în sfera spiritelor albe. Aici, în această sferă, iau naştere curenţii fluidici destinaţi

să modifice evenimentele determinate de misterioasa Fatalitate. Tot aici, spiritele superioare îşi continuă evoluţia, având printre altele şi misiunea de a dirija şi activa evoluţia prin modificarea tendinţelor omeneşti şi dirijarea curenţilor care conduc omenirea într-o direcţie sau alta. În general, preocupările lor sunt axate pe marile cauze determinate sau pe consecinţele globale ale unui ansamblu de evenimente. Aşa cum am arătat mai sus, aici, în sfera spiritelor albe, iau naştere curenţii fluidici destinaţi modificării evenimentelor determinate. Trebuie să arătăm că aceşti curenţi ar fi utilizări şi adaptări ale forţelor magnetice şi electrice aflate în sistemul nostru solar şi în materia cosmică, iar folosirea lor are, după cum am văzut, scopul de a dirija şi activa evoluţia. Mai trebuie avut în vedere faptul

că aceşti curenţi fluidici modificatori pot fi deviaţi, reduşi sau absorbiţi de diverse fenomene fizice, de diverse forţe cosmice, antagoniste etc. Şi bineînţeles de influenţa liberului arbitru omenesc.

Prin curenţii fluidici sus-menţionaţi, încărcaţi cu efluviile concepţiilor spirituale, voinţele şi gândirile spiritelor superioare sunt materializate şi apropiate condiţiilor telepatice omeneşti. Se înţelege desigur că s-au folosit termenii *magnetici şi electrici* doar cu scopul de a descrie, cât mai apropiat de înţelegerea pământenilor, curenţii în cauză, ştiut fiind că aceste forţe sunt până în prezent complet ignorate pe Terra. Descoperirea lor este rezervată viitorului şi va constitui o nouă sursă de realizări prodigioase. Spiritele superioare sunt nevoite să acţioneze prin intermediul

acestor curenţi, pentru că numai prin simpla trimitere a unor gânduri, pământenii n-ar simţi nimic deoarece gândirea lor este prea subtilă şi prea diferită de a noastră şi ca atare nu o putem percepe în mod direct.

În cazurile în care este vorba de un singur individ (de viitorul său), spiritele iau legătura direct cu sufletul acestuia în timpul somnului său, în vederea culegerii indicaţiilor care stau la baza actelor sale viitoare, avându-se în vedere că toate evenimentele sunt pregătite în Astral cu mult înainte de realizarea lor pe Pământ. În aceste condiţii, spiritele pot lua cunoştinţă citind, ca să zicem aşa, misterioasele semne ale curenţilor şi fluidelor, cu o exactitate mai mult sau mai puţin precisă, în funcţie de dreapta judecată a gradului lor evolutiv.

Tot în legătură cu rolul modificator al

marilor spirite, este momentul să arătăm că pe lângă grăbirea evoluţiei în general, ele se ocupă şi cu iniţierea unor spirite mai tinere în rosturile planului astral, dezvăluindu-se adevăruri mai înalte, cum ar fi de exemplu: opera de reglare a forţelor cosmice, formarea lumilor, ordinea sistemelor diverse, dispariţia acestora etc, precum şi faptul că toate acestea sunt determinate de inteligenţe, pentru care legile universale nu sunt decât manifestări. Se demonstrează cum că a patra dimensiune există şi că există şi altele încă, pe care pământenii nu le pot concepe; dar care în fond nici nu le-ar fi de vreun folos în starea de încarnaţi în care se află în mod temporar. Mai fi se demonstrează faptul că în Astral spiritele nu au noţiunea unor diviziuni ale timpului, pe care nu-l simt

scurgându-se, motiv pentru care le vine greu să se transpună în starea voită pentru a-l resimţi ca în planul terestru. De altfel, în Astral sunt stări diferite de cele ale materiei, conceptele lor neputând fi comunicate pământenilor. Printre experienţele inteligibile din viaţa astrală ar fi, de exemplu, sursa esenţială a artelor şi a senzaţiilor percepute de către oameni în faţa fenomenelor naturii. Spiritele pot parcurge rapid spaţii imense, observă revoluţia lumilor şi asistă la diverse fenomene. Armoniile muzicale, de exemplu, sunt surse de plăcere şi de bucurie infinită. Spiritele nu au instrumente muzicale, dar nici nu au nevoie de aşa ceva, pentru că prin combinaţii de vibraţii, ele produc ceea ce este însăşi esenţa sunetelor şi armoniilor pe care noi le numim muzicale. Ele se

reunesc adeseori în acest scop. De asemenea, le face mare plăcere să urmărească şi să inspire manifestările de artă superioară. Plăcerile lor afective sunt foarte intense. Ele continuă să aibă interese afectuoase pe Pământ, acţiunile şi eforturile noastre întru propagarea binelui au o mare repercusiune de fericire asupra lor.

Spiritele foarte evoluate pot produce unele fenomene meteorologice. Prin combinaţii de fluide şi vibraţii, pot modifica şi dizolva un nor, pot abate o acumulare de electricitate, pot provoca un curent în regiunile atmosferice, pot scoate pentru un moment de sub influenţa gravitaţiei un obiect oricât de greu; şi pot chiar să modifice coeziunea moleculară etc., dar acţiunile lor în acest sens se produc în cazuri excepţionale.

Spiritele foarte evoluate pot pătrunde materia terestră până la pătura lavei în fuziune, dar nu mai departe. În rest, nimic nu le poate împiedica trecerea. Un spirit toarte evoluat poate trece peste tot şi poate pătrunde orice metal sau substanţă, poate pătrunde adâncurile oceanelor şi trece uşor prin orice tel de blindaje.

Spre deosebire de spiritele inferioare, care prin densitatea substanţei lor sunt supuse gravitaţiei, iar prin ignoranţa lor sunt reţinute în ambianţa terestră, spiritele superioare sunt cu totul libere şi pot pătrunde oriunde în spaţiu, chiar şi în alte sisteme solare, putând vizita nebuloase a căror distanţă este incalculabilă. Şi dacă posibilitatea lor de a pătrunde spaţiul nu are limită, nu există oare şi riscul ca în timpul acestor vizite, pe nişte astre locuite,

să fie captate sau încarnate? Răspunsul este: Nu. Datorită faptului că spiritele vizitatoare nu au tonalitatea vibratorie a acelor fiinţe de care diferă, ele nu pot îmbrăca formele acelor gazde. Aceasta ar fi în general situaţia în macrocosmos. Dar în microcosmos?

Ei bine, aflăm că spiritele au o vedere precisă a manifestărilor care au loc în lumile microscopice. Într-o picătură de apă sau într-o moleculă de aer, spiritele evoluate pot analiza toate elementele aflate acolo: germeni, bacterii etc. Dar pe lângă forma acestora, pe care o vedem şi noi la microscop, spiritelor li se relevă mult mai bine constituţia chimică şi atomică a acestor componente, iată aşadar că spiritele pătrund mult mai adânc decât noi în acest infinit miraculos. Există însă o limită. Ele

încep să prindă viaţă din momentul ieşirii ei din absolut, dar sursa creatoare le rămâne încă o enigmă. Ele trec însă peste misterul neexplicat al Cauzei şi înaintează în evoluţie, către Finalitate – misterul inexplicabil…

Printre atâtea şi atâtea probleme s-au ridicat şi următoarele două întrebări: Există oboseală în Astral? Au spiritele un ritm de muncă şi de repaus? Au ele, adică, după o perioadă de activitate, un răgaz, o perioadă de linişte?

Răspuns: în Astral nu există noţiunea oboselii. Desigur că în activitatea, în misiunile pe care spiritele le au de îndeplinit, poate apărea de multe ori necesitatea unui efort deosebit, chiar penibil, dar când opera e terminată, are loc doar o scurtă oprire a activităţii atunci când

spiritele au nevoie de o oarecare împrospătare a forţelor, necesară activării vieţii lor spirituale, care nu trebuie să rămână staţionară. De aceea, pentru a-şi face viaţa mai intensă, spiritele trebuie să se reînnoiască în mod fluidic şi este nevoie să-şi caute aceste fluide.

Se întâmplă să apară şi spirite mai indolente, care nu perseverează, preferând să stagneze, bucurându-se în mod egoist de superioritatea câştigată. Dar în Astral acest *dolce farniente* nu poate fi exagerat pentru că, din când în când, trec curenţi foarte puternici, influenţe magnetice de ordin cosmic, care abat în mod violent spiritele către Pământ, forţându-le pe cele leneşe să iasă din inactivitatea lor pentru a lua parte din nou la evoluţie. În încheierea acestei probleme, repetăm că pentru spirite nu

există noţiunea de oboseală şi deci repausul ar fi inutil. Mai trebuie remarcat faptul că diverse stări din Astral nu pot fi explicate prin cuvinte proprii limbajului pământean.

Am pomenit în treacăt că adesea spiritele se grupează în funcţie de problema care o au de rezolvat, pentru a înfăptui o operă comună. În legătură cu astfel de ocazii s-a născut întrebarea dacă în cadrul unor asemenea colaborări pot avea loc divergenţe sau rivalităţi între grupuri. Răspunsul este că de îndată ce s-a atins un înalt grad de evoluţie, prin chiar acest fapt, armonia este perfectă. Lucrul în grupuri nu alterează principiul individualităţii; dar judecata asupra acţiunilor care trebuie întreprinse nu poate fi diferită. Idealul fiind acelaşi, el se subîmpparte în scopuri pe care fiecare grup se străduieşte să le atingă prin mijloace asupra cărora nu se ivesc niciodată discuţii. Antagonismele proprii vieţii terestre continuă să existe numai în sferele inferioare ale planului astral. Spiritele aflate

în acest plan inferior îşi păstrează caracteristicile esenţiale şi tendinţele proprii. Chestiunile sociale, politice, religioase etc, sunt încă subiecte de controversă, deoarece reaua credinţă şi pasiunile nu sunt încă stinse. Acesta este şi motivul pentru care, în şedinţele de spiritism, se manifestă toate opiniile şi toate punctele de vedere. Unele spirite sunt foarte sincere atunci când cer slujbe pentru odihna sufletelor lor, daruri în bani pentru biserici etc. Dar după cum am mai arătat, altele înşală cu bună ştiinţă, din viciu sau din bătaie de joc, pentru că şi după moarte ele nu înţeleg mai mult decât înţelegeau în viaţa de încarnaţi; ba uneori chiar mai puţin. Dacă, spre exemplu, au avut un organism de calitate superioară acum, după ce l-au pierdut, se trezesc mult mai sărăcite.

Capitolul XII

Comunicările spiritiste. Materializări în faţa pământenilor

Din cele descrise până acum cititorul îşi poate da seama cu uşurinţă că pentru a organiza una sau mai multe şedinţe de spiritism şi pentru a intra în comunicare directă cu spiritele, în afara unor calităţi mediumnice, trebuie să existe şi motive foarte serioase care să justifice ţinerea unei asemenea reuniuni. Pentru că nu ori de câte ori avem noi plăcere sau pentru a ne alunga plictiseala este posibil să găsim un spirit bun, destul de evoluat, care să consimtă a veni pentru a ne ajuta în câteva rânduri. Şi nu putem conta să ne stea la dispoziţie pentru nişte experienţe pe care, de cele mai multe ori, un spirit evoluat le găseşte neînsemnate. Nu trebuie să uităm că aceste

spirite sunt foarte ocupate acolo în planul astral. De aceea se poate spune că nu întotdeauna spiritele sunt îndatoritoare şi devotate.

Având în vedere cele de mai sus, se iveşte pentru pământeni problema: cum putem recunoaşte, cel puţin cu aproximaţie, calitatea unui spirit.

În afara recunoaşterii prin intuiţie (recunoaşterea spiritului de către spirit), sunt şi unele semne de recunoaştere exterioară a evoluţiei.

1) ***Bunătate,*** dar o bunătate izvorâtă din înţelegerea indulgenţei faţă de semeni şi din cunoaşterea profundă a sufletului omenesc. Această bunătate este inteligentă, raţională şi întrevede ca atare şi necesitatea sancţiunilor şi a severităţii. Semnul de reţinut este aşadar: Bunătate – Severitate.

2) ***Interesul*** *pentru* ***cel umili,*** pentru cei mici, pentru cei slabi, interes care se leagă de la sine cu dispreţul împotriva setei de poziţii sociale înalte, a ambiţiilor pentru onoruri şi situaţii dominante.

3) Prezenţa preocupărilor **pentru misterele de** rDincoha, a atracţiilor către speculaţii filosofice, a eforturilor de a pătrunde în lumea astrală.

Moralitatea, loialitatea, devotamentul ş.a. sunt calităţi frumoase, eminamente sociale, dar numai practicarea lor nu este suficientă pentru o evoluţie mai de seamă, care implică în mod categoric şi o dezvoltare în paralel a intelectualităţii şi a cunoaşterii.

Se mai pune întrebarea dacă un materialist ireductibil este prin aceasta un spirit puţin evoluat. Trebuie să arătăm că

sunt şi cazuri, foarte rare desigur, când savanţi de mare valoare muncesc pentru binele omenirii în mod cu totul dezinteresat şi fără speranţa unei recompense. Ei duc o viaţă de cercetări şi abnegaţie de pe urma căreia nu speră niciodată să obţină vreun folos oarecare. Aceştia fac o evoluţie însemnată. Dar după cum am spus, ei sunt foarte rari şi s-a mai întâmplat ca uneori ei înşişi, în apropierea morţii lor, să zică: „Cine ştie? Am cheltuit tot ce am avut mai bun în mine pentru ceea ce credeam că este drept şi adevărat. Dacă nu-i nimic, bine. Dar dacă ar fi totuşi ceva?... Cine ştie?”

Cât despre comunicarea cu spiritele superioare, trebuie să arătăm că există şi unele dificultăţi care cresc în proporţie cu gradul de evoluţie a spiritelor. Cu cât spiritul este mai evoluat, cu atât

transmiterea ideilor sale devine mai dificilă, intervenind şi riscul ca schimburile reciproce să sufere deformări în cazul în care sunt realizate cu ajutorul unui medium de slabă calitate sau când mediumul nu poate urca în straturile eterice, iar spiritele superioare sunt obligate să coboare în atmosfera greoaie, care le stânjeneşte foarte mult transmiterea ideilor lor prin gândire-vibraţie. La toate acestea se mai adaugă şi faptul că după eforturile făcute pentru a se apropia de noi, adeseori pământenii le întâmpină cu îndoială şi suspiciune, ceea ce le supără foarte mult, ele considerând acest lucru ca pe o insultă.

Pentru spiritele inferioare, care nu trebuie să coboare, comunicările sunt foarte uşoare. Ele pot vorbi mult, putând să debiteze din abundenţă inepţii şi

neadevăruri.

În altă ordine de idei, trebuie să remarcăm faptul că spre deosebire de un stil sobru şi precis, multe spirite de reală valoare şi evoluţie, la care găsim cugetări superioare şi remarcabile aprecieri filosofice şi ştiinţifice, folosesc toate acestea în numele lui Dumnezeu, lăsând impresia că ne comunică din ordinul şi din voinţa Sa, ca şi cum ele ar fi nişte mandatari ce-L cunosc îndeaproape pe Dumnezeu, care acum le trimite la noi.

Adevărul este că multe spirite care sunt inspiratoare ale unor cercuri sau numai ale unor reuniuni spiritiste ocazionale, sunt spirite religioase de înaltă evoluţie. Ele folosesc mijloacele necesare apropiate de mentalitatea discipolilor adunaţi acolo. Aceste entităţi foarte evoluate, dar

religioase, au o intensă nevoie de o credinţă puternică în Dumnezeu, într-un Dumnezeu personificat pentru a fi bine înţeles. O religie fără un Dumnezeu-Rege şi Tată li s-ar părea a nu fi valabilă, deoarece ele nu pot avea un ideal fără o reprezentare concretă. Acestea sunt motivele pentru care aceste spirite, judecând de sus, prevăd şi pentru discipolii de pe Pământ aceleaşi concepţii! Din această cauză le dau acestora hrana mintală care le convine, singura pe care o pot asimila şi singura care îi poate susţine. Curios este însă că aceste spirite de înaltă evoluţie religioasă comunică din planul astral deşi atât Biblia, cât şi slujitorii bisericii interzic spiritismul.

În legătură cu cele de mai sus, dorim să amintim că de la Sinodul ţinut la Constantinopol în anul 381, majoritatea

învăţăturilor Marilor învăţaţi au fost deformate sau suprimate.

Acum şi aici, ne vom rezuma numai a observa că, de mai multe secole, popoarele Europei ignoră comunicările spiritiste pentru simplul motiv că acest fel de comunicări nu figurează în nicio dogmă religioasă.

Este de la sine înţeles că intenţia noastră nu este deloc de a călca în picioare brazdele de credinţă, oricare ar fi acestea, pentru că noi considerăm că este cu adevărat oribil să batjocoreşti religia altei persoane. Mai considerăm că nu are importanţă înfăţişarea sau numele dat lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este Dumnezeu, oricare ar fi numele pe care I l-am da. Fiecare este dator să-şi respecte propria religie pe care nu este bine să o

schimbe. Noi toţi am venit să ne încarnăm pe acest pământ cu un anumit scop. Pentru cei mai mulţi, aceasta presupune credinţa într-o anumită religie sau într-o anumită formă de religie, pe care în lipsa unor motive foarte puternice ar fi o eroare gravă s-o schimbăm. De asemenea, este foarte greşită încercarea de a influenţa o altă persoană ca să-şi schimbe religia. Ceea ce este bun pentru noi, nu este întotdeauna la fel de bun şi pentru altcineva, deoarece nu putem pătrunde în sufletul, în spiritul altei persoane spre a constata ce i se potriveşte mai bine şi atunci amestecul în credinţa acesteia sau încercarea de a-i slăbi credinţa este o greşeală gravă. Trebuie deci să fim îngăduitori şi să-i lăsăm fiecăruia libertatea să creadă şi să venereze ceea ce consideră el că este bun. Noi am fi deranjaţi dacă alţii

ar încerca să facă prozeliţi şi ar încerca să ne convertească cu forţa la o altă religie.

De fapt, putem spune că în orice religie se găseşte o serie de precepte şi o disciplină care converg către o bună conducere pentru cei care n-au trecut încă un anumit grad. Pentru individul ajuns stăpân pe sine, se proclamă prin urmare, necesitatea libertăţii totale de opţiune.

În lumina celor descrise mai sus, ne permitem să dăm şi un exemplu. Doctrinele budiste exprimă necesităţile unei rase cu totul diferite de a noastră. Budismul este religia unor ţări cu extremă subdezvoltare. Vedem cum în Tibet, de exemplu, se spune că un adevărat budist nu mănâncă niciodată carne, dar se omite cauza care stă la baza vegetarianismului său: carnea este foarte scumpă şi constituie un lux pe care el nu şi-l

poate permite. În acest fel, poporul de rând se hrăneşte cu ceva legume şi cu un terci numit „tsampa”. În această situaţie, religia a decretat că este păcat să se mănânce carne, iar poporul se simte mai virtuos printr-o abstinenţă care în fond este dictată de lipsuri materiale! lată pentru ce această doctrină nu va fi potrivită în alte locuri, cu alte condiţii de viaţă. ***Forme şi reprezentări ale spiritelor dezincamate***

Revenind la şedinţele de spiritism, vom trata un alt subiect interesant şi anume felul în care spiritele dezîncarnate se prezintă în faţa unui medium aflat în transă. În asemenea situaţii, cele mai multe spirite se prezintă sub aspectul lor fizic avut de obicei la vârsta maturităţii, când trăiau pe Pământ, iar altele (mai puţine la număr) apar numai ca nişte licăriri luminoase.

Aceste aspecte nu depind neapărat de gradul lor evolutiv, ci mai ales de tendinţele şi preocupările lor personale. Dacă dorinţa lor constantă este să se apropie de Pământ şi de încarnaţi, spiritele ajung să ştie cum trebuie folosite vibraţiile necesare materializării şi participării – în chip relativ – la viaţa pământenilor. În ideile lor fixe, puternice sau persistente, aceste spirite produc, în mod inconştient, imagini – iluzii de care sunt înşelate, în primul rând, chiar ele şi apoi dezîncarnaţii din jurul lor. În plus, dezîncarnaţii sferelor inferioare au posibilitatea de a construi, în mod fluidic, reprezentări exacte ale lucrurilor şi obiectelor din viaţa terestră, materializându-le în mod relativ, folosind materiale atomice furnizate de radioactivitatea planetei noastre. Şi întrucât

ele sunt fiinţe de substanţă eterică, aceste reprezentări fluidice produc asupra simţurilor aceeaşi iluzie pe care obiectele solide şi reale o produc asupra simţurilor noastre care sunt simţuri ale unor fiinţe de substanţă pământeană. În concluzie se poate spune că, datorită acestor imagini – iluzii, spiritelor din sferele inferioare li se pare că totul este natural şi neschimbat, la fel ca în lumea fizică în care, atunci când erau încarnaţi, puteau constata forma şi realitatea lucrurilor. De aici rezultă şi unele răspunsuri asupra vieţii de „Dincolo”, care deşi perfect sincere, sunt de fapt curate stupidităţi.

Menţionăm că în timpul vieţii lor astrale, spiritele puţin evoluate nu pot observa decât aceste imagini-iluzii, aceste „reprezentări” mai mult sau mai puţin

materializate. Vederea, sau mai bine zis, perceperea vibraţiilor şi a fluidelor invizibile în planul terestru se capătă puţin câte puţin prin evoluţie, iar aceşti dezîncarnaţi care, datorită condiţiei lor inferioare sunt menţinuţi în atmosfera terestră, nu pot lua cunoştinţă despre substanţa eterică subtilă a spiritelor superioare care în acest fel nu există pentru ele, după cum nici ele nu există pentru acei pământeni materialişti ireductibili.

De fapt, revelaţia adusă de moarte este totdeauna direct proporţională cu gradul de evoluţie a încarnatului.

Cât despre spiritele evoluate, idealul lor fiind de a se înălţa cât mai sus în sferele eterice, eforturile lor se vor caracteriza prin tendinţe clare de a se depărta din ce în ce mai mult de condiţiile fizice ale Terrei.

Mai trebuie să arătăm aici că apariţiile spiritelor sunt stânjenite uneori de bruiajul unor radiaţii emise de Pământ care se izbesc de curenţii veniţi din spaţiile interplanetare. În astfel de ocazii se formează nişte curenţi fluidici care se interpun între spirite şi încarnaţi. În urma unor asemenea fenomene, spiritele de substanţă subtilă sunt într-un fel „respinse”, motiv pentru care sunt nevoite să ia o doză apreciabilă din fluidul celor prezenţi la şedinţă.

Un medium în transă descrie fazele unei materializări astfel:

— „La început, apare o ceaţă gri-albăstruie, un fum care, condensându-se, formează încet, încet o masă din care se conturează mai întâi volumul capului, după care se precizează tot mai clar trăsăturile

feţei”.

Am văzut mai sus cum spiritele inferioare produc în mod involuntar imagini-iluzii şi reprezentări care amintesc de viaţa terestră.

Spiritele superioare produc şi ele imagini-iluzii şi reprezentări, dar acestea sunt create în mod conştient. Creaţiile lor intenţionale sunt folosite în mod curent atunci când spiritele superioare vor să devină cunoscute sau când vor să prezinte scene din Astral, aşa cum am arătat în capitolul II, acea scenă creată de spiritul Gabriel cu ocazia morţii unchiului meu, Florea V.

Aici vom încheia descrierea formelor sub care spiritele dezîncarnate se prezintă în spaţiul astral, în faţa unui medium aflat în transă.

Materializări 1 h faţa pământenilor

Pentru a putea fi recunoscute de către cei din viaţa pământeană, spiritele pot realiza materializări care, după modul lor de realizare, pot fi de trei feluri:

a) materializări bazate pe simple Imagini subiective, create de spirite pentru a fi percepute de către Greierele celor întrupaţi, în aceste imagini, spiritele reiau aparenţele lor fizice avute pe Pământ, cu gesticulaţia şi vestimentaţia lor obişnuită şi cunoscută. Se înţelege că toate aceste accesorii nu există din punct de vedere material, ci sunt simple imagini create aşa cum am arătat mai înainte; b) ***materializări în care sunt Moşite Imagini obiective,*** pentru care spiritul, ce urmează a se manifesta, foloseşte elemente organice luate în mod temporar de la medium. Cu ajutorul acestora, substanţa fluidică a spiritului capătă consistenţa necesară posibilităţii de percepere prin simţurile pământenilor. Pentru materializarea relativă a costumului sau a

accesoriilor în scopul realizării unor imagini obiective, spiritul extrage mici particule din obiectele analoage aflate în jurul său. Materia costumului şi a accesoriilor va fi egală cu cantitatea elementelor împrumutate; c) ***materializări în care spiritul ajunge la o realizare ponderabilă,*** apropiată de cea normală, când are posibilitatea de a se folosi pentru uzul său efemer de o forţă cvasi-reală cu care să ia o pălărie, să se încingă cu o eşerfă, să ia un baston etc.

Multe lucrări şi reviste de specialitate au reprodus fotografii care reprezentau asemenea spirite materializate. În unele dintre acestea se putea vedea chiar şi elementul organic, numit ectoplasmă, ieşind din gura mediumului adormit. Au fost şi unele fotografii care, deşi înfăţişau

materializări autentice, erau cu toate acestea ridicole. Aşa a fost spre exemplu fantoma numită „Bien-Boa”, fotografiată de profesorul Ch. Richet. Fantoma purta pe cap o cască, avea un guler înalt şi accesorii de carnaval, lată din nou dovada că spiritele inferioare sunt gata să profite de o reuniune spiritistă pentru a se amuza, întrebuinţând forţele unui bun medium de ordin inferior. Este locul să arătăm că în afară de cazurile extreme, spiritele superioare nu intervin pentru a împiedica asemenea manifestări căci, într-o oarecare măsură, spiritele sunt libere, iar pământenii sunt datori să-şi găsească singuri calea cea bună şi mai potrivită cu tendinţele lor.

Desigur că nu poate fi vorba de fotografierea unor materializări de genul celor descrise la punctul a, pentru că nu

ideile sau cugetările se fotografiază. Astfel, se exclud din start imaginile subiective, atât cele inconştiente sau involuntare, cât şi cele conştiente sau intenţionale. Imaginile subiective se produc prin combinaţii fluidice. Pentru imagini obiective, se recurge la aduceri instantanee de materii, iar dacă imaginea este mai complexă, spiritele superioare folosesc şi spirite inferioare pe care le pun să lucreze când este vorba de materializări mai puternice. În aceste condiţii, materializările pot fi văzute şi fotografiate de către persoane în stare de veghe. Asemenea materializări au fost foarte apreciate de spiritualiştii dornici de dovezi în sprijinul fenomenelor materiale.

Lycantropta

Este fenomenul produs de unii vrăjitori

care, având calităţi mediumnice, şi le folosesc în practica magiei negre. Prin anumite procedee, ei ajung să-şi degajeze corpul fluidic pentru a impresiona pe cineva, căruia îi provoacă o ideeimagine care reprezintă un animal monstruos. Vedem, aşadar, că se exclude posibilitatea ca un încarnat să-şi poată transforma corpul fluidic într-un animal sau să ia măcar înfăţişarea unui monstru.

În lycantropie are loc asocierea a două fenomene:

a) senzaţia telepatică, cea care provoacă o imagine *subiectivă* în creierul persoanei receptoare; b) senzaţia obiectivă a corpului fluidic capabil în oarecare măsură de o influenţă materială. De multe ori însă acţiunea vrăjitorului este sprijinită de spirite foarte inferioare (uneori chiar

spirite de animale), aservite sau venite în mod voluntar să se asocieze la acţiunea malefică.

Este de la sine înţeles că niciun spirit superior nu s-ar cobori la o asemenea reprezentare inferioară de animale, monştri etc. Iată un motiv în plus pentru a nu ne petrece timpul cu spirite inferioare şi foarte inferioare. Capitolul XIII

Inegalitatea originară. Dualismul Spirit – Materie. Rolul organismului în viaţa încamaplor în primul rând este bine să stabilim dacă la origine a existat între seminţele de viaţă o egalitate perfectă. Adevărul este că încă de la origine a existat o capacitate virtuală de reacţii deosebite. Fiecare „grăunte de viaţă” conţine un germene misterios de individualitate. Această inegalitate, pornită chiar de la originea Vieţii, constituia un subiect de profundă meditaţie. Responsabilitatea este stabilită în raport cu acest determinism originar. În vieţile presărate de-a lungul drumului evolutiv, Fatalitatea urmează să ne aşeze în cale forţele rele, fermenţii răului, tocmai pentru a prilejui travaliul de reacţie al spiritului. Asemenea fermenţi se pot afla atât în regnul animal, cât şi în rasele

omeneşti de conştiinţă superioară. Fiinţele cărora Fatalitatea le-a dat rolul de fermenţi nu sunt responsabile. Misiunea lor odată terminată, ele sunt aşezate din nou la nivelul corespunzător gradului lor evolutiv.

Din cele de mai sus rezultă că la început spiritele nu au o activitate predilectă pentru rău dar, lăsate libere, sub influenţa înclinaţiilor lor naturale, ar trăi în chip vegetativ într-o indolenţă progresivă. Acesta este motivul pentru care Fatalitatea intervine pentru a provoca evoluţia unei rase sau a unei societăţi omeneşti. Forţa Fatalităţii amestecă elementele rele în acea rasă sau societate încă de la începutul vieţii lor evolutive. Aceşti germeni, de o vitalitate şi perversitate extreme, sunt sau pot fi spirite de animale care şi-au terminat evoluţia pe o altă planetă, dobândindu-şi

acolo formele vibratorii necesare unei încarnări în clasa umană terestră. Ele au menirea de a face numai Răul pentru a provoca în acest fel forţele de reacţie, apărările şi revoltele rasei respective. Fermentul acesta reprezintă în fond plămădeala fără de care sufletul omenesc nu s-ar urni în cursa pentru evoluţie. După cum am mai arătat, aceste spirite răufăcătoare nu sunt răspunzătoare şi nu vor fi pedepsite pentru crimele lor deoarece au fost concepute pentru asemenea rol care, odată jucat, le aduce în punctul de plecare şi le reaşază în poziţiile avute iniţial. Acesta este şi motivul pentru care nu se poate afirma sus şi tare că ignoranţa este întotdeauna cauza oricărui rău şi a Răului în sine; şi nici că cei mai răi ar fi întotdeauna ignoranţi, iar cei buni, întotdeauna spirite

evoluate. De aceea este necesară osteneala permanentă, iar *lucrul principal este ca omul să înţeleagă.*

În urma celor arătate mai sus au fost şi glasuri care s-au ridicat spunând că ar fi posibil ca Destinul să ne poată face o nedreptate atunci când unora le hărăzeşte germeni mai mulţi şi mai puternici, iar altora le dă încercări ceva mai uşoare. În legătură cu această problemă, spiritele superioare, în comunicările lor, ne-au precizat faptul că întotdeauna se are în vedere ca forţele care îndeamnă un suflet spre rău să fie proporţionale cu capacitatea de rezistenţă a acestuia. În acest sens urmează ca şi responsabilitatea fiecărui individ să fie pe măsura libertăţii şi gradului său de conştiinţă.

Vedem din nou cum totul este pus în

mişcare pentru ca spiritele încarnate sau dezîncarnate să-şi grăbească evoluţia.

Dualismul – Spirit – Materie

Dacă unora dintre noi le este relativ uşor să înţeleagă că, odată intrat în materie, spiritul ar fi în putere şi ar putea evolua către conştiinţă, graţie vieţilor succesive petrecute în materie şi în ambianţa ei, altora le-ar fi poate mai greu să conceapă că încă de la origine spiritul are o existenţă proprie, în afara materiei. Cu toate acestea, trebuie să arătăm că toate spiritele de înaltă evoluţie confirmă independenţa spiritului faţă de materie, încă de la origine. Dar pământenii au uneori concepţii care, raportate la starea lor de încarnaţi, pot părea relativ perfect justificate de condiţiile în care se găsesc. Bineînţeles că aceste concepţii nu mai au aceeaşi valoare de

îndată ce subiecţii trec în starea astrală superioară, când vor înţelege cu totul altfel şi noţiunea conform căreia *spiritul şi materia sunt independente şi distincte încă de la origine.*

În altă ordine de idei, trebuie arătat că în susbstanţa vie, primară, nu are loc deloc o introducere în celulă a unui principiu vital, a unui suflet care să dea viaţă şi care să apară lângă sâmbure când celula este pe punctul de a se reproduce. Cauza diviziunii se află în construcţia chimică a celulei; reacţia substanţei este cea care provoacă transformarea. Aici nu este încă vorba de prezenţa unui spirit. ***Rolul organismului în viaţa încamaplor***

Odată venit pe pământ, spiritul se vede nevoit adeseori să lupte împotriva corpului dominator. Corpul poate fi un mecanism rău

sau, dimpotrivă, unul admirabil. În cazul din urmă, un mecanic foarte mediocru poate obţine cu el rezultate surprinzătoare. Au fost cazuri când cineva părea inteligent, cultivat, cu calităţi morale, energic etc, dar care după moartea corpului fizic, când s-a trezit fără organismul său cel bun, s-a dovedit a fi un spirit slab şi dezorientat. Aici poate fi amintit exemplul cavalerului care, datorită unei armuri excelente, obţinea victorie după victorie, iar meritele erau atribuite numai lui. În asemenea cazuri, un astfel de spirit nu trebuie să se considere nedreptăţit de către Destin dacă în mod brusc se trezeşte dezorientat pentru că a fost dezbrăcat de ceea ce el considerase a fi un bun al său.

Un exemplu concludent l-a constituit amicul B.C. care în viaţă fusese un om

înzestrat, inteligent, de natură visătoare şi spiritualist pătruns. Fără a fi studiat vreodată asemenea probleme, el avea un fel de încăpăţânare pe care alţii o atribuiau unei înalte evoluţii. Din comunicările spiritelor superioare am aflat apoi următoarele:

— Cât a fost în viaţă, acest om a beneficiat de un organism bun şi a fost înconjurat de spirite puţin evoluate ca şi el, dar bune, pentru că el însuşi era bun. Aceste spirite se complăceau în compania lui, se distrau frecventându-l şi tot ele i-au comunicat convingerea persistenţei după moarte a sufletului nemuritor. Fără ca el să-şi dea seama, ele îl impregnau de realitatea existenţei lor şi de continuitatea lor. Prin natura lui visătoare, el era de o receptivitate foarte deschisă. Dacă acele

spirite ar fi vrut să-i insufle o convingere contrară şi să se distreze în detrimentul lui, ele ar fi reuşit la fel de bine. Fiind spirite bune, i-au dat o convingere justă, din păcate fără valoare, deoarece el nu şi-a dat niciodată osteneala s-o verifice.

Aici se cuvine să repetăm dictonul: „Important este ca omul să înţeleagă”.

Clasa animalelor

După ce în capitolul VI am consemnat comunicările privind legile care guvernează încarnaţiunea în cadrul clasei omeneşti, vom face acum pe scurt acelaşi lucru referindu-ne la clasa animalelor.

Dacă la clasa omenească legea era: un singur raport sexual, un singur spirit captat (gemenii provenind dintr-o repetare a raportului), aflăm că pentru animale legea este diferită şi anume: printr-o împreunare,

se pot capta mai multe spirite din clasa lor (cu excepţia cabalinelor, bovinelor etc., care sunt unipare).

Cât priveşte reproducerea la gradele cele mai inferioare ale vieţii animale, cum ar fi spre exemplu la polipi şi la materiile vieţuitoare de forme limitate, cărora li se poate provoca o reproducere sau un nou individ, printr-o simplă diviziune sau smulgere a părţii care se formează din nou sau se completează după tipul originar, există oare deja mici spirite în substanţa primului individ în aşteptarea unei individualizări?

Sau are loc introducerea unui spirit în fragmentul eliberat, imediat după diviziune?

Răspunsul este că în fiecare masă individualizată se află un singur spirit-centru. După divizare, fragmentul nu mai

este (pentru câteva momente sau pentru câtva timp) decât materie stagnantă, în care vine un germene de conştiinţă, un spirit de un grad voit rătăcitor, care intră în materie.

În legătură cu evoluţia trebuie să arătăm că şi animalele evoluează pentru că în natură totul evoluează. După reîncarnări succesive, prin care a câştigat tot ce avea de câştigat în specia lui, animalul emigrează pe altă planetă pentru a se încarna într-o formă superioară în care îşi continuă indefinit mersul evolutiv.

De semnalat este însă faptul că în epoca noastră evoluţia regnului animal este întârziată. Neglijarea acestei probleme ar conduce la situaţia în care Pământul ar ajunge la sfârşitul vieţii lui înainte ca animalele să-şi fi făcut stagiul complet al evoluţiei lor. De aceea se impune unor

spirite de animale, care sunt pregătite să emigreze spre încarnaţiuni superioare, să se reîncarneze tot pe Terra pentru activarea evoluţiei indivizilor din rasa lor, dar şi pentru a atrage atenţia oamenilor ca să ajute şi ei la evoluţia animalelor prin cercetări şi îngrijiri, precum şi prin mai mult interes arătat acestor fiinţe subumane.

În legătură cu cele expuse mai sus nu trebuie omis faptul că au apărut animale care se dovedesc a fi dotate cu o facultate extraordinară pentru aritmetică. Fenomenul se explică prin faptul că în unele stări de a fi, cunoaşterea numerelor provine dintr-un anume simţ şi nu dintr-o dezvoltare a intelectului. Este o deprindere a cunoaşterii numerelor asemenea cunoaşterii mirosurilor, de exemplu.

Spiritele animalelor mai sunt

cunoscute, aşa cum am arătat şi mai înainte, sub denumirea de „Spirite elementare”, care se învârtesc adesea în jurul nostru şi pot fi aservite de spiritele inferioare în acţiunile lor malefice de magie neagră.

Din cele expuse până acum, putem concluziona că toţi şi toate se îndreaptă în final în direcţia evoluţiei şi că toate la un loc, plante, animale, oameni, se agită în vederea unei ascensiuni continue...

Capitolul XIV

Spiritele, martorii şi Inspiratorii vlepi noastre terestre în capitolul XII am descris modul în care noi, pământenii, putem vedea cu ajutorul materializărilor spiritele celor trecuţi în viaţa de „Dincolo”.

În capitolul de faţă vom căuta să explicăm fenomenul invers, adică să aflăm

cum ne văd spiritele dezîncarnate pe noi cei încarnaţi.

Şi iată că cei de „Dincolo” ne pot vedea cu multă uşurinţă şi sunt, atunci când vor, martorii vieţii noastre, putând asista la tot ceea ce facem, indiferent dacă acest lucru ne face plăcere sau nu. Spiritele pot distinge şi percepe mai mult sau mai puţin clar, chiar dacă nu toate ne pot citi gândurile, aceasta fiind o posibilitate aflată în raport direct cu gradul lor de evoluţie.

Prezenţa unui medium şi diversele experienţe mediumnice au prilejuit multor spirite lecţii din care au învăţat cum să-şi capete puterea şi luciditatea pe care nu o aveau ca încarnaţi.

Desigur că nu este deloc comod să ştii că tot timpul ai alături de tine un martor care te observă. Pe de altă parte însă e bine

să fim convinşi de aceste lucruri; şi atunci câte acţiuni jalnice, răutăcioase, mici sau mari, nu ar fi evitate şi câte crime nu ar mai fi comise dacă s-ar ştii că nimic nu rămâne învăluit în cel mai adânc mister. Viaţa ar deveni mai pură!

În altă ordine de idei, trebuie să arătăm că fiecare pământean are în principiu unul sau mai multe spirite prietene care pot fi numite şi sunt numite chiar spirite protectoare, îngeri păzitori, călăuze etc., după cum oamenii sunt creştini, păgâni, atei etc. Din păcate omul nu ştie întotdeauna să le păstreze. Adesea el le respinge prin nepricepere, prin instinctele sale rele cu care atrage alte spirite rele în jurul său. Pentru că fiecare îşi va avea propria sa societate astrală şi se va înconjura de prietenii pe care îi merită. Pentru ca un

spirit să rămână protectorul statornic al unui încarnat, trebuie ca acel încarnat să fie cam de acelaşi grad evolutiv şi nu prea inferior Călăuzei sale. Gândind în mod logic, este normal să fie aşa, pentru că numai în astfel de condiţii el poate recepta influenţa acestuia şi numai aşa poate înţelege inspiraţiile transmise de protectorul său.

Desigur că cititorul îşi va pune întrebarea dacă în urma acestor travalii continue şi persistente se ating oare şi rezultatele scontate. Desigur că întotdeauna se realizează un progres, mai mare sau mai mic, după împrejurări şi străduinţă. Se dezvoltă inteligenţa, bunătatea, calităţile morale etc. Este adevărat că-n unele domenii se remarcă un continuu regies. În artă, de exemplu, ne aflăm într-o criză pregnantă ce provine din faptul că marii

artişti ai epocilor anterioare nu s-au mai reîncarnat, iar actualii practicanţi ai artelor sunt, în majoritatea lor, spirite mai tinere, care n-au fost totdeauna socotite a fi demne de ajutorul celor din Astral. Timpurile viitoare vor aduce o schimbare în această privinţă.

Din cele de mai sus înţelegem că pentru toate operele nobile şi înălţătoare produse de spiritul uman se primeşte îndemn şi ajutor de „Dincolo”. Astfel, un artist, chiar mai puţin înzestrat, va putea printr-o aspiraţie intensă către frumos şi printr-o deschidere spre influenţele spirituale să ajungă la realizarea unor opere remarcabile, pentru că arta se generează mai întâi în Astral; acolo se creează substanţa esenţială. De fapt, manifestările pământeşti nu sunt decât nişte copii slabe.

Ca atare, ori de câte ori suntem în faţa unei opere de înaltă şi nobilă inspiraţie, trebuie să ştim că aceasta este o dovadă a unei concepţii spirituale căreia numai spiritele îi vor pătrunde frumuseţea. Trebuie avut în vedere că, odată degajat de învelişul său temporar, spiritul este mai în măsură să înţeleagă şi să pătrundă esenţa însăşi a creaţiei artistice. Şi este normal să fie aşa, deoarece el nu mai este stânjenit de proasta calitate a elementului material.

Să ne ocupăm acum de una dintre cele mai răspândite, cunoscute şi intens practicate arte din viaţa noastră cotidiană şi anume de muzică.

Poate că ne repetăm dacă afirmăm că tot ceea ce există este vibraţie. În consecinţă, întreaga existenţă a Universului are la bază un colos gigantic de vibraţii

compus din toate vibraţiile care au existat vreodată. Din acest gigant distingem, în ordinea subtilităţii lor, următoarele categorii:

1) vibraţiile pipăitului, care sunt domoale, compacte, dar nu le putem vedea, nici auzi;

2) vibraţiile sunetului, care declanşează mecanismele urechii. Nu le putem pipăi cu degetele, dar urechea le semnalează prezenţa. Nu am putut auzi ceea ce am pipăit şi nu putem pipăi ceea ce am auzit;

3) vibraţiile vederii au o frecvenţă atât de înaltă, încât nu le putem nici pipăi şi nici auzi, doar ochii le pot percepe;

4) o notă mai sus urmează vibraţiile pe care nu le putem intercepta decât cu un aparat de radio;

5) dacă mergem mai sus, găsim

vibraţiile din telepatie, clarviziune etc.

Revenind la muzică trebuie să remarcăm că există o legătură strânsă între ritmurile muzicale şi cele mentale. Creierul nostru reprezintă o masă de vibraţii care produce impulsuri electrice, astfel că omul emite o notă generală rezultată din frecvenţa vibraţiilor sale. Fiecare individ are prin urmare propria sa notă fundamentală pe care o emite în mod constant.

întorcându-ne la muzică, vom constata că muzica populară este cea care vibrează cel mai aproape de undele creierului uman şi de armonia vibraţiilor noastre corporale.

Muzica clasică face să vibreze în mod plăcut ansamblul de unde care guvernează auzul. Un exemplu tipic de reacţie a vibraţiilor mentale îl constituie marşurile şi

imnurile naţionale, care fac să vibreze inima de emoţie, iar omul se gândeşte cu dragoste la patria sa şi se îndârjeşte împotriva duşmanului.

Melodiile de succes se prind de undele creierului nostru şi ne pomenim zicând „melodia asta îmi umblă toată ziua prin cap.

Cei mai inspiraţi muzicieni sunt aceia care în mod conştient sau inconştient ies în planul astral unde ascultă muzica sferelor după care, profund impresionaţi, se reîntorc în corpul carnal şi, cuprinşi de „inspiraţie”, se grăbesc să aşteaptă pe portativ ce îşi mai pot aminti din muzica celestă. De cele mai multe ori, ei nu înţeleg fenomenul şi îşi spun că au compus cutare sau cutare bucată muzicală. Mulţi muzicieni şi scriitori au pe noptieră, lângă pat, cele trebuincioase pentru scris pentru ca, deşteptându-se chiar

şi în timpul nopţii, să-şi noteze „inspiraţiile”, după care se culcă din nou.

Cât priveşte muzica din planul astral, este evident că spiritele nu au instrumente la care să cânte, dar ele pot crea şi combina nenumărate vibraţii care vor da cele mai fermecătoare senzaţii de muzică sau poezie, despre care pământenii nu au decât un slab ecou, o replică sărăcăcioasă. Aşa că dacă acum, ca pământeni, spiritul nostru se bucură şi exaltă atunci când contemplă frumuseţile naturii, apoi cu atât mai mult se va bucura când, eliberat fiind, va avea mult mai multă capacitate de a percepe esenţa însăşi a celor ce produc emoţiile artelor. Pentru că tot ce vine din partea spiritului se intensifică în mod considerabil acolo, în planul astral.

În concluzie, aproape toate fiinţele,

inclusiv cele de mare talent, adică „geniile”, sunt ajutate, inspirate. Dar fiecare îşi are inspiratorul sau inspiratorii pe care îi merită, potrivit gradului său de evoluţie. Spiritele dau sămânţa, iar artistul este – bunul sau răul – grădinar, care are sarcina de a duce la bun sfârşit înflorirea. Uneori procesul este invers şi încarnatul dă sămânţa, iar spiritele îi dau ajutorul necesar pentru realizare.

Cât priveşte intuiţia, aceasta este întotdeauna o confirmare a unei evoluţii avansate. Ea dovedeşte câştigul realizat de spirit prin experienţa unor multiple vieţi anterioare.

Tot în legătură cu arta şi inspiratorii săi, pe marginea celor expuse mai sus, ar mai fi de lămurit un lucru şi anume dacă reprezentarea grafică, picturală sau chiar

sculpturală a cuiva posedă, prin faptul asemănării, o oarecare proprietate fluidică a acelei fiinţe. Răspunsul este că nu există niciun raport între reprezentare şi fiinţa reprezentată, în afară de cazul în care, aceasta din urmă, foarte interesată şi foarte legată de opera care-i reproduce imaginea, ar veni s-o contemple îndelung şi i-ar proiecta vibraţiile sale. S-ar mai putea ca, fără să-şi dea seama, să-şi impregneze copia în timpul nopţii, în starea de degajare a corpului fluidic. În schimb, după cum este şi logic, opera este adânc şi în mod inalterabil impregnată cu fluidul celui care a lucrat-o.

Spiritele se interesează de viaţa noastră artistică şi le face multă plăcere să urmărească manifestările pământenilor.

Rareori nu sunt prezente atunci când noi ne adunăm pentru o manifestare de artă superioară. Plăcerile lor afective sunt foarte intense. Ele continuă deci să aibă interese afectuoase pe Pământ, iar acţiunile bune şi eforturile noastre spre bine au o mare repercusiune de fericire asupra lor.

Capitolul XV

Somnul – Visele – Telepada – Demenţa – Idlosincrazla – Ideoplastia.

Din nou despre durata vlepi în capitolul precedent am arătat că, atunci când sunt interesate, spiritele devin martorii vieţii noastre de zi cu zi. Ca atare sunt spirite care văd şi aud clar, deduc şi prevăd cu o precizie extremă. Ele îşi amintesc viaţa lor terestră, mergând până la cele mai mici detalii despre ce au făcut, ce au spus şi ce au proiectat să facă la un moment dat. Dar toate acestea nu se datorează unei evoluţii superioare. Este vorba numai de o capacitate provenită dintr-un interes persistent pentru diverse domenii pe care aceste spirite dezîncarnate îl au datorită faptului că sunt încă legate îndeajuns de puternic de lumea fizică.

În mod logic, în viaţa astrală lucrurile stau aşa: cu cât un spirit este mai evoluat, cu atât el va fi mai dezinteresat de

deşertăciunile vieţii pământeşti. El va fi preocupat de misterele sublime ale vieţii astrale. Din motivele arătate mai sus, spiritele evoluate devin cu atât mai indiferente la întrebările legate de nişte detalii lipsite de orice valoare pentru ele. Acesta a fost şi unul dintre motivele pentru care am cerut spiritelor superioare în primul rând tot felul de învăţături în legătură cu viaţa pe care trebuie s-o ducem ca încarnaţi sau ca dezîncamaţi atât în planul fizic, cât şi în cel astral. Redăm mai jos câteva probleme interesante pentru toţi pământenii.

Somnul în primul rând trebuie să ştim că de fapt, somnul, nu este, pentru diferite organe, o stare de repaus a funcţiilor lor. În timpul somnului toate organele, inclusiv creierul, îşi conservă activitatea fiziologică. Important este că în timpul somnului corpul fluidic se desparte de cel fizic. Această despărţire are drept scop eliberarea suficientă a corpului fluidic, spre a-i permite să absoarbă din ambianţă energiile vitale conţinute în curenţii magnetici şi cosmici, a căror emisie sau trecere se produce mai ales în timpul nopţii. În acest fel se împrospătează consumul de energie datorat activităţii zilnice, deoarece acumulările de energie prin respiraţie, hrană etc, nu ar fi suficiente pentru întreţinerea vieţii. Această lege este valabilă pentru toate fiinţele vii.

Desigur că, aşa cum o spun şi teoriile

oficiale de altfel, există o modificare a neuronilor în timpul somnului. Dar nu această modificare produce somnul, ci plecarea spiritului care opreşte inter-relaţia dintre celulele nervoase, provocând strângerea ramificaţiilor. În mod normal, circulaţia sanguină ar trebui să se încetinească. Adesea însă aceasta se intensifică. Uneori această intensificare se datorează poziţiei capului, care ar trebui să fie întotdeauna în plan orizontal cu corpul.

Se mai recomandă ca atunci când dormim corpul să fie aşezat cu picioarele spre fereastră. În acest fel, fluidele pot urca în lungul corpului, înfăşurându-l şi scăldându-l ca un curent de apă, poziţie în care corpul le poate absorbi mult mai uşor decât dacă le-ar primi dintr-o parte. Regula valabilă pentru toţi este aşadar că poziţia

ideală este să ne aşezăm pentru dormit pe axul unei ferestre sau al unei alte deschizături ce comunică cu exteriorul, cu picioarele către deschidere.

Tot în legătură cu somnul natural, nu trebuie neglijată nici învăţătura conform căreia somnul cel mai bogat în hrană fluidică este cel dinaintea miezului nopţii. După miezul nopţii, fluidele sunt din ce în ce mai slabe, ajungând ca în timpul zilei, când soarele este pe cer, ele să devină derizorii. Acesta este motivul pentru care oamenii care lucrează în ture de noapte sunt palizi la faţă şi obosiţi tot timpul, chiar dacă dorm câte 12 ore pe zi.

Somnul scurt

Mulţi oameni, cunoscători ai unor tehnici de relaxare rapidă, au facultatea de a adormi la comandă, numai pentru câteva

minute, după care se deşteaptă perfect odihniţi, cu privirea ageră, strălucind de inspiraţie. Aceste persoane reuşesc să se debaraseze pe loc de gândurile inoportune reuşind astfel ca, după destinderea fizică a tuturor muşchilor, să atingă şi o destindere a spiritului. Prin eliberarea muşchilor şi a nervilor de orice încordare, aceşti oameni dau apoi frâu liber spiritului lor, negândindu-se la nimic în timp ce respiră profund şi calm, cu dorinţa de a se trezi după câteva minute.

Somnul Insuficient

Sunt, mai ales acum în zilele noastre, mulţi oameni care au insomnii şi ca atare dorm foarte puţin. Aceste persoane au desigur conştiinţa tulburată şi nu se încumetă să-şi părăsească fizicul, de teamă că va trebui să înfrunte *adevărul*. În aceste

condiţii, corpul fizic rămâne treaz. Astfel de oameni cu conştiinţa încărcată sunt nervoşi, nu au „stare în loc”, ajungând ca în neliniştea lor să se teamă de a gândi în linişte. Fenomenul devine în curând obişnuinţă şi spiritul, lipsit de şansa unei legături cu fizicul, nemaifolosind deci nimic din actuala viaţă terestră, va trebui să refacă terenul pierdut în următoarea reîncarnare. Pentru a se evita un asemenea eşec nefericit pe drumul evoluţiei, este necesară în primul rând restabilirea corectă a lucrurilor care au condus la situaţii conflictuale, la neînţelegeri şi discordie cu semenii, după care urmează şi eliberarea conştiinţei de încărcătura sa negativă.

Visele

Din capul locului trebuie ştiut că absolut toată lumea visează, chiar şi cei

care pretind că nu visează niciodată nimic. La toate popoarele şi în toate timpurile, visele au fost considerate ca prevestiri, ca semne, şi de-a lungul mileniilor s-a încercat interpretarea lor, unii încercând şi astăzi să descifreze viitorul cu ajutorul unor „cărţi de explicare a viselor”.

În fond, visele sunt o consecinţă a faptului că în timpul somnului spiritul, împreună cu corpul astral, iese din corpul fizic, de care rămâne legat prin firul fluidic (aşa cum am arătat la capitolul IV). Eliberat de corpul carnal, spiritul îşi poate lua zborul în planul astral, putând să se deplaseze oriunde îl mână interesele sau dorinţele.

În aceste condiţii se pot vizita rudele şi prietenii, fie ei încarnaţi sau dezîncarnaţi, se poate merge la serviciu pentru a rezolva o problemă încâlcită, sau se pot face

călătorii de documentare în diferite colţuri ale lumii.

Desigur că spiritul ar vrea ca la trezire să-şi amintească toate întâmplările survenite în timpul călătoriei sale astrale. Dar, de cele mai multe ori, la revenirea în corpul fizic, are loc o contradicţie între el şi creierul carnal care refuză să creadă ceva ce nu poate fi ţinut în mână şi disecat, care se îndoieşte de tot ceea ce nu poate fi demonstrat cu probe solide. Din acest conflict se naşte nevoia de a raţiona, ceea ce dă naştere unor deformări. Desigur că nu putem avea încredere în astfel de imagini deformate, mai ales că uneori sunt deformări oribile care dau loc la coşmaruri.

Datorită acestui conflict şi a acestor amintiri deformate, se anulează, din păcate, tot profitul ce l-am putea trage de pe urma

călătoriilor noastre astrale, deoarece în final mulţi socotesc visele acestea ca fiind stupide şi fără sens.

La cele expuse mai sus se mai adaugă şi o altă problemă care îi împiedică pe mulţi oameni să-şi amintească cele trăite în planul astral. Piedica aceasta constă din diferenţa de vibraţii dintre corpul eteric şi cea a corpului fizic. Corpul eteric vibrează incredibil mai rapid decât cel carnal; şi dacă la „ieşire” această diferenţă nu are nicio importanţă, la reintrare punerea de acord a acestor viteze este imperios necesară.

Se ştie că în planul astral nu există suferinţă fizică şi nici boală, iar corpul eteric freamătă de vitalitate şi vibrează mult mai intens decât o poate face corpul fizic. Şi atunci trebuie să „sincronizăm armonia” celor două corpuri, încetinind vibraţiile

corpului eteric şi accelerându-le pe cele fizice. Reunirea bruscă a acestor vibraţii deosebite produce un dezacord în urma căruia corpul eteric nu intră exact în cel fizic. În acest caz, ne trezim în proastă dispoziţie, învrăjbiţi cu toată lumea, pesimişti şi deprimaţi.

Mai trebuie să arătăm aici că de multe ori corpul eteric iese numai pe jumătate din cel carnal, sau chiar dacă iese complet, stă în preajma lui fără a se deplasa foarte departe.

În altă ordine de idei, se pune întrebarea cum putem deduce dacă un vis a fost o ficţiune sau a fost o amintire deformată a unei călătorii astrale. Răspunsul este că, în cazul unor amintiri deformate ale unei călătorii astrale, vom păstra amintirea unor culori mai frumoase,

mai vii decât cele cu care suntem obişnuiţi. De asemenea, ne vom aminti anumite lucruri cu multă claritate şi adesea vedem chipul unei persoane îndrăgite sau avem senzaţia că a fost în preajma noastră. Dar se poate întâmpla să ne trezim în proastă dispoziţie şi cu gândul la o persoană cu care suntem în conflict şi cu care întâlnindu-ne în planul astral, să ne fi amplificat antipatia reciprocă, în urma unor discuţii mai aprinse decât am face-o pe Pământ.

Aţi auzit poate pe una sau alta dintre cunoştinţele dv, spunând că la deşteptare s-a aflat în posesia unor soluţii excelente legate de nişte probleme încurcate. O astfel de persoană a fost şi tatăl autorului, care în numeroase cazuri a rezolvat probleme tehnice, diferite invenţii şi inovaţii. Vechiul proverb care spune că „noaptea este un bun

sfătuitor” conţine un mare adevăr.

În concluzie, putem spune să visele sunt un fel de ferestre deschise spre lumea astrală şi merită să ne ocupăm de ele în sensul că seara, înainte de culcare, să repetăm în gând dorinţa ca la deşteptare să ne reamintim cu claritate şi fără deformări, tot ce am trăit în planul astral. Pentru aceasta trebuie desigur să credem în visele noastre şi să ne debarasăm de îndoială şi de concepţiile scepticiste care cer imediat dovezi palpabile.

Telepaha

Am văzut mai înainte că de fiecare dată când gândim noi producem electricitate. Dacă gândurile noastre sunt netulburate, dacă nu suntem influenţaţi de vreo emoţie mai puternică, electricitatea noastră cervicală va descrie o linie relativ dreaptă,

fără suişuri şi coborâşuri prea mari. Apariţia unei creste denotă apariţia unui factor de tulburare a regularităţii gândirii noastre. Pentru evitarea unor voltaje excesive se vor elimina toate angoasele sau depresiunile din procesul de gândire.

De fapt, fenomenele suscitate provin din două cauze, având modalităţi diverse:

a) un creier în activitate, care trimite unde concentrice, ce pot fi percepute de către un alt creier în stare de receptivitate, în acest fel, ia naştere transmiterea gândirii şi fenomenul telepatic; b) sub influenţa unei impresii, de obicei intense, are loc degajarea şi proiectarea corpului fluidic, care pleacă să se manifeste la un destinatar pasiv. În acest fel au loc viziunile, halucinaţiile veridice etc.

Modalităţi: pasivul poate deveni activ,

caz în care procură el însuşi informaţii, primindu-le prin citirea elementelor sau plecând prin proiectări ale corpului fluidic, spre a observa el însuşi faptele implicate în informare (citirea gândirii, diverse forme de luciditate). O altă modalitate poate avea loc atunci când unul sau mai multe spirite dezîncarnate poartă un interes deosebit unui pământean, motiv pentru care ele iau rolul de emiţători activi ai informaţiilor transmiţând încarnatului receptor ideile sau imaginile unor realităţi, sau chiar numai nişte semne simbolice create anume pentru el.

Toate aceste fenomene sunt posibile între egali sau de la inferiori la superiori. De reţinut este însă faptul că transmiterea gândirii comandate sau a sugestiei, chiar involuntare, în timpul unei experienţe, nu

poate avea loc decât prin acţiunea unei voinţe *tari* asupra alteia *slabe.*

Una dintre condiţiile de bază pentru a practica telepatia este liniştea şi pacea interioară. Ca atare, se va urmări în mod constant adoptarea unui comportament liniştit, menit să ne favorizeze o pace interioară, care să ne asigure o stare permanentă de calm. Pentru obţinerea unor progrese în domeniul telepatiei, cele menţionate mai sus sunt absolut indispensabile.

În încheiere, vom menţiona că unii telepaţi au reuşit, după experienţe îndelungate, să comunice prin telepatie cu unele animale.

Dementa

A fost un alt subiect interesant, despre care cei din Astral ne-au comunicat

următoarele:

Este părăsirea corpului de către spirit. Intermitenţele de nebunie şi de revenire la normal provin din părăsirea şi reîntoarcerea spiritului în corpul fizic. Când e părăsit, corpul carnal devine jucăria spiritelor rele, care zbuciumă în voie bietul organism rămas fără stăpân. Când se află în afara corpului, spiritul celui bolnav stă deasupra corpului şi nu suferă prea mult. Mai rău este când, reintrat în corp, devine conştient de starea teribilă în care se află, ştiut fiind că spiritul uită totul despre viaţa astrală. De aceea, în momentele de groază, când devine conştient de situaţia sa, el are o nouă criză, datorită căreia spiritul său fuge din nou. Cu timpul, aceste stări se agravează şi corpul luat în primire de către spiritele rele devine violent şi din ce în ce mai periculos.

Una din cauzele bolilor mintale o constituie stresul cotidian al vieţii din pretinsa noastră civilizaţie, care provoacă emisiuni masive de unde anormale, care la rândul lor creează voltaje anormale în celulele creierului. Toate acestea conduc la un ansamblu de unde aritmice, lucru care se poate constata şi pe aparatele medicale care le pot înregistra şi transcrie cu exactitate, demonstrând astfel că asemenea scheme anormale indică o maladie mintală.

Cât despre copiii idioţi şi cretini, condamnaţi să moară între trei şi doisprezece ani, aceştia au spirite care aparţin unei evoluţii destul de ridicate. Spiritele acestor copii sunt conştiente, încă din momentul întrupării, de soarta lor pe

Pământ, pe care o acceptă de bunăvoie, fără revoltă. Uneori îşi aleg ele însele un

destin tragic, pentru a ajunge cât mai repede la un grad de evoluţie superioară. Ca atare, nu este bine să dispreţuim sau să batjocorim astfel de fiinţe, ci dimpotrivă, este cazul să le tratăm cu blândeţe şi condescendenţă.

Idfoelncrazia

Printre alte tulburări ale spiritului se află şi idiosincrazia. De unde provin idiosincraziile speciale ca: frica intensă şi persistentă de un animal sau element (focul, apa etc.) de care unele persoane suferă toată viaţa lor? Sau teama de un accident din care ar putea rămâne invalide, condamnate la o viaţă în condiţii fizice disperate? Urmează apoi repulsiile pentru mirosul, gustul sau atingerea anumitor alimente sau lucruri.

Răspunsul constă în faptul că la început

ideile fixe izvorăsc din spirit şi au drept surse fie impresia puternică a unui accident sau a unei morţi care într-o viaţă anterioară a fost provocată de elementul în cauză, fie un presentiment bazat pe o vedere în viitor avută de spirit cu ocazia unei ieşiri în planul astral, motiv pentru care fiinţa, în mod intuitiv, se teme cu mult timp înainte.

Cât priveşte repulsiile sau senzaţiile speciale pentru mirosuri, gusturi etc., acestea provin din organism, din compoziţia chimică a fiecărei persoane. Ele sunt de origine ereditară şi nu au nicio legătură cu spiritul.

În legătură cu idiosincraziile bazate pe amintirea puternică a unui accident, a unei morţi etc., petrecute în viaţa precedentă, trebuie să arătăm că astfel de amintiri constituie excepţii de la regula sau legea,

dacă vreţi, care spune că fiecare viaţă trebuie să se prezinte cu totul nouă, în toată simplitatea ei, pentru ca spiritul reîncarnat să poată trage din ea toate foloasele prevăzute în planul reîncarnării respective. Se înţelege de la sine că nu ar fi deloc plăcut să ne reamintim de tot răul făcut în cursul altei vieţi, de tot felul de situaţii avute etc. Acesta este poate şi motivul pentru care în zilele noastre se vorbeşte atât de puţin despre supravieţuirea sufletului şi despre vieţile succesive. Pe de altă parte, nu intră în intenţiile noastre de a face aici istoricul ocultismului spre a dovedi continuitatea neîntreruptă a manifestărilor venite de Dincolo, în timp şi spaţiu. Mai trebuie să se ţină seamă şi de faptul că în trecut, oamenii erau atât de ignoranţi şi atât de stăpâniţi de dogmele religioase, încât

absolut toate manifestările de acest fel erau atribuite diavolului. Cei implicaţi erau imediat consideraţi eretici şi vrăjitori şi trebuiau torturaţi şi arşi pe rug. Tot aşa au fost trataţi şi oamenii de ştiinţă care nu s-au supus scolasticii retrograde şi obscurantismului din vremea Inchiziţiei (vezi N. Copernic, Giordano Bruno, Galileo Galilei şi alţii), pentru a nu mai vorbi de teroarea ateismului comunist dezlănţuit până nu de mult.

Din nou despre durata vlepi

Dacă a muri de copil constituie un semn de înaltă evoluţie, înseamnă oare că a muri bătrân este un semn de inferioritate spirituală? Nu, deloc. Este adevărat că, în general, spiritele inferioare au nevoie de o viaţă lungă în care să aibă mai multe posibilităţi pentru evoluţia lor. Dar şi un

spirit evoluat poate ajunge la o vârstă înaintată, din mai multe motive. Dacă, spre exemplu, are un rol de îndeplinit, învăţături de dat, dacă existenţa sa constituie un prilej de evoluţie pentru cei din anturajul lui, sau chiar pur şi simplu pentru el însuşi.

Fiinţele care au o viaţă de lungi suferinţe fizice, boli teribile care se prelungesc timp de zece – cincisprezece ani ispăşesc, răscumpără pe această cale greşeli sau răutăţi comise în vieţi anterioare, de care vor să scape o dată pentru totdeauna. Sunt suferinţe pe care de cele mai multe ori şi le-au ales singure, pentru a-şi grăbi evoluţia.

Şi pentru că tot a venit vorba de suferinţe fizice, vom arăta cum se poate face transferul unei asemenea suferinţe de la un întrupat la un spirit dezîncarnat. Dacă

ţinem seama de faptul că o suferinţă provine din fluide rele şi din fluidele vibratorii aferente, vom înţelege foarte uşor că un spirit poate scoate fluidele care îl supără pe omul bolnav, atrăgându-le şi încărcându-se cu ele. Este adevărat că aceste fluide rele (sau energii perverse) nu pot fi distruse imediat. Ele trebuie să se uzeze şi să se disperseze puţin câte puţin.

Cât priveşte vindecarea unui medium rănit, vindecare realizată de către un magnetizator, aşa cum a relatat şi colonelul Rochas, lucrul este posibil, cu condiţia ca mediumul să fie un medium bine antrenat, astfel încât corpul său fluidic să devină complet independent de organismul său aflat într-o stare cadaverică. Sub influenţa şi sugestiile magnetizatorului său, care magnetizându-l, creează vibraţiile curative

care dezvoltă puterea de influenţă asupra organismului fizic supus vindecării.

JUsoptostfs

Este o teorie la modă, care a suscitat multe discuţii. Despre aceasta, spiritele superioare ne-au comunicat că nu este posibilă. Gândind logic, ne dăm seama că gândurile şi ideile produc radiaţii sau unde, dar niciodată imagini sau forme tridimensionale.

Capitolul XVI

Karma – Regresla în timp – Documentul şi manifestările sale

Karma

Deşi în capitolele precedente am cunoscut semnificaţiile Destinului, ale Fatalităţii şi ale mecanismului consacrat evoluţiei generale, dorim ca la întâlnirea cuvântului Karma, cititorul să fie destul de

pregătit pentru a-l înţelege de la bun început.

Cuvântul Karma vine din limba sanscrită, un limbaj cunoscut de către toţi ocultiştii lumii, care la auzul acestui cuvânt înţeleg că este vorba de o lege, de un act sau de un proces şi anume:

1) Karma este legea universală a supunerii faţă de înlănţuirea cauzelor şi a efectelor. Ea înseamnă acţiune.

2) Karma este un act mental sau fizic care dă naştere binelui sau răului.

3) Karma este procesul prin care contractăm datorii pe care le plătim integral.

La rândul lor, cauzele Karmei pot fi:

1) „Punerea la încercare” sau „Legea titrării”, destinată eliminării impurităţilor şi egoismelor omeneşti pentru a se stimula

evoluţia. Se verifică reacţia încarnatului în faţa unor nenorociri şi suferinţe date cu scopul arătat mai sus.

2) Reversul unor acte reprobabile, a unui rău făcut cândva, care acum sau într-o viaţă viitoare trebuie răscumpărat prin bine.

3) o altă cauză a Karmei poate apărea în destinul unor spirite tinere, care la începutul evoluţiei lor fiind stângace şi neajutorate au fost ajutate printr-o încarnare în medii prielnice şi prin dotări cu tot felul de mijloace favorabile. În acest fel, ele au contractat un împrumut iniţial de condiţii excelente pe care acum trebuie să-l returneze, trăind vieţi de restrişte, de privaţiuni.

Excepţie de la legea universală de mai sus o constituie cazul spiritelor foarte evoluate care venind cu anumite misiuni, îşi

pot alege o reîncarnare suplimentară pentru o viaţă extrem de modestă, fără ca aceasta să însemne plata unei datorii, expirarea unor păcate grave sau eliminarea unor impurităţi şi a unor egoisme.

Din cele de mai sus putem trage concluzia că printr-o gândire pură putem deveni mai puri, iar dacă dimpotrivă, gândurile ne vor fi înclinate spre pofte şi posesiune, vom deveni corupţi şi destrăbălaţi, trebuind să revenim pe Pământ până ce instinctele impure se vor fi eliminat de asalturile gândirii pure şi înclinate spre bine. Iată cum Legea Karmei este strâns legată de conceptele vieţilor succesive pe ale căror baze se desfăşoară întregul ei mecanism.

Ca atare, nu trebuie să neglijăm faptul că acţiunile noastre au ca sursă de plecare

gândirea, care este o forţă reală, şi atunci putem spune pe bună dreptate că: *suntem aşa cum gândim.*

Vechile proverbe care spun: „Ce ţie nu-ţi place, altuia nu-i face” sau: „Să faci altora ceea ce ai vrea ca alţii să-ţi facă ţie” conţin un mare adevăr, care este şi mijlocul cel mai simplu şi mai sigur spre a ajunge la o Karmă bună.

Rogmela în timp

Pentru mulţi dintre noi, cunoaşterea vieţilor anterioare constituie o problemă pasionantă. În acest scop, trebuie să amintim că este posibilă hipnotizarea unei persoane pe parcursul unei serii de şedinţe în care, prin regresia treptată în timp, ea este transpusă în diverse vârste, ajungându-se până la naştere şi apoi la viaţa de „Dincolo”. Transpunerea atinge momentul

în care, în stare de spirit dezîncarnat, avea intenţia să revină pe Pământ.

Menţionăm că pentru asemenea experienţe mediumul este adâncit într-o transă cât mai profundă, pentru ca magnetizatorul să-i poată degaja puţin câte puţin partea spirituală, eliberând-o astfel de diversele învelişuri fluidice. Nu vom ascunde însă faptul că există riscul ca mediumul să rămână pentru totdeauna în planul astral. De aceea, pentru a se obţine vederea vieţilor anterioare, este bine ca spiritul mediumului să fie asistat de spirite protectoare pentru cazul în care cel aflat în transă nu ar fi capabil să vadă totul prin propriile sale puteri, dar şi pentru a se evita riscul rămânerii spiritului său în spaţiul astral. Demne de menţionat în această privinţă sunt experienţele colonelului

Rochas.

Este locul să arătăm că dacă spiritele superioare pot într-adevăr întreprinde cercetări în legătură cu vieţile anterioare, ele trebuie să respecte însă dreptul legitim pe care îl are fiecare asupra misterului individualităţii lui. Permisiunea unor asemenea cercetări este legată de scopul care îi stă la bază.

Nu trebuie omisă nici condiţia ca experienţa să fie făcută cu persoane destul de evoluate, astfel ca cei implicaţi să fii trecut prin faze analoage şi să nu se ruşineze sau să dorească să se ascundă unul de altul. Numai aşa se poate urmări evoluţia în diferite stadii ale unor spirite evoluate, deoarece astfel de lucruri nu pot fi înţelese de către nişte spirite inferioare. Inutil să mai spunem că asemenea experienţe nu pot

şi încercate decât cu persoane dotate cu o bună mediumitate. Se pare însă că în această privinţă, viitorul ne rezervă surprize frumoase, deoarece se prevede apariţia câtorva mediumuri mai buni, cu facultăţi noi, mediumuri care vor pătrunde simultan atât gândirea, cât şi vorbirea interlocutorilor lor. În acest fel, fenomenul gândirii exprimate prin cuvinte va avea două versiuni şi anume:

1) gândirea intrinsecă;

2) traducerea ei discursivă.

Facem aici observaţia că gândirea răsare în creier sub imboldul spiritului şi este deformată prin prezentarea e verbală, care de cele mai multe ori este o traducere deviată, lată că în viitor vom avea posibilitatea unei analize psihologice de o valoare extrem de ridicată.

Documentul Akashic

Vom începe prin a spune că Documentul Akashic ne priveşte pe noi toţi, fără excepţie, şi că de fapt în acest document stă înscrisă întreaga istorie, atât a universului nostru, cât şi a altor lumi locuite de fiinţe, poate ciudate pentru noi, dar înzestrate cu inteligenţă şi simţuri.

Cititorul a observat poate că în cadrul lucrării de faţă am pomenit în mai multe rânduri despre manifestări ale acestui document, fără însă a menţiona că sunt manifestări ale Documentului Akashic. Am procedat în acest fel deoarece fenomenul nu fusese încă explicat.

Suma totală a cunoştinţelor umane emanate în Univers prin vibraţii indestructibile constituie ceea ce se numeşte Documentul Akashic.

Forma vibraţiilor indestructibile sus-menţionate nu poate fi descrisă în termeni tereştri, deşi ele ne înconjoară aidoma undelor radio pe care însă nu le putem percepe decât cu ajutorul unui aparat de radio, lată cum, în situaţia noastră de pământeni, trebuie să folosim un aparat electronic, graţie căruia să încetinim frecvenţele acestor unde şi să le convertim în frecvenţe audio-video pentru a le percepe pe ecranul televizorului. Fiind prizonierii corpului carnal, o unealtă care se dovedeşte a fi tare imperfectă, facultăţile noastre sunt foarte limitate. Noi putem percepe sunetul care în aer, în condiţii normale, are o viteză de 340 metri pe secundă şi lumina, care în vid are o viteză de propagare de 299.792,5 km pe secundă. Se cunoaşte de asemenea, şi viteza cu care un impuls de gândire

străbate distanţa de la creier la picioare. Sunetul, lumina, gândul au viteze definite şi de aceea spiritul încarnat le poate înţelege fără vreo dificultate, deoarece al subordonează totul raţiunii sale de încarnat. Dar el va trebui să ţină seama de faptul că tot ceea e. e se petrece în spaţiul astral aparţine unei stări foarte diferite de starea materială care determină felul nostru de a judeca. Să luăm de exemplu Timpul care, spre deosebire de lumea pământeană, în Astral nu înseamnă acelaşi lucru. Acolo, spiritele stau dezîncarnate uneori timp de secole şi acest lucru nu este nici mult, nici puţin.

Pe de altă parte, afirmaţia doctă conform căreia trecutul, prezentul şi viitorul coexistă nu are decât un sens pur verbal. Adevărul este că spiritele foarte evoluate au

puterea de a lua o vedere întrucâtva simultană a succesivului. Pentru trecut se recurge la o reconstituire făcută cu ajutorul urmelor sau reziduurilor fluidice lăsate, iar viitorul nu este decât o previziune a imaginilor sau o citire a semnelor prevestitoare a evenimentelor în pregătire (totdeauna susceptibile de modificare). Această vedere instantanee de ansamblu face posibilă perceperea timpului ca fiind o coexistenţă. În viziunea noastră de pământeni putem asemăna toate acestea cu o cinematografie astrală.

Cu totul altfel se prezintă situaţia când spiritul este liber în planul astral şi îşi poate împlini visul şi ideea fantastică de a călători în timp. Acum, el se poate deplasa în mod instantaneu pe o planetă foarte îndepărtată, care primeşte în momentul de faţă lumina

ce reflectă faptele petrecute pe Terra cu trei mii de ani înainte. Privind acest Document Akashic, spiritul respectiv va recepţiona radiaţiile de lumină reprezentând viaţa din Egiptul antic condusă de faraoni şi de marii preoţi sau viaţa oamenilor preistorici aflaţi pe continentul Europei în stare de primitivism, spre deosebire de civilizaţia avansată a celor din China vechilor dinastii, lată că spiritul aflat în Astral a scăpat de acea bandă strâmtă de frecvenţe care îi limita atât de mult informaţiile. Acum el îşi dă seama că întreaga materie este indestructibilă şi că, încă de la originea timpurilor, întreg ansamblul de experienţe trăite continuă să emită radiaţii sub formă de unde. Am spus că spiritul evoluat se va deplasa instantaneu pe o planetă mai mult sau mai puţin îndepărtată, pentru că lumina

trebuie oprită spre a putea fi văzute imaginile Documentului Akashic. Se înţelege, aşadar, că pentru a fi percepută, lumina trebuie să se reflecte pe ceva, altminteri se va vedea un fascicul slab de lumină fără niciun fel de imagine.

Reflectând la cele de mai sus, ne dăm seama cât de inspirat a fost Luceafărul poeziei româneşti, genialul Mihail Eminescu, atunci când a scris poezia „La Steaua” în care spune:

„La steaua care-a răsărit E-o cale-atât de lungă.

Că mii de ani i-a trebuit Luminii să ne-ajungă.

Poate de mult s-a stins în drum în depărtări albastre.

Iar raza ei abia acum Luci vederii noastre.

Icoana stelei ce-a murit încet pe cer se suie:

Era pe când nu s-a zărit.

Azi o vedem şi nu e”.

Dar, depăşind distanţele cosmice, să vedem ce am mai putut citi în Documentul Akashic. Printre altele, descoperim că Atlantida a existat în mod real. Continentul a fost locuit de oameni de rasă neagră care atinseseră un înalt grad de evoluţie. Îşi dădeau mare interes pentru studiul legilor cosmice. Aveau cunoştinţe profunde în domeniul astrologiei, în schimb, dezvoltarea industrială era foarte slabă.

Atlantida s-a prăbuşit şi scufundat în urma unor convulsii geologice, convulsii care, scufundând Atlantida, au scos din apă Europa şi Sahara. Cu siguranţă că atlantizii îşi continuă evoluţia într-o stare cu mult

superioară nouă, dacă avem în vedere faptul că dispariţia lor s-a produs în urmă cu circa 92.000 de ani.

Tot din Documentul Akashic desprindem că, dacă o fiinţă umană a fost într-adevăr atât de rea, încât a fost considerată a fi irecuperabilă, evoluţia ei este totuşi numai întârziată, căci i se poate acorda o nouă şansă, o nouă viaţă, asemenea unui şcolar care, nereuşind la examene rămâne repetent dar poate repeta clasa.

Într-o situaţie asemănătoare cu cele descrise mai sus s-ar afla poporul evreu, care după Documentul Akashic este o rasă foarte veche şi care în ciclul existenţial precedent a fost incapabilă să progreseze suficient. Acest popor a tot făcut ce era interzis şi a uitat ce era dator să facă. S-a

dedat plăcerilor mâncării, preferând bucatele grase, astfel încât vibraţiile corpurilor lor s-au îngreunat, iar spiritele lor, devenite incapabile să mai planeze în planul astral, au rămas prizoniere ale învelişurilor carnale inferioare. Aceşti „evrei” nu au fost distruşi şi nici condamnaţi la blestemul veşnic. Acum ei se bucură de o a doua şansă. Se întâmplă însă ca mulţi indivizi arieni, de evoluţii mai tinere, să fie derutaţi şi sfioşi în faţa unor evrei pe care ei îi simt diferiţi şi posesori ai unor cunoştinţe ce nu par a fi de pe Terra. Ei îi invidiază pe reprezentanţii acestei rase foarte vechi pentru conştiinţele şi rezistenţa lor, iar faptul că nu pot fi bine cunoscuţi le produce frică. Iar cel ce are frică şi invidie este contrariat şi simte un impuls instinctiv să persecute şi să distrugă ceea ce

invidiază.

Vizionarea unor scene din Documentul Akashic ar putea face ca mulţi istorici din zilele noastre să rămână stupefiaţi de deformările şi falsificările conţinute de manualele istorice. Geografii, la rândul lor, vor fi şi ei miraţi de schimbările vizibile intervenite de-a lungul mileniilor în configuraţia Pământului nostru.

Când am început să vorbim despre Documentul Akashic, am spus că el ne priveşte pe noi toţi fără excepţie. Şi este foarte adevărat dacă ne gândim că în momentul destrupârii suntem confruntaţi fără să vrem cu această înregistrare akashică a întregii noastre vieţi, cu acel film rapid în urma căruia suntem clasificaţi cu precizie şi imparţialitate în stratul astral ce se potriveşte evoluţiei noastre. Apoi, tot cu

ajutorul acestei manifestări akashice, spiritul respectiv (dacă este suficient de evoluat) îşi întrerupe planul viitoarelor sale evoluţii. Această tendinţă de a-şi face planul viitoarelor acţiuni se resimte şi în viaţa de pământean, atunci când în locul Documentului Akashic omul apelează la astrologie, consultând horoscoapele publicate în ziare şi reviste, pentru a vedea care le este situaţia în ziua, săptămâna sau luna respectivă. Cu regret trebuie să le spunem celor ce iau prea în serios tot ce se publică în presă, că nu trebuie să se lase influenţaţi de astfel de horoscoape. Ele reprezintă un fel de joacă inutilă şi fără valoare deoarece nu sunt calculate după ora exactă, data şi locul de naştere de către un astrolog care să interpreteze apoi cu competenţă rezultatul muncii sale de una

până la două ore. Dar dacă vă simţiţi totuşi atraşi de asemenea probleme şi vă pasionează astrologia, nu vă împiedică nimeni s-o studiaţi temeinic; procuraţi-vă lucrări de specialitate, procuraţi-vă Efemeridele, tabelele caselor etc., şi după studii îndelungate veţi fi în stare să întocmiţi horoscoape personale, demne de toată atenţia.

Capitolul XVII Considerapunt finale

iată-ne ajunşi, stimaţi cititori, la ultimul capitol al „amintirilor” noastre. Sperăm din tot sufletul ca cele împărtăşite în această lucrare să vă fie de mult folos. Mai sperăm de asemenea, ca în curând majoritatea pământenilor să-şi regăsească credinţa atât de simplă şi adevărată în supravieţuirea sufletului după moarte, pentru că altminteri un eventual triumf al materialismului ar conduce nu numai la o stopare a evoluţiei dar şi la un regres către barbarie şi animalitate. Pe zi ce trece, ne dăm tot mai mult seama că am ajuns să trăim într-o epocă în care viaţa pe Terra, atât cea materială cât şi cea spirituală, devine din ce în ce mai mizerabilă. În asemenea condiţii, totul tinde să ne pună în situaţia de a emite cât mai multe unde anormale, să creăm

voltaje anormale mai ales în celulele creierului nostru. Se ştie că odată pierdut controlul unui ritm normal al undelor cervicale, ne pierdem luciditatea şi ne apropiem de limitele anormalului, aşa cum vedem că au ajuns multe grupuri ce formează o adevărată pleavă dezorganizată. Cu ochii aţintiţi spre o falsă prosperitate materială vedem cum, în lumea celor de curând îmbogăţiţi, îşi face loc un fel de demenţă a banului şi a posesiunilor.

În legătură cu această situaţie trebuie să arătăm că tocmai pentru evitarea unui asemenea recul, spiritele au hotărât să se manifeste ici şi colo, aprinzând din loc în loc câte o făclie de lumină, pentru a călăuzi omenirea.

Vor fi desigur mulţi dintre dumneavoastră care se vor întreba: „Dar

dacă spiritele există şi se pot manifesta, de ce nu o fac în mod mai amplu şi deschis şi atunci toată lumea va trebui să creadă?" Ei bine, acest lucru nu le este permis, pentru că *dezvăluirea benevolă a misterelor, cunoştinţele date în mod facil şi gratuit nu ar contribui cu nimic la procesul de spiritualizare a oamenilor. Regula este ca fiecare să muncească şi să se străduiască pentru a-şi cuceri treptele evoluţiei sale.*

În fond, ocultismul nu este mai complicat sau mai misterios decât aritmetica sau geografia. Este numai un studiu despre lucruri mai deosebite, lucruri care nu mai sunt fizice, ci metafizice. Cu cât vom cunoaşte mai mult despre ocultism şi despre religia indulgentă, cu atât vom fi mai pătrunşi de marile adevăruri ale vieţii de dincolo de mormânt. Am scris mai sus

„religia indulgentă” şi nu religia care prevesteşte torturi veşnice şi flăcări ale iadului pentru cei care calcă în afara drumului trasat în mod riguros. Poate că ea a fost utilă pe vremea când popoarele erau mai mult sau mai puţin sălbatice, iar omul trebuia să fie bine înfricoşat pentru a se dezbăra de practicile sale reprobabile. O astfel de religie nu ar aduce însă niciun fel de serviciu unor credincioşi din epoca noastră.

Cu tristeţe însă trebuie să recunoaştem că mulţi dintre cei care se interesează de ocultism sunt persoane îngrozitor de păcătoase, care confundă ocultismul cu magia. De aceea, nu putem repeta îndeajuns că trebuie prudenţă, şi iar prudenţa. Multe forme de magie sunt malefice şi odată încăputi în astfel de mreje,

ne pierdem definitiv în lumea „Răului”. Dar chiar şi în spiritism există riscul de a produce mult rău atât încarnaţilor, cât şi spiritelor celor dispăruţi, dacă nu se lucrează sub îndrumarea unor persoane competente, bine iniţiate şi mai ales bine intenţionate.

Este bine să avem tot timpul în vedere faptul că dintre toate bunurile materiale agonisite în extrem de scurta viaţă pământească, niciodată niciun om nu a putut lua cu sine nici măcar un bănuţ sau un capăt de aţă dincolo de Strunga Morţii. Ceea ce putem lua este totalitatea cunoştinţelor noastre, a experienţelor noastre, bune sau rele, generoase sau avare, după a căror distilare nu va mai rămâne decât chintesenţa lor. Şi atunci omul, care pe Pământ a trăit numai pentru

sine, va fi în lumea de „Dincolo” un biet spirit sărac, chiar dacă a fost un pământean bogat şi puternic.

Din cele de mai sus rezultă că dacă dorim să progresăm spiritualiceşte, este important să ştim a ne da obolul pentru binele altora, pentru că a face bine altora înseamnă a ne face nouă bine. Într-un cuvânt, nu vom putea progresa decât dacă ne vom ajuta aproapele.

Legile oculte se aplică atât celor religioşi, cât şi celor nereligioşi. Prea puţin contează dacă o persoană studiază şi citeşte multe cărţi despre spiritualitate, ea nu va fi, datorită acestui lucru, cu adevărat spiritualizată. Cele citite îi pot trece doar prin faţa ochilor, ca să dispară apoi fără a-i fi impregnat o singură clipă celulele memoriei din creier, chiar dacă persoana se

va considera un „mare suflet” şi va nutri speranţa că în acest fel progresează, chiar dacă este de fapt egoistă şi nu ajută pe nimeni.

Rugămintea pentru a ni se da una sau alta este absolut inutilă dacă în prealabil nu dăm dovadă că suntem vrednici, dăruind celor în nevoie. Toţi vrem să ni se dea, toţi vrem să fim ajutaţi. Nimeni nu poate pretinde că nu s-a rugat niciodată pentru a fi ajutat. În fond este o pornire omenească să doreşti sprijinul altei persoane. Dar pentru asta trebuie să ştii să dai. Nu putem primi dacă nu dăm, deoarece numai ofranda ne permite să fim receptivi către cei care sunt dispuşi să ne dea ceea ce dorim.

Este de dorit ca atâta timp cât suntem pe Pământ să ne comportăm cât mai bine, să studiem şi să acumulăm cât mai multe

cunoştinţe despre viaţa astrală, pentru ca atunci când vom părăsi această viaţă să fim pregătiţi în faţa marilor probleme ce ni le rezervă lumea de „Dincolo”. Merită să ne dăm silinţa în această privinţă!

După cum se poate vedea, suntem pe cale de a încheia această lucrare, în care ne-am străduit să vă aducem la cunoştinţă comunicările spiritelor înalte referitoare la realitatea corpului fluidic, vehiculul cu ajutorul căruia spiritul se poate degaja de corpul carnal (în anumite condiţii determinate) chiar şi în timpul vieţii pământeşti, caz în care îşi dovedeşte independenţa faţă de corpul fizic. Ne-am mai străduit să vă facem cunoscute comunicările privind posibilitatea continuării vieţii şi evoluţiei în planul astral, după moartea fizică. Dar ştim foarte bine că

toate aceste strădanii sunt complet inutile dacă aceste relatări vor ajunge în mâna unor persoane care n-au ajuns încă la punctul voit pentru a înţelege. Pe acestea nu le putem convinge, pe acestea nu le pot urni dintr-ale lor nici probele pozitive, pentru că nu se poate dovedi niciodată nimic acelora care *nu pot* înţelege. Numai timpul ar putea interveni eventual în favoarea formării lor. De fapt, când spiritele sunt gata, vin ele singure la sursa cunoaşterii. De aceea, mărturisesc în mod sincer că nu pentru astfel de oameni am scris. Un mare înţelept a spus foarte bine că: „Opiniile şi credinţele nu sunt rezultantele unor discuţii raţionale; demonstraţia cea mai precisă este neputincioasă şi nu poate modifica atitudini şi convingeri în care nu intră într-o măsură

mai largă şi sentimente secrete, în mare parte nedefinite”. Noi vom adăuga că însăşi faptele îşi pierd toată valoarea lor de influenţă dacă în fiinţa respectivă nu se găseşte acel *deja cunoscut,* sau deja *mai înainte,* care este intuiţia (misterioasa intuiţie), care pentru noi nu mai este misterioasă pentru că, după câte ştim, ea provine din amintirile persistente ale vieţilor noastre anterioare.

Este adevărat că am întâlnit şi oameni de ştiinţă, cu poziţii destul de înalte în societatea noastră modernă, la care am constatat dacă nu ură, cel puţin dispreţ şi ironie la adresa ideilor de supravieţuire şi reîncarnare.

Prin atitudinea lor, aceşti oameni manifestă în mod vădit o reacţie împotriva greutăţii apăsătoare pe care obscurantismul

a impus-o inteligenţei timp de atâtea secole. Pentru ei, misterul de „Dincolo” ar trebui parcă să le furnizeze noi elemente destinate făuririi unor noi lanţuri puternice, care să le înlocuiască pe cele vechi, pentru a căror sfărâmare au fost necesare atâtea secole de revolte şi martiruri. Ei cred (şi poate că sunt de bună credinţă) că numai raţiunea îi îndeamnă să tot nege, neobservând însă că de fapt sunt conduşi de un ecou misterios al unor temeri îndepărtate.

Noi îi salutăm politicos pe toţi aceşti in diferenţi zeflemişti şi dispreţuitori ironici, c are au dreptul să meargă liniştiţi pe drumul lor, aşa cum şi noi avem dreptul să mergem pe al nostru. Desigur că, la capătul drumulu i, fiecare îşi va recunoaşte situaţia în speţă. Până una alta însă vedem cum apar tot mai multe articole, reviste, cărţi şi în ultimul tim

p şi filme artistice cu subiecte luate din viaţa paranormală.

Demn de semnalat ar mai fi faptul că la conferinţele sale autorul a constatat cu plăcută surprindere că auditoriul urmăreşte cu interes crescând astfel de subiecte, interes dovedit şi prin numeroasele întrebări şi comentarii ocazionate de fiecare dată de persoanele, de vârste şi profesii diverse, aflate în sală.

În final, depinde de dumneavoastră, stimaţi cititori, ca fiecare să îşi stabilească opiniile prin muncă şi cercetări personale.

Autorul consideră că şi-a făcut datoria. A fost o muncă frumoasă, pasionantă şi ar fi mulţumit să ştie că a reuşit să vă deschidă cât de cât dorinţa de a cunoaşte şi mai bine, încă de pe acum, ce se petrece în viaţa astrală, care are şi ea suferinţele şi

bucuriile ei, la fel ca şi cea pământească. Numai că cea astrală este neînchipuit mai fericită; ea este mult mai largă şi mai luminoasă… CUPRINS

În loc de introducere câte ceva despre misterul de „Dincolo”.

Cap. I Primele şedinţe de spiritism

Cap. ÎI De vorbă cu spiritele

Cap. III Câteva consideraţii privind „Reîncarnarea”.

Cap. IV Corpul carnal şi corpul fluidic

Cap. V Aura şi culorile ei

Cap. VI Pentru ce trăim? Prima încarnare

Cap. VII Clasificarea spiritelor – Gestaţia

Cap. VIII Influenţe astrale legate de întrupare şi evoluţie

Cap. IX Fenomenul destrupării

Cap. X Condiţiile vieţii în planul astral

Cap. XI Rolul modificator al marilor spirite

Cap. XII Comunicările spiritiste. Materializări în faţa pământenilor

Cap. XIII Inegalitatea originară. Dualismul Spirit Materie. Rolul organismului în viaţa încarnaţilor

Cap. XIV Spiritele, martorii şi inspiratorii vieţii noastre terestre

Cap. XV Somnul – Visele Telepatia – Demenţa – Idiosincrazia – Ideoplastia. Din nou despre durata vieţii

Cap. XVI Karma – Regresia în timp – Documentul Akashic

Cap. XVII Consideraţiuni finale